

Giới thiệu Thức Tỉnh

Thức Tỉnh là tác phẩm kết hợp giữa truyện teen và tiểu thuyết nói về Nguyễn Ngọc Hải Sa là một tiểu thư danh giá, cha mẹ mất trong một vụ tai nạn còn anh trai sinh đôi tên Nguyễn Ngọc Thiên Lâm thì bị thất lạc trong vụ tai nạn.

Ban đầu cô là một cô bé hồn nhiên, trong sáng, hiền lành vì luôn được sống trong sự bao bọc của cha mẹ và anh trai nhưng sau tai nạn thì cô trở nên ít nói và lạnh khốc.

Sa được Papa nuôi đưa sang Anh du học và để tiện chăm sóc, hai năm sau cô trở về Việt Nam, để củng cố lại tên tuổi của mình trong dòng họ, cô tự đứng lên điều hành công ty cũ của gia đình mình, đồng thời cô cũng che giấu thân phận thật để tránh phiền phức từ phe đối địch bằng cách trở thành một học sinh cấp ba bình thường và tại trường học cô đã gặp Bùi Ngọc Thiên Tân, ban đầu là những bất đồng, sau là cảm giác lạ lạ.

Mời độc giả cùng theo dõi truyện và tiếp tục khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

*** Nguyễn Ngọc Hải Sa (IQ 350/300) : Một cô gái sở hữu vẻ đẹp thuần khiết và thanh nhã như một thiên thần, tuy mới 17 tuổi nhưng đã hoàn thành khá nhiều bằng đại học của các trường nổi tiếng ở Anh, là con gái của trưởng gia tộc họ Nguyễn Ngọc , thường bị một số kẻ tìm cách hãm hại. *** - Ông già, mau kêu con bé chủ biệt thự này ra đây !

- Các người không được phép hỗn láo, tiểu thư đang mệt nên đã ra nước ngoài chữa trị, các người còn không mau rời đi...

-Lão già, định lừa thiếu gia ta hả, con nhỏ tiểu thư các người từ trước tới nay chưa từng bước chân ra ngoài chứ đừng nói đi đâu, nếu lão đã cố tình không nghe thì đừng trách ta ác !

Tên thủ lĩnh vừa dứt lời, ngay lập tức bọn đàn em phía sau liền xông lên, bên ông lão tuy có những người giỏi võ nhưng vì số lượng chênh lệch quá lớn nên không cầm cự được lâu.

Trong lúc hai bên đang xảy ra xô xát thì ở trong vườn của căn biệt thự có một thiên sứ đang say giấc nồng. Người con gái yên bình ngủ giữa vườn anh đào hồng rực, mái tóc tím dài vắt qua thành vồng nhẹ đu đưa theo gió, hàng mi dày cong vút đổ bóng nghiêng nghiêng, đôi môi hồng nhuận chum chim nhìn vô cùng dễ thương, làn da trắng không tì vết ửng hồng trong nắng mai. Vài cánh hoa anh đào vương trên thân mình, nổi bật trên chiếc váy trắng thanh khiết. Hàng mi khẽ run nhẹ rồi từ từ mở ra, đôi mắt màu tro xám trong veo to tròn liếc nhẹ ra chung quanh. Người con gái ấy không ai khác chính là Nguyễn Ngọc Hải Sa, năm nay nó mới 15 tuổi nhưng đã mang trên mình vẻ đẹp của một thiên thần. Khẽ nhíu mày khó chịu vì những tạp âm của vụ xô xát trước cổng biệt thự, nó đặt chân xuống thảm cỏ xanh bên dưới, từ từ bước đi trên đôi chân trần. Mấy ngày nay chẳng hôm nào cô được yên với lũ du côn vô công rồi nghề, bình thường lão Tầm quản gia có thể đuổi bọn chúng đi nhưng không hiểu sao hôm nay bọn chúng lại lý đến mức xảy ra xô xát. Nó thực sự chẳng muốn gặp mặt lũ du côn đó chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 2

*** Lão Tầm bị đánh đến mức thương tích đầy mình vẫn cố sống cố chết ngăn cản lũ người đáng khinh vào ngôi biệt thự làm phiền tiểu thư. Lũ du côn không thèm đếm xỉa, tên cầm đầu đá mạnh vào người lão khiến lão phun ra một ngụm máu tươi xong quay lại phía lũ đàn em cười ha hả, đang định bước qua đám người đang nằm sóng soài dưới đất để vào căn biệt thự thì cánh cửa chợt hé mở, một thiên thần toàn thân y phục trắng bước ra khiến đoàn người dơ ngay tại chỗ, bọn chúng còn chẳng dám thở mạnh vì sợ thân ảnh phía trước bay đi mất. Nó lướt qua đám người đang hóa đá trước cửa, đến bên quản gia Tầm đỡ ông dậy, ánh nhìn nhẹ lướt qua xung quanh, thấp giọng hỏi lão Tầm : -Bác không sao chứ ?

Nghe nó hỏi, quản gia Tầm gật đầu tỏ ý không sao xong lo lắng nhìn nó :

- Tiểu thư rốt cục cũng nói chuyện nhưng sao lại ra đây, rất nguy hiểm, tiểu thư biết đấy !

Nó nở một nụ cười như có như không đáp :

- Bác đừng lo, chỉ là con chán bị làm phiền rồi...

Mãi bấy giờ mấy tên du côn mới hoàn hồn, tên cầm đầu quay qua nó cười giả lả rồi cất giọng bốn cột :

- Cô bé có phúc lắm mới lọt vào mắt xanh của anh, ngoan ngoãn đi theo anh đi bé !

Nó chẳng thèm đặt hấn vào mắt, mặt vẫn không chút động, đỡ những người khác vào nhà, tên cầm đầu vẫn không biết điều cản đường nó, lại còn cả gan kéo tay nó lại, bình sinh nó chưa ghét kẻ nào chạm vào mình, nhanh chóng hất tay hấn ra xong giáng nguyên cho hấn một bạt tai mạnh đến độ khóe môi bật máu. Chẳng nói chẳng rằng, nó phất nhẹ tay, một mùi hương dịu dịu bay ra nhưng bất cứ ai hít phải đều sẽ lẫn ra chết bất đắc kì tử, những người trong nhà biết điều đều đã chuẩn bị, chỉ có mấy kẻ vô phước động đến nữ chủ nhân của căn biệt thự là bỏ mạng đi chu du tiên giới mà thôi. Ông Tâm lắc đầu, tiểu thư đã muốn tha cho một con đường sống mà không biết nắm lấy, thật ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đổi Thay

Sau khi phân phó người dọn dẹp đám trước cửa, nó cũng giúp ông bác sĩ riêng băng bó cho gia nhân trong nhà. Xong đâu đấy, nó kêu người đi nấu ăn còn mình thì lại qua chỗ vườn hoa. Thành thói hóng mát, nó suy nghĩ về lời đề nghị của Pa nuôi : "Thời gian này con qua bên Anh sống với Pa coi như để quên đi được không Angel ?" Nó thực sự phân vân bởi đúng là nó cần quên đi những kí ức đau buồn nhưng nó lại không nỡ bỏ lại những kỉ niệm bên ba, mẹ và anh hai, nó cũng chẳng đành lòng xa ngôi nhà vẫn vương hơi ấm gia đình. Vừa suy nghĩ, nó vừa đứng dựa nhẹ chiếc võng, mái tóc dài thả buông lại được dịp tung bay. -Hải Sa, con vẫn chưa quên được đúng không ?

- Papa

Vừa nhìn thấy người đàn ông trước mặt nó liền hét lên rồi sà vào lòng ông. Đưa tay vuốt vuốt mái tóc của cô con gái nhỏ, người đàn ông thở than khổ trong lòng, đứa trẻ này thực quá bất hạnh, mới 15 tuổi mà đã mất đi cả cha lẫn mẹ và anh trai, họ hàng thì chẳng thể nhờ vả gì được, giờ chỉ có ông là người mà nó có thể tin tưởng. Nhìn sâu vào đôi mắt của con gái, ông thấy được những tia bi thương, giá mà nó có thể khóc nhưng đôi mắt nó lại ráo hoảnh như không, nhớ lại hôm tang lễ, nó không rơi lấy một giọt nước mắt mà chỉ cười, nụ cười của nó đầy sự chua chát và đau khổ, lúc ấy ông chỉ biết gất gao ôm nó vào lòng... Nó buông Papa nuôi ra rồi tròn mắt nhìn ông hỏi :

- Sao Pa về đây không nói với con, lại còn đang tư lự gì vậy ?

- Không có gì đâu con, mà Angel này, con quyết định thế nào rồi, có tính sang Anh với Papa không ?

- Sa Sa cũng không biết nữa, con vẫn muốn về Việt Nam, tuy là trước đây con qua Nhật Bản này để đỡ nhớ ba mẹ và anh hai nhưng ngôi nhà này vẫn in bóng họ, con vẫn nhớ...

- Con gái ngoan, nhà này trước con và người thân cũng từng ở, vậy thì sao quên được, chỉ bằng sang Anh, cách ly toàn bộ thì Sa Sa sẽ quên được thôi !

- ...Ukm. Để con nghĩ đã Pa !

Trần trọc suốt đêm, cuối cùng nó đồng ý theo Pa sang Anh. Nó cần phải thay đổi, phải mạnh mẽ hơn, nó sẽ duy trì tên tuổi của ba mẹ trong dòng họ và trên thương trường, vốn con người thật của nó đã chết từ ngày ấy, nó sẽ chỉ thêm vài nét để hoàn thiện con người mới của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trở Về

2 năm sau... Hiện tại, nó vừa hoàn thành xong luận án tốt nghiệp của đại học, mặc dù đã kiếm được cả chục bằng tốt nghiệp loại ưu treo đầy nhà nhưng nó vẫn tiếp tục đi học. Ở đây nó không có bạn nên đành phải đi ăn một mình...

- Ấy, một sách, chữa hộ tờ bài này với !

Tuy nó không chơi với ai nhưng cũng không bị cô lập, bạn bè ở đây khá tốt tính, cũng không so đo tính toán gì nhiều, chỉ là mới đầu không quen cũng hơi xa cách một chút nhưng rồi dần lại vào đấy ngay. Vừa nãy gọi nó là cô bạn lớp phó tính nghịch, gần như ở đây chẳng ai không biết đến nó là "một sách", tại để tránh phiền phức nên nó làm hồ sơ giả và hóa trang một chút khi đến lớp, cũng không đến độ làm cho mình xấu tệ xấu hại, chỉ là nhìn nó hơi ngố ngố chút thôi. Nhanh chóng qua giúp đỡ cô bạn, nó phi nhanh xuống Canteen, tại buổi sáng lo làm đồ ăn nên nó bỏ bữa, giờ đang đói ngấu đây.

Gọi cho mình một cốc sữa tươi cùng một suất 'Hamburger', nó cầm ra khuôn viên sau trường để thưởng thức cùng với nhâm nhi nốt cuốn sách hay. Đang chú tâm hết sức vào mấy trang sách thì điện thoại bỗng đổ chuông :

"Anywhere you are, I am near. Anywhere you go, I 'll be there. Any time you whisper my name, you 'll see. Every single promise I keep. 'Cuz what kind of guy would I be. If I were to leave when you need me most..."

Nó giật mình đánh rơi cả quyển sách, với tay lấy chiếc điện thoại, đang định nhấn từ chối rồi tắt nguồn luôn thì nó liếc thấy cái tên trên màn hình, là Papa, nó nhủ mày khó hiểu, có bao giờ Pa gọi nó giờ này đâu.

- Alo Papa. Why you call me ?

- You must go home now, I 'll tell you some thing.

- Ok, see you later.

Mặc dù chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra nhưng nó không thắc mắc nhiều, nhờ bạn xin phép nghỉ, nhanh chóng thu dọn sách vở, nó chạy ra ngoài cổng trường thì thấy ngay chiếc limo của Pa chờ sẵn, nó khẩn trương lên xe về nhà, chẳng biết vì sao nó thấy rất khó chịu. Bước vào nhà, mùi máu tanh nồng sộc thẳng vào mũi, nó lo lắng, sợ hãi Papa xảy ra chuyện gì, nhanh chóng bước vào phòng khách, nó thấy Pa nó mặt mũi tái nhợt, bên cánh tay bị băng bó. Thấy nó, ông liền kéo nó vào ngùi rồi ôm như hồi còn bé, miệng liên tục mấp máy câu xin lỗi. Đợi một lúc để Papa bình tĩnh lại, nó khẽ gỡ tay ông rồi hỏi :

- Chuyện này là sao Pa !

- Hải Sa, là ta sơ suất để lộ thông tin của con, bọn chúng phái người đến ám sát con...Sa Sa, con phải nghe ta, quay trở về Việt Nam, gây dựng tốt lực lượng của mình để tự bảo vệ và báo thù !

Nhủ mày khó hiểu nhưng nó nhanh chóng trấn tĩnh

- Con đi còn Papa thì sao?

- Bọn chúng sẽ không để yên cho ta đâu, nhưng con thì phải sống, vì ta, vì dòng họ Nguyễn Ngọc của con ! Ta đã đặt vé máy bay, ngay chiều nay con phải đi, không thể chậm trễ thêm nữa. Bọn chúng đã biết mặt ta nhưng con thì chưa, Sa Sa, con sẽ được an toàn.

Nó không nói gì, dù muốn ở lại,nhưng nó biết nó sẽ là gánh nặng của Papa nên nó bắt buộc phải rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Để không bị chú ý, khi đến sân bay nó cũng cải trang nhưng thay vì là con gái, nó lại cải trang thành con trai, mái tóc dài tím mượt bị thay thế bằng mái tóc ngắn kiểu Hàn Quốc ánh tím, nó vẫn mặc đồng phục học sinh nhưng của nam, đội thêm cái mũ Hiphop màu đen và kính giả cận , nó ung dung nghe nhạc mặc kệ mấy cô con gái cứ nhìn nó xuýt xoa. Lúc đi qua cửa soát vé, nó có đụng phải một cô nàng khiến người ta chao đảo suýt ngã, nó nhanh tay đỡ lấy cô bạn sau đó lần ngay vào đám đông vây xung quanh. Quản gia Tâm đón nó ở sân bay, sau khi nó chuyển sang Anh, lão Tâm cất cử người trông coi ngôi nhà bên Nhật rồi qua Việt Nam coi sóc nhà cũ của gia đình nó cùng mộ của ba mẹ và anh hai. Vừa nhìn thấy nó, quản gia Tâm đã xúc động đến mức mắt đỏ hoe (đừng thắc mắc vì sao lão Tâm nhận ra nó bởi nó vẫn hay gửi ảnh và nói chuyện với quản gia Tâm qua 'Webcome' với lại lúc trước nó đã thông báo với ông về việc nó giả trai nên lão Tâm nhận ra nó là đương nhiên) -Tiểu...À nhầm ! Cậu chủ, chào mừng trở về !

-Đã lâu vậy rồi,... bác cũng không khác là bao.

Nó ôm nhẹ bác quản gia vào lòng, môi khẽ nở nụ cười tươi.

- Con mới bay chắc còn mệt, mau về biệt thự còn nghỉ ngơi.

- Vâng !

Nói rồi lão Tâm nhanh chóng mở cửa xe cho nó xong cũng lên ghế lái để nó nghỉ ở đằng sau. Ngó đầu ra ngoài cửa sổ, nó thở dài : "Ba, mẹ, anh hai, Sa Sa đã về"

Cánh cổng lớn từ từ mở ra, nó xuống xe còn bác quản gia lái chiếc limo vào garage. Nó nhìn lướt qua ngôi biệt thự, nơi này vẫn như ngày nào, chỉ có những con người ấy là không bao giờ trở lại.

"Bốp"-ai đó đập tay lên vai nó, mùi hoa oải hương dịu dàng thoang thoảng, nó cười.

- Chị Ngân !

Nó xoay người lại ôm chị Ngân một cái thật chặt, vùi sâu khuôn mặt vào mái tóc chị, cảm nhận mùi hương và sự ấm áp quen thuộc, chị vuốt nhẹ tóc nó:

- Con bé này, lớn rồi mà vẫn nít ranh !

- Xi...

Nó chu môi một cách đáng yêu xong giả vờ phụng phịu :

- Thì người ta nhớ chị chứ bộ !

Chị Ngân phì cười, xong kí đầu nó một cái rõ đau, nó ngay lập tức phồng má trợn mắt tay xoa xoa chỗ vừa bị cốc.

- Tiểu thư vào nhà thôi, đồ đạc đã được mang hết lên phòng tiểu thư rồi.

Lão Tâm từ đầu đi đến, nhắc nhở nó vì nó đứng ở ngoài dưới cái nắng trưa gay gắt đã lâu, nó liền xoay người bước đi, hất mặt lên trời tỏ vẻ không chấp khiến hai người còn lại vừa lắc đầu vừa cười.

*** Hoàng Thu Ngân hơn nó ba tuổi, là con người phụ việc của gia đình nó, coi nó và anh hai như em ruột, hiện vừa giúp việc ở nhà nó vừa đi học, cực kì giỏi võ vì được tham gia khóa huấn luyện của PaMa nó từ nhỏ (tất cả mọi người ở biệt thự nhà nó đều được huấn luyện võ cực kì nghiêm ngặt)

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Căn phòng xưa không có nhiều nét thay đổi, vẫn màu trắng tinh khôi, vẫn hương oải hương dịu ngọt, nó như cảm thấy được trở về ngày xưa, cái ngày mà nó nằm trong vòng tay ba mẹ nhõng nhẽo rồi kéo cả anh hai lên ngủ cùng, cái ngày mà sáng sáng nó cố làm con sâu ngủ để ba mẹ và anh hai đến đánh thức.'Cốc cốc...'

Tiếng gõ cửa ngân dài, kèm theo là giọng nói của chị Ngân:

- Sa Sa, ăn cơm nào em!

Nó khẽ đưa tay lau dòng nước mắt trên mặt, vói tay lấy một chiếc váy trong tủ, vừa làm vừa nói:

- Đợi em lát, em ra ngay!

Thay đồ xong, nó xuống nhà, chị Ngân và Lão Tâm đã đợi sẵn.

- Tiểu thư-Lão Tâm kéo ghế cho nó xong đứng sang một bên, nó cười nhẹ và bảo Lão:

- Con vói bác đầu phải người lạ, bác ngồi xuống ăn cùng con, cả chị Ngân nữa!

Ngần ngừ một lát, Lão cũng ngồi xuống, chị Ngân đi vào bếp bê đồ ăn ra xong cũng ngồi xuống cùng ăn. Cả bữa ăn bác quản gia cùng chị Ngân liên tục hỏi thăm nó làm nó trả lời méo cả miệng, lại còn nói nó càng ngày càng gầy rồi bắt nó ăn bao nhiêu là thức ăn, nó chỉ biết cười méo xeo, than nhẹ:

-Cứ ở với hai người chắc em thành con heo quá. Làm ơn tha cho em....!

-KKKKKKkhôngggggg...!

Cả hai người đồng thanh rồi nhanh chóng gấp cho nó thêm một bát thức ăn đầy ú ụ, nó nhìn đám thức ăn mà chỉ muốn xỉu.

***

Trong phòng làm việc của ba nó...

-Tiểu thư! Đây là hồ sơ của tiểu thư cùng với thông tin của trường tiểu thư sẽ theo học!

Khác hẳn với dáng vẻ dễ thương lúc trước, giờ gương mặt nó không đọng lại một chút cảm xúc nào, ngồi trên chiếc ghế nhung đen mượt xoay mặt về phía cửa sổ, không thèm liếc về phía lão Tâm một cái, giọng nó cất lên đầy sự buồn chán:

-Bác cứ để lên bàn cho con rồi ra ngoài trước đi, con muốn ở một mình một lát!

Lão Tâm biết ý liền đặt tập hồ sơ giấy cộp lên mặt bàn gỗ bóng lộn rồi đi ra ngoài, trong phòng lúc này chỉ còn một mình nó và tiếng gõ lên tay ghế bằng gỗ khô khốc vang vọng khắp không gian. Đôi mắt nó dán chặt ra ngoài vườn, nơi cả một vườn hoa hồng xanh đang nở rộ và bao phủ trước mắt nó là những bóng hình đã từng quen

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Đi Học

Buổi sáng đầu tiên của nó ở Việt Nam sau bao năm xa cách không được đẹp cho lắm, bầu trời đón nó lúc vừa thức dậy là một khoảng không đầy mây xám xịt với những cơn mưa ướt át dai dẳng, nó chán nản dựa đầu vào tấm kính cửa sổ mát lạnh, nhìn những giọt nước nhỏ bé vỡ tan khi va đập với cửa kính rồi trôi đi như chưa từng tồn tại. Nó nhớ mọi người biết bao. Khề ngằn nga một giai điệu thân quen, đôi mắt màu tro xám của nó chìm vào trong những giấc mơ xưa cũ ám màu thời gian không bao giờ quay trở lại, nó muốn được ngủ, được chìm mãi trong những giấc mộng xưa cũ đó. Ly cà phê sữa đã bay gần hết hơi nóng, chỉ còn vài đụn khói nhạt khê khàng quyen lại trong không trung, lan ra, và tỏa đầy vào không khí ám mùi hơi nước. Không biết ngày đầu tiên của nó ở Việt Nam sau bao năm xa cách như thế nào nhỉ. Mặc cho những giọt nước mưa tấp vào khắp người, nó vẫn bước đi chầm chậm giữa những làn mưa xối xả, đầu tóc, mặt mũi đều ướt rượt, chỉ có chiếc cặp bằng vải không thấm nước là còn nguyên, khi đến trường, nước từ tóc nó nhỏ tong tong xuống như một dòng thác, cũng may nó đang trong thân phận là con trai chứ nếu không với cái vẻ nữ nhân yếu đuối chắc khối người nghĩ nó sắp xỉu vì lạnh dù giờ đang giữa mùa hè. Cánh cửa phòng hiệu trưởng mở hé, nó không ngần ngại đẩy cánh cửa bằng gỗ ấy để bước vào, trong phòng không có ai cả, chỉ có hương gỗ trầm ấm áp quen thuộc, trước khi nó trở về, nơi này do Bác Tâm quản lý, giờ nó đã ở đây thì nơi này sẽ do nó nắm quyền, miết nhẹ ngón trở lên thành ghế, nó khẽ nhoen miệng cười. Chiếc ghế này đã bỏ trống khá lâu rồi.

Trống vào lớp, một cô giáo còn khá trẻ bước vào, đưa cho nó bộ đồng phục rồi nhắc nó thay đồ nhanh để còn vào lớp, nhìn gương mặt diu diu ấy, nó thấy mình như đang nhìn thấy mẹ, đơ vài phút, nó lấy lại tinh thần, vội vàng vào phòng thay đồ rồi trở ra tránh làm mất thời gian của cô. Phòng học của nó trên tầng ba đây A-lớp 11B3_Vip, nó tò mò không biết những lớp học của những kẻ được coi là thiên tài này như thế nào...

- Trật tự! Hôm nay lớp ta có học sinh mới!

Không cần phải để cô nhắc đến tên mình, nó tự nhiên bước vào và giới thiệu những thông tin cơ bản trong hồ sơ của mình:

-Hoàng Dạ Thiên Minh, rất vui được làm quen!

Không có bất kì tiếng động hay tiếng trầm trồ trong lớp, nhưng không khí không hề ngột ngạt mà trái lại rất dễ chịu bởi những ánh mắt của học viên lớp này đều hết sức hòa nhã, tuy có vài phần dò xét không tránh khỏi nhưng vẫn thể hiện ý chào đón. Một cô bạn xinh xắn cười nhẹ với nó, chỉ vào chỗ trên mình và nói:

-Thiên Minh, tên rất đẹp, mình là Hoàng Thu, bạn có thể ngồi đây!

Nó cười lại với cô bạn rồi bước về phía chỗ ngồi. Cô giáo đứng trên nhìn theo nó để chắc chắn nó không cảm thấy không thoải mái mới giới thiệu qua về lớp.

-Cô là Hạ Thủy Di, cô là giáo viên chủ nhiệm, Hoàng Thu ngồi dưới em là lớp trưởng còn lớp phó của lớp là Hoàng Huy, có gì khó hiểu, em cứ hỏi các bạn nhé!

Nó không hề bất ngờ về những thông tin này, chỉ bất ngờ duy nhất là cô nàng Hoàng Thu đó, chính là cô gái mà nó va phải hôm ở sân bay. Không ngờ

quả đất cũng tròn thật. Một nụ cười mỉm phớt nhẹ qua môi nó...

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Là một lớp học tiêu chuẩn, đứng đầu trường ấy vậy mà nơi này thật khác so với tưởng tượng của nó, mọi người đều rất hòa nhã, không khí học tập cũng không theo kiểu chỉ biết đến sách vở còn lại không quan tâm, nói chung nó cảm thấy khá dễ chịu khi đi học và có một chút cảm giác lạ... giống như là quen thuộc đối với những khuôn mặt trong lớp 11B3 này. Đang là tiết tiếng anh của cô Hồng Thu, nó lơ đãng ghé mắt ra ngoài cửa sổ, gì chứ, tiếng anh không phải môn tú của nó sao? Vốn từ nhỏ nó đã đọc thông viết thạo nhiều thứ tiếng trong đó tiếng anh là thứ tiếng cơ bản, lại còn có hai năm sống ở nước ngoài chỉ giao tiếp bằng tiếng anh, nếu coi nó là người bản địa cũng không quá! Đôi mắt nó dừng lại ở trên cành của một cây đại thụ sau trường, có ai đó đang nằm trên đó, trốn học! Cười mỉm, nó khêu nhẹ tên bạn ngồi cạnh rồi chỉ ra đằng xa hỏi khẽ:

-Tên đó, là ai?

Tên bạn cùng bàn lướt nhẹ ánh nhìn về hướng nó chỉ rồi thờ dài một tiếng.

-Tạ Hữu Trung Quý, học lớp 11B9, cậu để ý học tý đi!

Nó cảm thấy khá lạ về thái độ đó, là sao, chỉ là một kẻ lười học thôi mà, sao phải ra bộ thờ dài vậy, còn cái tên Trung Quý, tại sao nó lại thấy quen quen? Hết tiết, một vài người bạn vây quanh nó hỏi chuyện, còn lại thì ngồi nghe, nó chỉ trả lời một số thông tin cần thiết, khi hỏi đến ngày sinh của nó, nó nhớ đến anh hai, đờ một lúc rồi cũng trả lời: 08/12! Bỗng, nó thấy không khí xung quanh mình trở nên khá kì dị, vài tiếng xì xào nổi lên, cô bạn lớp trưởng liếc qua lớp một cái rồi giữ nguyên tông giọng bình ôn mà cất tiếng hỏi nó:

-Thiên Minh, cậu có quan hệ gì với dòng họ Nguyễn Ngọc?

-Không có quan hệ gì cả! Tôi có biết một chút về dòng họ đấy thôi!

Một bàn tay bóp mạnh vào vai nó, cảm giác đau nhói, kẻ to gan đó biết võ, nó quay đầu lại, nhận ra là tên lớp phó Hoàng Huy, đặt nhẹ tay mình lên tay hắn, nó xoay nhẹ, bàn tay tên bạn đã gấp ngược lại, một nụ cười nửa miệng thoáng nhẹ qua môi, nó nhìn thẳng vào mắt tên bạn mà gần từng chữ:

-Đừng động vào người tôi!

Đứng theo dõi từ nãy tới giờ, Hoàng Thu nhẹ giọng ngăn con thịnh nộ của Hoàng Huy.

-Đủ rồi Huy! Còn Minh, mặc dù rất cảm ơn về việc ở sân bay nhưng tớ yêu cầu bạn chuyển lớp, NGAY LẬP TỨC!

Cây bút ở tay cô bạn đang xoay vòng đột nhiên khựng lại, vỡ tan tành thành trăm mảnh nhỏ rơi xuống đất, tạo nên những tiếng vang khô khốc. Nó thản nhiên xoay đi không quên để lại câu khẳng định:

-KHÔNG BAO GIỜ! Cô bạn lớp trưởng yêu quý của tôi!

Trong đầu nó hiện lên ba chữ: "Rất thú vị!" Và nó tiếp tục bước ra khỏi căn phòng riêng biệt trên tầng ba đầy hoa oải hương và hồng leo màu đỏ ấy, nó muốn biết thêm một chút về lớp học đặc biệt này, chắc ở phòng hiệu trưởng sẽ cho nó một chút thông tin cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Nó nhắm hờ đôi mắt màu tím nhạt vì đeo kính áp tròng của mình, ngón trỏ nhẹ miết trên bìa tập hồ sơ cũ, đúng là lớp học đó rất đặc biệt, toàn bộ 30 học sinh của lớp đều sinh cùng một ngày :12/12, trùng ngày sinh với nó, toàn bộ đều là trẻ mồ côi, học chung với nhau từ mẫu giáo và số lượng học sinh chỉ chênh lệch đúng một con số ở hiện tại, tức lúc trước có 30 học sinh nhưng giờ chỉ còn lại 29 và đều được bảo hộ dưới quyền của cha nó, đúng là rất thú

vì! Nó với tay lấy chiếc áo khoác vắt trên lưng ghế rồi chậm chậm bước ra khỏi phòng, cũng vừa đúng lúc hết giờ, tiếng chuông réo rất ngân dài, hòa vào tiếng mưa rơi rả rích. Xốc nhẹ chiếc ba lô trên vai, nó chạy từ từ dưới màn mưa, từng giọt sóng nước chảy trên mặt nó, mái tóc ngắn phớt tím kiểu Hàn Quốc ướt nhẹp dưới màn mưa, cái lạnh thấm vào từng thớ thịt khiến nó rùng mình, lại tiếp tục chạy từng bước dưới cơn mưa rào đầu hạ, nó muốn về nhà, nó muốn lại được đắm chìm trong giấc mơ ấm áp một lần nữa. Lấy chiếc máy sấy tóc trong tủ tường, ném cho nó chiếc khăn bông to sụ để nó lau khô người, chị Ngân tức giận mắng từng tiếng qua kẽ răng nghiêng chặt:

-Không thể nào hiểu nổi em nghĩ cái gì mà lại đi tắm mưa giữa cái lúc giao mùa ẩm ương này nữa, nếu ốm thì sao, cảm thì sao Há? Rõ ràng có cảm ô cơ mà, em muốn tự tử HẢ?.....

Và tiếp tục cả một tràng "HẢ" qua kẽ răng của chị khiến nó chỉ biết cười trừ, đợi một lúc để chị sấy xong chỗ tóc ướt, nó vòng tay qua cổ chị, khẽ thổi một luồng hơi lạnh vào vành tai chị, cảm thấy người chị run lên từng đợt, nó cười khúc khích.

-Con bé kia, em lại trêu chị, có còn muốn sống nữa không hà...?!

Quên hết cả tức giận, nó và chị cùng đùa nghịch với nhau trên chiếc ghế sofa trong phòng khách, mãi đến khi nghe thấy tiếng ho nhẹ của Bác Tâm quần gia mới dừng lại. Nó cười xấu xa lên vào vòng tay chị thủ thỉ:

-Hết giận em rồi nhá!

Hất nhẹ mái tóc xoăn của mình, khuôn mặt chị không giấu được nét cười:

-Vâng thưa cô nương, ai dám giận cô chứ!

Lại tiếng ho khan của Bác Tâm, nó cười thật tươi rồi nín tay bác như một đứa trẻ con:

-Bác cũng đừng giận con nữa nha!!!

Nét cười thoáng qua trên khuôn mặt khắc khổ của bác, khẽ xoa đầu nó, giọng bác cất lên đầy sự cưng chiều:

- Tuân lệnh thưa công chúaaaaa!

Cuối bữa ăn, trước khi dọn bát đĩa, chị Ngân buông giọng hờ hững hỏi nó:

- Có cần thiết phải xuất hiện lúc này không Sa Sa?

Ánh cười phớt qua đáy mắt, nó lắc nhẹ ly rượu vang đỏ trên tay, hít nhẹ mùi hương quyến rũ, nó trả lời như có, như không:

-Đương nhiên rồi chị, có trốn cũng không được, chị bằng xuất hiện luôn cho bọn họ bắt ngờ...!

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

- Cậu thấy sao hả lớp trưởng? Thiên Minh, cậu ta có liên quan đến cuộc chiến này không?-Có vẻ như Thiên Minh có liên quan đến dòng họ Nguyễn Ngọc, nếu vậy thì chúng ta nên đối với cậu ta như thế nào?-Ukm...! Tớ nghĩ có thể coi cậu ta như một thành viên của lớp mình!-Tại sao? Chúng ta có biết gì về cậu ta đâu! Có vẻ như hồ sơ của cậu ta là giả, ngay cả Hoàng Huy cũng không thể Hack được thông tin của cậu ta!-...Các cậu không tự hỏi tại sao mà cậu ta được phép vào lớp ta hay sao? Chắc chắn bác Tâm sẽ không để một kẻ có lai lịch bất minh vào lớp mình đâu, hơn nữa ...tớ có cảm giác cậu ta rất quen...Hoàng Huy bỗng từ đâu chạy vào lớp, trên tay còn cầm theo chiếc Laptop, trên mặt đầy vẻ vui mừng.-Thủy, Angel đã trở về!Tien tay cậu ta mở chiếc máy tính, trên màn hình đang hiện một đoạn Video với hình ảnh một cô gái mảnh khảnh có mắt màu tro xám bí ẩn đeo một chiếc mặt nạ che nửa khuôn mặt, mái tóc dài thả buông như một dòng thác chảy trên tay ghế ông ả, màu trắng của chiếc váy tôn lên vẻ thuần khiết của cô gái, tương phản với màu chiếc mặt nạ đen đỏ giống như nét cười của ác quỷ. Cả đoạn băng người con gái ấy chẳng nói bất kì điều gì, chỉ khẽ nhếch môi tạo thành một đường cong nhàn nhạt...-Tôi là Nguyễn Ngọc Hải Sa, chủ nhân của dòng họ Nguyễn Ngọc đã trở về!"Cô bạn lớp trưởng khẽ đưa tay sờ sợi dây trước ngực, mặt đã hình giọt nước lóng lánh như phát sáng, khuôn miệng nhỏ lắm bầm:-Cuối cùng thì cậu cũng trở về!Trước mắt Hoàng Thu hiện lên hình ảnh của một cô bé với đôi mắt màu tro xám to tròn đang mỉm cười thật tươi, tay đang đưa chiếc dây chuyền.-Tiểu Thu, từ giờ tớ sẽ gọi cậu là tiểu công chúa nhé! Mãi mãi là bạn của tớ nhé Thu! "-Mãi mãi...-Ài!Cô bạn không thèm ngược mắt ra ngoài cửa, cây bút trên mặt bàn đã nhanh chóng cắm phập vào cánh cửa gỗ. Nó cười cười bước ra khỏi chỗ nấp, trên mái tóc còn vương vài giọt nước mưa, không ngờ hôm nay đi sớm lại có thể thu thập được những thông tin hay đến vậy. -Cậu đã nghe thấy những gì?Nó bước đến chỗ cô bạn lớp trưởng, đưa ngón trỏ lên vuốt mái tóc cô bạn, kể cho mấy người đứng xung quanh như muốn ăn thịt nó đến nơi, nó khẽ ngả người về phía trước, thổi một luồng hơi lạnh vào tai cô bạn. - Tôi chỉ muốn biết cô nàng Angel hay Nguyễn Ngọc Hải Sa có quan hệ như thế nào với mấy người thôi!- Cô ấy có quan hệ gì với chúng tôi thì cũng không liên quan gì đến cậu!Hoàng Huy nóng nảy kéo cổ áo nó, gằn mạnh từng tiếng vào mặt nó, đôi môi khẽ nhếch lên một nụ cười khinh thường, vịn nhẹ tay, nó thoát ngay ra khỏi sự

khổng chế của cậu bạn, đã thế nó còn đưa tay lên phuoải phuoải áo mình như vừa phải chạm vào thứ gì đó dơ bẩn lắm-Đừng nóng vậy chứ lớp phó, tôi nói thế nào nhĩ, cứ coi như là người quen của cô gái đó đi!-Dừng, Huy...Cậu nói cậu có quen Angel, bằng chứng là gì?-Đúng là lớp trưởng có khác, cậu có vẻ cảnh giác quá nhĩ ! Chiếc vòng này có thể là minh chứng chứ?Nói rồi nó vạch nhẹ cổ áo ra, để lộ chiếc dây chuyền hình giọt nước trong suốt. Bất giác tất cả các thành viên của lớp 11B3 đều sờ lên cổ mình, nơi có những chiếc mặt vòng cổ hình giọt nước đặc biệt được trang trí theo sở thích của từng người.-Chào mừng!...Thành viên mới!Lớp trưởng và lớp phó cùng tiến lên một bước giờ tay về phía nó nở một nụ cười thân thiện, nó cũng chào lại, đẩy mắt khẽ thoáng qua một tia thích thú, thực sự thì lớp học này có liên quan gì tới quá khứ bị mất của nó hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thực Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Bữa trưa của nó hôm nay diễn ra ở trường cùng với 29 thành viên của 11B3, tiện thể nó cũng muốn khai thác những điều nó chưa biết về lớp học này, tại cơ bản hồ sơ của lớp này khá chung chung dường như cha nó đã xóa toàn bộ thông tin liên quan của lớp nên mọi thứ đều sạch tinh như một tờ giấy trắng. Không khí của bữa trưa khá ấm áp, chỉ có một thứ khiến bữa trưa không hoàn hảo đó chính là những học sinh cùng trường khác đều nhìn bọn nó mà chỉ chỉ trỏ trỏ bởi những học viên kiểu mẫu của học viện không bao giờ thêm xuống Canteen mà hôm nay lại tập chung đông đủ ở đây, hơn nữa còn có cả một nhân vật lạ hoắc (nó đây ạ) nên ai cũng tò mò.-Thành viên số 30 còn khuyết là ai vậy ?

...

Đột nhiên không gian trùng xuống. Vì câu hỏi của nó? Nó cũng chẳng biết, chỉ biết nhìn mấy con người đang cầm cúi ăn như không nghe thấy nó nói gì.

-Lần sau đừng hỏi về người đó nữa !

Cuối bữa ăn cậu bạn Hoàng Huy vỗ vai nó nói nhỏ. Nó chỉ ậm ừ cho qua bởi cơ bản không hỏi bọn họ nó cũng có thể tự tìm hiểu được.

Một cậu bạn va phải nó, nó cười cười với Huy rồi chạy về hướng ngược lại. Ngay vừa khi nó khuất khỏi hành lang một cậu bạn khác trong lớp vỗ vai lớp phó nhìn theo nó đầy lo lắng.

-Dù gì thì cậu ta cũng là bạn của Angel, làm như thế có quá đáng không?

-Nếu cậu ta muốn vào lớp thì phải vượt qua được thử thách chứ, kể cả là bạn của Angel cũng không có ngoại lệ !

Một tia khó đoán phớt qua đáy mắt cậu bạn.

...

-Học sinh mới của 11 B3, khá đấy!

Một cậu bạn mang về lười biếng đi vòng quanh nó như đang đo đếm giá trị của con mồi trước mặt. Nó chỉ hừ lạnh

-Cậu muốn gì ?

- Rất thẳng thắn ! Tôi muốn mạng của cậu, có được không? Ha ha ....!

Một cái nhếch môi vụt qua, làn khói trắng bay nhẹ tản ra xung quanh, hơn mười tên bằng tuổi nó ở ngoài góc nhỏ gục hết xuống

-Đồ chơi của tôi chưa chi đã bị cậu phá hỏng rồi, tôi phải làm gì cậu đây?

-Muốn thử không ?

Nó nhanh chóng nhảy lên nóc nhà bên trường rồi chạy băng băng qua các mái nhà khác, cậu bạn đó ra chiều thích thú đuổi theo nó, cả hai cứ dòn đuổi nhau như vậy cho đến gần hết ngày, đến mãi khi những tia nắng cuối cùng gần tắt trên những rặng núi xa xa nó mới dừng lại, tiếp một chiêu từ tên bạn chạy sau, nó dễ dàng kim lại đà của người đó, vừa tránh cho cậu ta ngã nhào về phía trước, vừa tránh phải nhận một đòn không mấy nhẹ nhàng từ cậu ta. Nhìn bầu trời dần ngả về đêm, những đám mây màu tím dần sẫm lại rồi quện xoắn phía chân trời. Nó ngã lưng nằm xuống mái tôn nguội ngắt còn vương chút hơi ẩm của cơn mưa vừa mới qua, khẽ nhắm mắt như chẳng quan tâm chút nào đến sự đời diễn ra xung quanh, cậu bạn nhìn nó, không do dự ngồi xuống ngay cạnh.

-Không muốn hỏi gì à ?

-Cần thiết phải hỏi sao?

-Cậu không hỏi đúng không? Vậy tôi hỏi! Lý do rời khỏi lớp của cậu-Tạ Hữu Trung Quý, tôi muốn biết !

Khóe mắt khẽ thoáng qua tia tự điều, cậu hỏi nhỏ.

-Hoàng Thu sao rồi ?

-Lý do là vì cô ấy?

Gật nhẹ đầu thay cho lời khẳng định, cậu chán nản nằm xuống, đắp chiếc cặp quai chéo sang một bên, một nụ cười đau khổ vương lại trên môi.

-Tôi có tình cảm với cô ấy! Thật nực cười, dù biết cô ấy đã có người trong lòng, thậm chí cô ấy còn chẳng đặt tôi vào mắt, thế nhưng tôi vẫn có cái vọng tưởng rằng khi cuộc chiến cuối cùng kết thúc tôi sẽ có thể ở bên cô ấy, khiến cho cô ấy cười...

Hai người chìm vào một khoảng lặng khó gọi tên. Vọng trong đầu nó cái thanh âm non nớt của một đứa trẻ : "Hoàng tử bé nhất định phải bảo vệ tốt cho tiểu công chúa nhé, mãi mãi nhé!"

-Tại sao lại nói cho tôi biết chuyện này ?

-Vì cậu hỏi ! Không phải sao ?

-Thế cậu không sợ tôi sẽ đứng về phía đối lập bán thông tin cho họ à?

-Cậu sẽ không làm thế ! Bọn họ nghĩ điều tra về thân thế của cậu sẽ biết được ít nhiều cậu sẽ làm gì sao? Nực cười! Tôi không như họ, cái tôi điều tra là tính cách,... mọi thứ về mặt tâm lý của cậu rồi từ đó suy ra cậu suy nghĩ những cái gì rồi luận ra hành động, tôi hiểu rõ cậu như lòng bàn tay vậy !

-Đã hiểu!

Giữa hai người lại rơi vào khoảng lặng. Trên bầu trời hiện lên những vì sao lấp lánh, cả hai cứ nằm cạnh nhau như thế, không biết đã qua bao nhiêu lâu, chỉ biết bầu trời trên kia càng ngày càng tối giống như một hố đen có thể hút hết mọi thứ vào trong. Hà một ngum hơi lạnh ra khỏi phổi, nó khẽ rùng mình vì một cơn gió thoảng qua.

-Cậu sẽ về với lớp chứ, họ rất nhớ cậu!

-...Tùy hứng! Về!

Đưa tay lên miệng che cái ngáp dài, nó cười cười nhảy từ nóc nhà xuống con đường rợp cây xanh. Tuy tốc độ rất nhanh nhưng cũng đủ để người bạn mới nhìn thấy vệt sáng bất thường lóe lên sau tai nó, cười nhẹ. "Em giấu khéo lắm, nhưng sao qua khỏi mắt anh!"

-Em đã về rồi Angel !

Sau tai nó là một hình xăm đặc biệt hình đôi cánh với những nét hoa văn kì lạ có thể sáng lên trong bóng tối, với quang sáng bàng bạc. Tuy nó đã để tóc giả che phần hình xăm đó nhưng trong bóng tối, ánh sáng vẫn lộ ra chút ít. Đầu ai biết rằng đó chính là thứ mà cậu bạn tìm kiếm ở người bạn mới này...

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

-Chào mừng trở về! Ba hôm sau, Trung Quý rốt cục cũng về lớp, tập thể lớp 11B3 cuối cùng cũng hoàn chỉnh. Trong những nụ cười tươi màu nắng của các thành viên trong lớp, có vương lại một nét suy tư, cậu bạn trở lại sau gần một năm chuyển đi hướng ánh nhìn về phía người con gái với mái tóc xoắn nhẹ màu nâu ấm áp đang hướng về phía cửa sổ, khuôn mặt bình thản đến kì lạ. Chỉ duy có mình người con gái ấy là cậu không biết được suy nghĩ, chỉ có riêng người con gái ấy là làm cho cậu không tài nào tập chung được, đối với cậu, cô là một bí ẩn, cũng là một món quà của cuộc sống. Giờ người đó đang đứng cách cậu rất gần mà sao cậu cảm thấy thật xa, những nét quen thuộc từ thời thơ ấu vẫn hiện hữu vậy mà cậu lại cảm thấy tất cả thật mơ hồ như có một lớp màng sương trắng đang giăng qua, phủ nhẹ qua những nét đó, khiến cho cậu cảm thấy chẳng thể nhận ra cái gì đang là thực, đang là giả, cũng như không thể biết được trong lòng người con gái đó cậu thực sự chiếm vị trí như thế nào.

Cậu bạn lớp phó lướt qua người nó để đến chỗ lớp trưởng, trong ánh mắt hiện lên cả một bầu trời yêu thương. Khẽ đánh thức cô bạn trong cõi mơ màng về với thực tại, khuôn mặt đẹp nở một nụ cười triu mến mang nét bao bọc không giấu giếm. Nó lại nhìn về phía bạn mới, thấy trong ánh mắt cậu bạn ẩn chứa cả một bầu trời vụn vỡ, những mảnh vỡ lấp lánh, chực như muốn trào ra khỏi khóe mắt. Nó cười cười, không rõ chủ ý của mình khi nở nụ cười ấy, chỉ biết rằng nó thấy tất cả giống như một trò chơi của số phận và những người bạn vừa lạ vừa quen này đang vương vào mà không thể nào thoát ra.

-Chiều nay đi chơi không?

Nó bóp mạnh chiếc cốc giấy trên tay rồi quăng nó vào sọt rác, nó thích như thế, giống như mình đang là một kẻ hư hỏng chính hiệu vậy, xong việc liền quay qua đám bạn dụ khị.

-Mình muốn đi đâu? Kiểu này chắc qua khu giải trí trung tâm được đấy !

-Ừa, lớp này trẻ con nhò !

-Ừk thì...Có ai bảo lớn hời nào đâu !

Tiếng cười vang vọng khắp tầng ba, giống như những tiếng chuông gió leng keng trong gió giữa cái nắng mùa hè. Ước gì thời gian cứ trôi qua yên bình như thế.

Chiều hôm đó, cả lũ kéo nhau tới khu giải trí trung tâm, khắp đường đi cứ cười, nói từa như đã quen từ rất lâu, lâu lắm rồi. Cái nắng tháng 5 gay gắt chiếu qua các kẽ lá, cung đường vàng rực nắng vang vọng những tiếng cười giòn tan. Bóng dáng những đứa trẻ mới lớn thấp thoáng đây đó và in dấu những chiếc cầu vồng đa sắc màu.

-Đi ăn kem đi!

Vừa đặt chân vào cổng, cả lũ đã bị Thủy Tiên kéo đi ăn kem, cô bạn cứ thấy kem là mắt sáng lên, ham ăn thế đấy mà chẳng béo lên được chút nào. Nó nhìn lũ bạn mới chạy nhảy đây đó hết như những đứa trẻ mà bắt đắ dĩ lắ đầu, cũng không nhận ra trong mắt mình là một khoảng rộng lớn tràn đầy yêu thương và bảo bọc. Chơi chán các trò đu quay rồi nhà mả rồi đủ các trò khác, tụi bạn nó hú hét như đúng rồi, còn nó chỉ đứng một bên, trông vừa như hòa tan vào đám bạn, vừa như tách biệt hoàn toàn, đôi khi nó chơi cùng, đôi khi lại chỉ đứng xa xa xem họ chơi mà cảm thấy lòng mình nhẹ bẫng.

-Anh Lâm! Đi đâu mà để tụi em tìm suốt vậy?

-Hơ !

Một cô bé với đôi mắt to tròn chạy đến kéo tay nó, còn nó thì ngu ngu ngơ ngơ chẳng hiểu gì. Nó không quen cô bé thế nhưng cô bé lại không ngần ngại khoác tay nó lôi đi, nhằm người, nhưng người duy nhất có dáng vẻ giống nó chỉ có...anh hai...mà người cô bé gọi tên hình như là...Lâm..."Anh hai...còn sống !" Cái ý nghĩ đó nhảy bật lên trong đầu nó. Bần thần một lúc, nó khoát tay thoát khỏi cô bé, lạnh nhạt nói

-Nhằm người !

Rồi nhanh chóng chạy đi khuất sau một tàng cây cổ thụ, để lại một con người đang hóa đá đằng sau. Đợi cô bé lạ mặt hoàn hồn rồi chạy đi, nó nhanh chóng bám theo, đến nơi đã thấy một người giống y chang nó với mái tóc màu hạt dẻ và trông mắt màu tro xám đứng ngay đó, cùng với vài người nữa vây xung quanh.

-Anh Lâm, vừa nãy em thấy có một người giống y hệt anh đấy !

Người con trai đó ra vẻ ngạc nhiên, giờ nó mới để ý thấy cô bé đó cũng có đôi mắt màu tro xám giống anh em nó.

-Vậy à? Em gặp người ta ở đâu vậy !

Cô bé vô tư chỉ tay về hướng vừa chạy qua, nó thoáng thấy ánh mắt người con trai đó là lạ rồi người đó bảo mấy người bạn đưa cô bé về trước còn mình thì quanh qua một lối đi khác, nơi mà người đó dùng chân là một ngôi nhà bằng gỗ cũ kĩ dường như bị bỏ hoang từ khá lâu. Đang do dự có nên bước vào không thì nó nghe tiếng người đó nói vọng ròi.

-Đã theo đến tận đây rồi thì mau vào đi !

Nó lắc đầu cười khổ rồi ra khỏi chỗ nấp, bước vào căn nhà. Khi bước qua cánh cửa ọp ẹp, nó thấy nơi này có gì đó lạ lạ nhưng không rõ. Một khắc sau, người thanh niên vừa nãy từ đâu xông ra, ghì chặt nó vào bức tường đối diện, một tay cầm con dao dứ mạnh vào cổ nó tạo thành một đường màu đỏ máu yêu mị.

-Là con gái ! Hừm ! Cô,nói, tại sao lại giả trang thành tôi?

-Anh hai...!

Cổ họng nó nghẹn ứ, trong mắt anh nó chỉ có sự lạnh lẽo chết chóc, dường như anh ấy không nhận ra nó, chỉ có thể thốt ra được hai từ...

Nó thấy một cái nhếch môi lướt qua trên khuôn mặt quen thuộc.

-Hừ! Anh hai sao? Cô đừng giả vờ, tôi là trẻ mồ côi, không người thân thích không thể kiếm đâu ra một cô em gái được ! Để xem khuôn mặt thật của cô nào...!

Hung bạo lột bộ tóc giả trên đầu nó, lướt tay qua mặt nó xem có đeo mặt nạ không, gần như mặt anh nó đông cứng lại khi nhìn thấy mặt thật của nó, đôi tay cũng khẽ nói lòng.

-Không thể nào! Mặt của cô! Giống ...giống hệt tôi! Không thể có chuyện đó được !

Nó nhìn nét băng hoàng của anh mà không nói được lời nào, lệ làng lách ra khỏi sự kèm cặp của anh, nó chạy nhanh ra khỏi nơi đó, chỉ kịp liếc lại thấy con người đó vẫn đang đông cứng trên mặt đất. Nó nhấn tin cho tụi bạn thông báo về trước, còn mình thì gọi bác Tâm đưa xe ra đón, trong mắt vẫn ẩn hiện hình ảnh vừa mới đây vài phút, một khuôn mặt hoàn hảo với cái nét nhếch môi yêu mị, người đó không nhận ra nó, nhưng nó thì chắc chắn không thể sai được, đó chính là anh hai.

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Nó lao đảo bước xuống xe, đầu óc nó xoay vòng vòng, quá nhiều câu hỏi, quá nhiều khúc mắc không thể giải đáp, lại thêm vết thương ở cổ không ngừng chảy máu. Nó ngất đi. Khi tỉnh dậy nó đã thấy mình nằm trong căn phòng quen thuộc với hương oải hương vàng vắt, chị Ngân đứng ở đầu giường lo lắng nhìn nó. Nhìn ra ngoài đã gần sáng, những tia nắng bình minh màu đỏ hồng hào xuất hiện phía cuối chân trời xa xa, nó thật muốn cười nhưng sao không thể cười nổi, chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi thứ xung quanh. Chị Ngân neho mắt nhìn như đang tìm kiếm một đáp án nào đó từ kẻ thất thường như mưa nắng là nó, xảy ra chuyện nghiêm trọng đến như vậy nhưng không hề có bất cứ manh mối nào để lại, tất cả mọi người đều không hề hay biết, điều đó cho thấy kẻ đã làm hại nó được đào tạo rất cẩn thận, hơn nữa khả năng của hắn còn hơn hẳn cả những sát thủ bậc cao như chị nhưng chị không thể hiểu nổi tại sao nó lại có thể dễ bị thương bởi một kẻ như vậy, chắc chắn thực lực của nó vượt xa những sát thủ kiểu như thế, lại thêm khả năng dùng độc được trời phú,... quá đáng ngờ, nhưng nó lại không cho chị bất cứ lời giải thích thích hợp nào, nếu nó muốn nói thì chắc chắn sẽ nói ngay khi vừa tỉnh dậy... Thờ dài nhìn đứa trẻ vẫn đang tròn mắt nằm trên giường, chị đi nhanh ra ngoài, cô để mình không ngoái lại, cô để mình không cảm thấy đau lòng hay bất lực vì không thể làm gì để che chở, gánh giúp đứa em gái bé nhỏ mà chị thương còn hơn cả tính mạng mình...

Một tiếng sau chị vào phòng nó, chỉ còn thấy một mảnh giấy dính trên tấm rèm khẽ lay động trong phòng : "Em đi học !".

Để khỏi bị nghi ngờ, nó che chỗ bị thương của mình bằng một miếng da giả, sau khi ra khỏi nhà, nó đi bộ chậm chậm đến trường, kệ cho thời gian trôi qua, nó vừa đi vừa khẽ lầm nhảm theo giai điệu của một bài hát quen, làm như thế khiến nó không còn cảm thấy đầu óc mình căng như dây đàn nữa. Đến cổng trường thì đã vào học được chừng 20 phút, nó bị ngăn ở ngoài vì đi học muộn, người bảo vệ đứng chắn trước mặt nó với ánh mắt dò xét, cũng im lặng không nói gì như nó...Lắc nhẹ đầu, nó không muốn xảy ra chuyện gì lúc này nên đành vòng ra sau trường rồi bật người qua bức tường kiên cố, đối với người khác thì việc nhảy qua một bức tường cao hơn 2m mà không bị thương thì đúng là chuyện bất khả thi nhưng đối với nó thì đó chỉ là một chuyện quá bình thường. Dãy hành lang khu B vắng hoe, chỉ có vài đóa hoa leo là lả chập chờn trên những bức tường tạo nên cái vẻ cổ kính và yên lành rất lạ. Hít sâu vào phổi cái mùi hương tinh sạch xen lẫn chút ngọt ngào ấm áp của nắng, nó từ từ tiến về phía lớp học nằm hiên ngang trên tầng ba ngập sắc vàng rực rỡ của mình. Không khí ở đây thì khác hẳn. Vừa đến đầu cầu thang dẫn lối từ tầng hai lên tầng ba, nó đã nghe những tiếng cười vui vẻ và sự xôn xao khác hẳn ngày thường. Đến cửa lớp, một cậu bạn trong lớp nhảy bật ra khoác vai nó rồi kéo vào lớp, giọng nói không nén nổi sự hồ hởi.

-Thành viên đặc biệt của lớp mình trở về rồi !

Không hiểu lắm câu nói của cậu bạn nhưng nó cũng không để ý mấy, gỡ cánh tay vô duyên vẫn đang khoắc trên cổ mình, nó quăng chiếc cặp về bàn mình, vừa xong thì có một bàn tay bóp mạnh vào vai nó.

-Chào bạn mới !

Không khách khí, nó quay lại đá thẳng một cước vào người đằng sau, cứ thế, nó và người lạ mặt quần nhau tụi bụi giữa lớp trong khi đó mấy đứa bạn chẳng mấy may lo lắng, thậm chí còn ngồi cá cược, cổ vũ om sòm xung quanh. Cảm giác được vết thương trên cổ mình đang rách ra và có một dòng nước âm ỉ rỉ ra khỏi vết rách. Nó ngừng trò mèo vờn chuột của mình bằng một cú lộn vòng lên bục giảng, tiện thể phi luôn mấy viên phấn về phía cậu bạn rồi ra dấu Stop. Cậu bạn nhìn nó, ánh vui thích hiện rõ trên ết mặt, pha lẫn chút khinh khỉnh của tuổi mới lớn, tay khẽ chấp lại phía trước ra dấu chào, nó cũng đáp lại bằng động tác tương tự. Lớp trưởng từ trong đám bạn bước ra, mắt vẫn đem theo ý cười.

-Thiên Minh, cậu đầu khá lắm, đây là Bùi Ngọc Thiên Tân, thành viên đặc biệt của lớp mình, cậu ấy vốn không có tên trong danh sách lớp, là vũ khí bí mật đấy !

Nét cười càng lộ rõ trên nét mặt cô bạn, nó tò mò quan sát kẻ đứng trước mặt mình, khoe môi nhếch lên một đường cong hình trăng khuyết. Một cậu bạn có cả vẻ nghiêm túc lẫn bất cần đời, nét tự tin không thể nhầm lẫn, một linh hồn hoàn hảo của tuổi trẻ và kẻ lão luyện sống lâu,...thật dễ thương, một đồ chơi tốt đấy !

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

-Bà chị ấy học lớp chuẩn của học viện này !-Giấu kĩ thật đấy, không biết lần này bà ấy giả trang ai !

Hai người con trai giống y hệt nhau bước song song trên dãy hành lang, mái tóc nâu bị gió thổi bung xù nhưng vẫn không thể đánh mất được vẻ lãng tử, đôi mắt màu trà âm áp khẽ lóe lên khi nói về một ai đó, ngay cả bộ đồ trên người cũng giống hệt nhau, chỉ khác là ánh mắt họ, một yêu mị và một trong veo...

Sự gia nhập của Thiên Tân dường như làm thay đổi cả một tập thể, trước đó, mọi người có vẻ dè chừng và không khí vẫn có chút căng thẳng khi ở cùng nhau, thế nhưng giờ lại thoải mái cười nói như không còn là chính mình, vẫn giữ được cái vẻ lạnh nhạt của mình nhưng nó lại chẳng thể che được tia bất ngờ trong mắt. Cái con người mới đến đó, cho nó cảm giác là lạ và ức chế chưa bao giờ có, thật sự là đồ chơi mới của nó cực kì phiền phức và đáng ghét. Điều đó thể hiện ngay từ tiết học đầu tiên cùng lớp hôm qua, giờ tay trả lời mấy câu hỏi của giáo viên xong lại đưa ánh mắt thách thức về phía nó, lại còn giả nhân giả nghĩa bảo cô rằng muốn nghe ý kiến của một bạn khác trong lớp rồi gọi nó lên phản biện, hại nó mệt muốn chết, còn chẳng hạn lần nào nó vô phúc bị giáo viên gọi lên thì y như rằng nó vừa trả lời xong đã nghe thấy cậu ta hỏi tới tập cả chục câu khác, thêm những thắc mắc mà có trời mới hiểu. Nề tình cậu ta có liên quan đến cuộc chiến cuối nên nó không cho cậu ta tham dự được...Ức chế, ức chế, và ức chế,

-Lớp đứng !

Cô Thủy Di đứng trên bục giảng nhìn cả lớp, ánh mắt dịu dàng lướt qua những đứa học sinh bên dưới, lâu lắm mới thấy cô, kể cả hôm qua khi Thiên Tân về lớp, cô cũng không đến, có lẽ vì mọi người đã quen biết trước nên mới vậy chăng. Tà áo tím nhàn nhạt bay, cô khẽ gạt đầu ra hiệu cho cả lớp ngồi, buổi cuối tuần là lúc sinh hoạt lớp, hôm nay không học, chỉ tổng kết thành tích của tập thể. Cô Di nháy mắt với lớp phó, lập tức cậu bạn kéo mấy đứa con trai khác theo đi ra ngoài, nó chẳng biết họ đi đâu, mà đó cũng không phải mối quan tâm của nó, chỉ gục đầu xuống mặt bàn mát lạnh mà lắng nghe giai điệu những bản nhạc nhẹ mà cô chủ nhiệm mở trên loa, chẳng bắt kì ai nói cậu nào, không gian chỉ còn tiếng nhạc dịu dàng, êm ái và mùi nắng giòn ngọt.

-Cuối cùng cũng đến, cái lớp này sao mà nằm mãi ở đây không biết !

Nghe thấy giọng nói quen quen, nó thăm thẳm trong đầu hồng bét, vội đưa cái cặp lên che mặt nhưng không kịp, hai tên phá đám trước cửa đã liếc thấy nó nên nhanh chóng chạy đến ôm nó như ở chốn không người, cả hai đứa đều cười tươi rói, chỉ có nó là mặt chuyển màu liên tục, hết trắng rồi đến đỏ...

Không đợi nó phản ứng, mấy tên con trai trong lớp đã chạy đến lôi hai đứa ra nhưng không tài nào lay chuyển nổi hai con sam chết tiệt. Đám, đám, bon nó đều có thể dễ dàng hóa giải không tốn chút sức.

-Bỏ ra !

-Không bỏ-Hai đứa nhóc đồng thanh-Sa Sa bỏ tụi em bên Anh mà không cho theo cùng về đây, chị biết bên đó chán thế nào không ?

Cả lớp học gần như đông cứng, thấy kì kì, hai thằng nhóc cũng bỏ nó ra, còn nó thì chỉ mong có thể khảo cho hai đứa này một trận. Hoàng Thu quay qua nhìn Quý, thấy cậu bạn nhún vai không nói gì, bất giác hốc mắt đỏ hoe, cô bạn lao về phía nó, ôm chầm lấy không buông, những người khác cũng vỡ òa trong niềm xúc động, ngay cả cô Thủy Di ban nãy chỉ ngồi quan sát tụi nó với vẻ bình tĩnh mà nay hai hàng nước mắt không tự chủ lần dài, từng giọt long lanh, bắt màu nắng như những viên ngọc bảy màu tuyệt đẹp trong suốt.

-Cậu là Hải Sa đúng không ? Angel của bọn tớ đúng không ?

Một cô bạn cố nén những giọt nước mắt hỏi nó, giọng nói cứ vỡ ra như những ngọn sóng xô bờ. Nó biết không thể giấu tiếp được nữa, hơn nữa ở đây cũng không có gì nguy hiểm nên...thay vì trả lời, nó kéo bộ tóc giả xuống, để lộ một mái tóc màu tím dài mượt mà như một dòng suối nhỏ, đôi kính áp tròng cũng được tháo xuống, trông mắt màu tro xám đẹp đến đáng sợ hiện ra như muốn hút những con người đối diện vào trong. Giờ thì không còn những đôi mắt đỏ hoe mà thay vào đó là những con nức nở nghẹn ngào vỡ òa.

-Tớ biết giờ cậu không nhớ những chuyện xưa...nhưng giờ cậu an toàn rồi...tụi tớ sẽ không để cậu phải chịu khổ nữa đâu !

-Nài, bà chị, có chuyện gì vậy ?

Giờ nó mới nhớ còn hai pho tượng đang đứng đấy này giờ, khẽ lắc đầu, nó cười nhẹ.

-Giới thiệu với mọi người, đây là hai đứa em nuôi của tớ: Lâm Hạ Thiên và Lâm Minh Tuấn, tụi nó kém mình hai tuổi..

-Giờ tụi em học cùng lớp với mọi người !

Không khách khí chặn họng nó, hai thằng nhóc cười ra vẻ cực kì vô tội, ánh mắt lóe lên vài tia tinh ranh, nó chỉ biết lườm tụi nó rồi thờ dài.

-Bộp...

Mọi người quay ra cửa thì thấy lũ con trai vừa nãy ra ngoài giờ đã quay vào, Hoàng Huy cầm đầu đang nhìn chăm chăm vào nó, hai tay lơ lửng giữa

không trung còn túi đồ thì đang nằm chổng chơ dưới đất, nhất thời những người vào sau không thể nói câu nào, chỉ nhìn chăm chăm vào bóng hình mảnh mai có mái tóc dài rực một màu tím, không khóc, không có nước mắt nhưng giọng nói lại cùng cất lên

-Chào mừng trở lại Angel !

Và ánh mắt mọi người như bao nó lại, sự yêu thương nồng đậm và thứ tình cảm đẹp đẽ bủa vây lấy nó, khiến cho nó cảm thấy trong đầu mình như đang có một màn pháo hoa. Chỉ có riêng một người đứng biệt lập, khuôn mặt có nét cười nhàn nhạt "Ngày đó anh phải đứng từ xa để nhìn ngắm em, giờ thì chúng ta đã có thể bên nhau rồi nhỉ !"

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Những giọt máu đỏ tươi chậm rãi rơi xuống nền tuyết lạnh, nó khẽ che miệng để cho dòng máu nóng hồi đó kim lại, nhưng vẫn không thể dừng chúng, từng giọt đỏ loang loáng vẫn rơi, rơi thay cho nước mắt, rơi thay cho cả niềm đau của mình, còn kẻ đang đứng trước mặt nó, với đôi mắt tro xám quen thuộc, tàn nhẫn cười, tàn nhẫn lau con dao còn dính đầy những giọt máu,...của chính em gái mình...Một tuần, mọi người biết thân phận thật của nó đã được một tuần, đến trường, nó vẫn trong tư cách của Thiên Minh nhưng vào lớp thì khác, do lớp nó nằm riêng biệt trên dãy hành lang tầng ba này, hoàn toàn chỉ có thành viên lớp được phép lên nên nó chẳng phải lo gì cả mà trút bỏ lớp ngực trang. Chuyện hai đứa em trai đáng ghét của nó tự tiện xông vào bữa trước chỉ là trường hợp hi hữu vì bọn nó có khả năng hack mã cực siêu nên bằng phân biệt bằng mã chẳng nhằm nhò gì với bọn nó, dù có tới tận đến mấy cũng chẳng cần nổi hai đứa này. Nó cũng đeo lại chiếc vòng cổ của mình, chiếc vòng hình giọt nước làm bằng loại đá trong suốt, là dạng đặc nhưng ở trong lại có các viên đá nhỏ hơn có khả năng phát sáng giống như những vì sao đặc biệt là chúng có thể di chuyển tự do như trong chất lỏng giữa khối đá đặc ấy. Cô bạn lớp trưởng giờ bám nó như sam, không rời một bước. Nó cực kì muốn hỏi tại sao họ biết nó không nhớ gì về họ và nó cũng muốn biết mình đã quên đi những gì nhưng mỗi khi định cất tiếng, cổ họng nó lại bất chợt nghẹn lại và có gì đó như cảm giác nhói nhói trong tim.

Hôm nay là ngày chán nhất kể từ khi về Việt Nam của nó, nhạt nhẽo và vô vị mặc dù ngồi nói chuyện với tụi bạn trong lớp kể ra cũng vui đấy nhưng sao nó cứ cảm thấy thật trống rỗng. Vươn người ra khỏi ban công cửa sổ lớp, nó nắm chắc một cành cây cỏ thụ rồi đu lên, vẫn là trong hình dáng con gái nhưng mà cũng không sao, cành lá rậm rạp sẽ làm cho những người khác bị phân tán tầm nhìn và nó thì sẽ an toàn ở chỗ này. Nắng loang lổ trên tán lá xanh mượt, chảy lan cả xuống bãi cỏ đầy bên dưới, nó thành thói ngắm ngôi trường qua kẽ lá và cả những khoảng không thấp thoáng trên đầu trong một màu xanh dịu dịu, đu đưa, đu đưa, gió mát lành và nếu như giờ trường học không có ai có lẽ nó đã đánh một giấc, chuyện của anh hai, nó đã điều tra xong xuôi, giám định ADN cho thấy cái xác năm xưa là của người khác nhưng cái nó băn khoăn đó chính là những bức ảnh chụp hiện trường vụ tai nạn còn nói lên rằng đây không phải một tai nạn...nó sẽ phải điều tra lại từ đầu. Một cảm giác là lạ chạy dọc sống lưng nó, theo phản xạ, nó bật dậy rồi xoay người về phía sau bỗng thấy một hình ảnh quen thuộc ghi dấu trên võng mạc. ANH HAI... Tại sao ? Nó không biết gì cả, hồ sơ mới chuyển đến, lẽ nào.... nó cứ mở trừng mắt nhìn cái bóng người cạnh cửa sổ phòng học ấy, đột nhiên người đó quay lại, hai ánh nhìn từ hai tròng mắt màu tro xám đâm thẳng vào nhau và như xuyên qua cả hai người đối diện, nó loạng choạng ôm đầu, choáng váng, đôi mắt sao mờ hồ lại lạnh đến thế, nó cơ hồ không thể nhận ra đó có phải anh hai mình hay không. Ngay khi nó sắp sửa hụt đà rơi xuống dưới thì một bóng trắng lướt qua ôm lấy nó, đưa nó vào trong phòng học, Thiên Tân nhìn nó lạnh tanh không nói lời nào, chỉ khẽ ôm nó chặt hơn, mọi chuyện cậu đã nhìn thấy hết, cũng biết mọi thứ đã phải bắt đầu chỉ là người con gái mà cậu quan tâm nhất liệu có chịu nổi không đây. Lau qua khóe mắt ướt, nó đẩy tay cậu bạn ra, hướng ánh mắt về phía ba người ngồi bàn đầu :

-Hoàng Huy, Hạ Thiên, Minh Tuấn, tớ cần mọi người giúp !

Không nói gì, cả ba chỉ nhìn nó rồi gật nhẹ đầu

-Giúp tớ hack toàn bộ thông tin riêng của thành viên dòng họ Nguyễn Ngọc, tập chung nhiều vào những người xem xét tuổi chúng ta !

Giao xong nhiệm vụ cho ba người nó lao đảo bước ra khỏi lớp, Hoàng Thu định đi theo nhưng bị Tân ngăn lại, cậu lắc nhẹ đầu.

-Các cậu nghĩ còn có thể giấu Angel được bao lâu ?

Tất cả nhìn cậu, không có bất cứ một tiếng động nào, bao trùm không gian là một nỗi im lặng rợn ngợp, nỗi lo lắng vắng đầu đây.Nhắm mắt lại. cậu khẽ thở ra một hơi.

-Angel đã biết rồi !

-Không thể nào...!

-Có thể đấy, ông ta đã đánh hơi ra việc cô ấy học ở đây, hơn nữa còn cử người tiếp cận vụ này...là Thiên Lâm !

...

-Chẳng lẽ đến lúc rồi sao ?

...

Tựa đầu vào ngói mộ nằm tách biệt trên một khoảng đồi nhỏ, nó lặng lẽ nhắm mắt lại, nó rất muốn khóc, sự thật, nó đã biết, từ rất lâu rồi, nhưng nó vẫn giả bộ không biết gì, nó biết họ giấu nó là có lý do, nó không trách họ, chỉ trách chính mình, tung đầy thời gian mà nó vẫn không đủ mạnh mẽ để đối mặt, vẫn là gánh nặng của họ, giỏi sao, nó rất giỏi, nhưng giỏi thì có ích gì khi mà nó không có cả dũng cảm để đối mặt, anh hai còn sống, biết thế mà nó cũng chẳng thể làm được gì, nó cảm thấy mình thật vô dụng,,Tiếng chân bước sau lưng nó, tiếng những chiếc lá vỡ vụn dưới chân kẻ lạ mặt, nó không ngoảnh mặt lại nhưng nó biết vị khách không mời này là ai, đã không tránh được thì nó cũng chẳng chạy trốn để làm gì nữa.

-Em gái...!

Sự đau buồn choán kín trong tâm hồn nó, anh gọi em gái mà trong giọng nói lại không có một chút cảm xúc nào, sự lạnh nhạt quánh đặc không lối thoát quần quanh, bám dính lấy hai con người đối diện nhau, cùng nhìn vào nhau mà như không nhìn, như nhìn xuyên qua nhau, không để hình ảnh đối diện lọt vào trong mắt. Trời đất bỗng tối xảm trước mắt nó, trước khi thiếp đi hoàn toàn, trên môi nó vẫn khẽ nở một nụ cười .

Tỉnh dậy ở một vùng đất xa lạ, hơi lạnh bao trùm không gian, nó được đặt nằm ngay ngắn trên giường, anh hai ngủ gật trên chiếc ghế gỗ đặt cạnh giường nó, gương mặt thắm mệt. Nó biết ở đây mình không an toàn một chút nào, nơi này lạnh, thực sự rất lạnh, chắc chắn không phải Việt Nam vì ở ngoài nó thấy những bông tuyết rơi và một màu trắng xóa. Bỏ hai chân xuống giường, nó đi ra chỗ bàn uống nước giữa phòng, lấy một cốc nước rồi mở cửa bước ra ngoài, ngồi xuống bên bậc thềm gỗ, cơ thể nó khẽ run lên sau tám chấn dầy. Nó đoán mình đang ở trên một đỉnh núi nào đó, tuyết trắng bao phủ khắp nơi, chúng ánh lên dưới ánh sáng hắt xuống từ bầu trời. Tiếng lạch cạch vang lên, tiếng bước chân từ từ không vội vã, anh đẩy nhẹ cửa bước ra, chìa tay đưa cho nó mấy thanh kẹo nhỏ, nó nhìn anh, cười, cầm lấy mấy thanh kẹo nhưng không ăn, cả hai cứ ngồi như thế, ngắm tuyết rơi. Một lúc sau nó đứng dậy, chạy đến một đồng tuyết bên chái nhà, một tay khẽ vẫy anh hai, một tay bận bịu nặn đám tuyết, anh nhìn nó nghịch ngợm, cũng khẽ cười rồi chạy đến cạnh nó, đây là lần đầu tiên anh thấy một ai như nó, hồn nhiên nghịch ngợm trong khi biết rõ mình gặp nguy hiểm, chắc trên đời này chỉ có một mình nó là như vậy. Chú người tuyết thành hình cũng là lúc nó đói ngấu, khẽ khều khều tay anh, nó lấy một tay xoa bụng mặt phụng phịu đến đáng thương, anh nhìn nó mà phì cười, cốc nhẹ đầu nó rồi kéo tay nó vào nhà, không thêm để ý đến cái đứa đằng sau đang chu mỏ oán trách.

Để nó ngồi ngoan ngoãn trên giường, anh vào bếp nấu ăn, căn nhà chìm trong thứ ánh sáng ảm áp vàng như mật ong, chính anh cũng không hiểu nổi vì sao mình lại làm như vậy, bản tính của một sát thủ là lạnh lùng, tàn nhẫn, thế nhưng anh lại không thể thực sự tàn nhẫn được với người con gái ấy,... Người đó cứu sống anh, không có kí ức, anh trở thành một cỗ máy giết người cho chủ nhân, không có cảm xúc, chỉ có một chữ giết trong đầu anh, không có từ nhân nhượng tồn tại trong đó, anh bán mạng cho người đó từ lâu, máu đỏ đã vấy bẩn trên người không biết bao nhiêu lần, hết lần này qua lần khác chỉ nhận được cái lắc đầu...Nhưng lần này khi trở lại với thông tin người con gái có khuôn mặt giống y hệt mình thì người đó lại cười và bảo anh làm rất tốt và giao cho anh nhiệm vụ giam lỏng cô bé đó, người đó còn nói sau vụ này anh sẽ được thoát ly, được sống tự do, thoát khỏi cái nơi tanh tưởi mà anh cảm ghét.

Hai ngày, mọi sự trôi qua quá yên bình khiến nó ngỡ như mọi việc đang xảy ra chỉ là một giấc mơ. Nó nhắm mắt lại, còn 2 tiếng nữa là trời sáng, anh vẫn ngủ trên chiếc ghế cạnh giường nó như ngày xưa, nó hay gặp ác mộng và hằng đêm anh cũng đều ngủ cạnh bên giường nó ... Lặng nghe tiếng thở đều đều của anh, nó cảm thấy yên lòng đến lạ. Hôm nay là ngày thứ ba nó ở đây, nó biết hôm nay là ngày kết thúc...

-Kill her...!

-...

-Now !

Một cái nheo mắt từ anh, nó cảm nhận được, đến lúc rồi...Một con dao phóng thẳng vào cánh tay nó, dòng máu đỏ tươi loang lổ chảy đầy trên nền tuyết trắng xóa. Anh bước đến gần, nhìn nó, ánh mắt không có chút độ ảm, rút nhanh con dao ra, thấy kẻ đưa trẻ đang ngồi trên mặt tuyết, con dao lướt trên cổ nó, máu chảy đầy trên tuyết, nó cắn chặt một đề ngăn dòng máu đang dâng lên trong họng, cứ mỗi lần nhìn thấy quá nhiều máu lại như thế, nhưng lần này nó lại chẳng thể ngăn chúng lại được, kể cả cánh tay đã cô che đi dòng huyết nóng nhưng cũng chẳng giúp nó nén thêm được bao nhiêu, dòng chất lỏng đỏ thẫm trào ra khỏi khuôn miệng nhỏ bé, nhuộm đỏ nền tuyết trắng ong ánh,...nó đâu biết ở một nơi rất xa có người đang nhàn nhã ngắm nhìn cuộc tương tàn giữa hai anh em nó, nụ cười nhạt thếch vầng vát trên môi..

Anh mỉm cười, nụ cười dịu dàng mà sao thật tàn nhẫn, con dao nhấc lên, mảnh vải trắng trên tay anh nhuộm đầy máu tanh mà thật đáng buồn khi đó lại chính là máu của nó, của đứa em gái mà mình hết mực yêu thương. Nó nhắm chặt mắt mình lại, đã đến lúc, mọi thứ đã qua chỉ là một giấc mơ, đôi mắt nó đột nhiên mở ra, mà xám trong mắt lại càng rõ nét thêm vài phần, sự bàng hoàng và cay đắng biến mất, chỉ còn lại một chuỗi lạnh lùng có thể đóng băng tất cả những thứ lọt vào tầm mắt, một cây kim nhỏ từ tay nó bắn ra, thứ chất rắn bằng bạc xuyên thẳng vào trán anh, nhanh chóng biến mất không để lại một dấu vết nào, còn anh, một nụ cười ngắn ngủi phớt nhẹ qua môi , nó cũng cười đáp lại và anh mau chóng gục xuống nền tuyết giả lạnh trắng tinh khôi. Khẽ đưa tay kéo anh vào nhà, nó cúi xuống hôn vào trán anh rồi bỏ đi, những vết thương trên tay nó máu đã đóng băng lạnh không tưởng được...Nó phải trở về.

Sau khi nó đi khỏi , một người con gái bước ra khỏi chỗ nấp của mình, nhìn vết máu loang lổ trên mặt đất với ánh mắt cay nghiệt, xong lại quay qua anh nó, đặt lên má anh một nụ hôn phớt, để trên ngực anh những giọt nước mắt đóng băng và một bông hồng tím xinh đẹp. Cô vuốt nhẹ mái tóc anh rồi ôm khẽ thân thể người con trai ấy vào lòng, đoạn mang anh vào nhà, đặt anh lên giường, đắp chăn lại cho anh, ngắm nhìn khuôn mặt anh một cách say mê...

-Giá mà em biết trước mọi chuyện sẽ xảy ra thế này, em đã không để cho anh đến gần cô ta. Giá mà em biết cô ta thừa hưởng dòng máu ác quỷ của hai người họ thì em đã ngăn anh tiếp nhận việc này,...giá mà...!

Cô nhìn sâu vào khuôn mặt ấy, như để ghi nhớ từng đường nét một , nước mắt âm thầm rơi, dòng huyết lệ nóng trào ra khỏi khóe mắt nhưng trên môi cô

vẫn cười, nụ cười cô đọng lạnh lẽo...

-Anh đừng lo, em sẽ tiễn cô ta một đoạn, trả thù cho anh, trả thù cho tất cả mọi người thân yêu của em đã bị dòng máu đen trong người cô ta nhuộm bản... Sau đó em sẽ quay lại bên anh...nhé ...!

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Khởi Đầu...

Lang thang trên con đường mòn phủ đầy tuyết, nó nép người vào sau một tảng đá, tránh những đợt gió vô tình thổi qua, vài bông tuyết vương trên tóc, trên vạt áo và trên cả những vết thương đã chuyển từ đỏ sang tím lịm. Cố gắng đi thêm một chút nữa, nó gục xuống bên vệ đường, trước đó, nó cũng đã kịp khởi động thiết bị phát sóng đặc biệt trên người mình...Chớp mắt vài cái để quen dần với ánh sáng, nó khẽ cười, đặt đôi chân trần xuống đất, nó nhăn trán, cảm giác đau buốt trong các thớ thịt truyền đến khắp nơi trong cơ thể, có lẽ do phải ở lâu trong không khí lạnh cộng với việc không hoạt động nhiều nên mới có cảm giác như vậy. Đưa tay giặt các ống dịch truyền ra khỏi người, nó đứng hẳn dậy. Bước về phía phòng tắm, nó vươn tay xả đầy nước ấm vào bồn, khẽ chạm nhẹ vào những vết băng trên cánh tay mình, mắt nó là cả một bầu trời mênh mang. Nước tràn ra khỏi bồn, hơi nóng âm bay khắp căn phòng. Hửu nhé, nó bước vào bồn tắm, để nguyên cả bộ đồ đang mặc, kệ cho chúng ướt sũng, nó cứ nằm như thế, sự ấm áp lan tỏa đến từng tế bào, mí mắt nó lại nặng trĩu xuống và nó ngủ quên từ lúc nào không hay...

Có tiếng động trong phòng, nó mở choàng mắt, thoát khỏi con mộng mị từ cõi xa xăm, vội vơ lấy chiếc khăn tắm đang vắt trên bồn rửa mặt, nó bước ra khỏi cái nơi ẩm ướt ấy. Đây cửa sang phòng kế bên, đó là một tủ đồ cực rộng, chọn cho mình bộ đồ ren suông màu trắng tinh khiết, nó bước ra ngoài. Rũ rũ mái tóc ẩm hơi nước, tiện đưa mắt lia khắp căn phòng, tìm kiếm nguyên nhân gây ra tiếng động ban nãy. Không phải chị Ngân, không phải Lão Tâm, đó là một người xa lạ..., mà có thực là xa lạ không...

Người con gái với mái tóc đen huyền bay trong gió đêm ngồi vắt vẻo nơi cửa sổ, đôi mắt màu tro xám trong veo chăm chăm nhìn nó, toàn thân y phục đen tuyền, lại thêm khăn bịt mặt cùng màu làm tăng thêm vẻ bí ẩn. Nó, một ánh nhìn, đôi mắt ấy sao có những sóng cảm xúc thật lạ, đó không giống một đôi mắt thật sự nhưng lại thể hiện thật rõ nét những vòng xoáy giống như muốn hút người đối diện vào một ma trận bất diệt. Chẳng có ai lên tiếng mà cứ nhìn chăm chăm vào nhau như vậy đôi mắt của cô gái ấy vẫn xoay vòng những cảm xúc ảo thật đan xen trong khi đó ánh mắt nó chỉ có một sự tĩnh lặng vô định hình giống như một mặt nước phẳng...Cứ như thế, cho đến khi có tiếng chân bước lên lầu, tiếng than vãn, tiếng hỏi han dồn dập của khá nhiều người, cô gái ấy mới rời bỏ sự cô đọng mà chính mình gây ra, cười một tiếng xong cất âm giọng khó đoán của mình lên.

-Cuộc chiến đã bắt đầu rồi người bạn cũ ! Còn đây là người quen của bạn yêu ! Mong là cậu sẽ không "late agains" !

Sau khi để lại một bức ảnh, cô gái nhanh chóng nhảy khỏi bậc cửa sổ phòng nó rồi biến mất vào màn đêm dài vô tận. Ngoài cửa phòng nó có tiếng lao xao, vài tiếng thờ dài nhẹ rồi tiếng chốt mở cửa phòng. Liếc thấy mấy người bạn cùng lớp vào thăm, nó chỉ quay lại cười nhẹ một tiếng cho họ yên tâm rồi bước đến bên cửa sổ nhặt lấy tấm ảnh, khuôn mặt bầm tím của một người đàn ông đứng tuổi hiện trên tờ giấy ảnh, khuôn mặt đó vô cùng quen thuộc, một giọt huyết lệ lăn nhẹ trên khuôn mặt nó, rơi xuống bức ảnh trong phòng kín, đến lúc này nó không thể cười được nữa, mới lúc trước nó làm hại anh trai, ngay lúc này nó phải nhìn thấy hình ảnh con người đã cuồn cuộn nó bao năm trời bị hành hạ đến sống giờ chết giờ, máu me đầm đìa thể kia liệu làm sao nó không đau lòng cho được... từ khi ba mẹ cùng anh hai biến mất khỏi cuộc sống của nó, nó không thể khóc, cũng không thể thực sự cười, cái thứ chảy ra khỏi mắt nó chỉ là một dòng máu tanh nồng, đỏ sậm ghê người...Thấy nó có những phản ứng bất thường như vậy, nguyên ba mấy con người cùng im lặng nhìn nó, chẳng ai để ý trong mắt Thiên Tân đang đọng đầy sự đau đớn nồng đậm mà chỉ có những người dành cho nhau tình cảm đặc biệt mới có.

Nó lắc đầu để dòng cảm xúc hỗn tạp của mình rơi xuống chỉ còn lại một mặt hồ gợn sóng lăn tăn. Nhìn khắp mọi người một lượt, giọng nó vẫn không có một chút cảm xúc vang lên:

-Tớ không sao!

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Lại một ngày nữa qua đi, nó nhằm tính thời gian, vậy là gần hai tuần nữa cuộc chiến sẽ thực sự bắt đầu, chắc hẳn, mọi thứ sẽ khởi nguồn từ một cuộc

thanh trừng đâm máu tàn bạo, chỉ nhắm mắt lại thôi nó cũng nhìn thấy khung cảnh chỉ có máu và nước mắt sắp diễn ra, mọi thứ thật kinh khủng, kinh khủng hơn nữa là cái tương lai ghê rợn ấy lại bắt nguồn từ nó. Thật buồn cười. 31 con người kia vẫn đi học đều, chỉ có mình nó là trốn học nằm nhà. Bức ảnh lần trước được nó đặt trên mặt bàn gỗ trong phòng làm việc của ba, nhân vật chính trong đó không ai khác là người Papa mà nó vô cùng yêu kính. Thời gian không có nhiều, chưa đầy hai tuần nữa là đến thời điểm được ghi ở mặt sau tấm ảnh. Nó nhắm mắt lại, thời gian, thứ nó cần hiện giờ chính là thời gian, nó cần phải chuẩn bị rất nhiều thứ, rất nhiều, bao gồm cả tương lai cho những người quan trọng nhất trong cuộc đời nó. Sự thật vẫn là sự thật, nó có thể lựa chọn chạy trốn nhưng nó không thể thực sự trốn tránh, nó chấp nhận mọi thứ và nó sẽ phải sẵn sàng để đưa những vấn đề xưa cũ ra ngoài ánh sáng nơi mà cái kẻ tưởng như đã chết là nó thực thi bản án tối cao dành cho những kẻ dám đi ngược lại quy tắc của thế giới này...

***

-Chị hai, công ty có vấn đề rồi...! Nhân vừa báo cho em xong ! Em và anh Minh Tuấn đang trên máy bay, chị cũng qua nhanh lên, lần này mọi dữ liệu đều bị xóa sạch chỉ trong một đêm, không biết có thể khôi phục được nữa hay không ...!

-Gọi chuyên cơ cho chị, chị đi ngay bây giờ !

Công ty của Papa bị đột nhập vào máy chủ, mọi thứ bị xóa sạch không còn một hạt bụi, tình hình quá cấp bách, nếu không sửa chữa kịp thời, mọi thứ sẽ không thể cứu vãn được nữa, chắc hẳn nếu có thể thâm nhập sâu đến mức này thì trình độ cũng không vừa, tường lửa do Hạ Thiên và Minh Tuấn lập trình không có lý nào lại có thể dễ dàng bị phá bỏ chỉ qua vài cái kích chuột, tuy thế không có nghĩa là kẻ đứng đằng sau có thể mỉm cười, kẻ đáng sợ nhất, giờ mới chính thức lộ diện, nó sẽ không bao giờ để cho những kẻ vô công rồi nghề đó được yên ổn, nó không chỉ là một thiên thần, mà còn là một ác quỷ, một con ác quỷ khát máu.

Quang cảnh vẫn không khác là mấy, Anh quốc vẫn mang cái không khí mát lành ngọt ngào, những nữ sinh ở đây bao giờ cũng khoác lên mình những bộ đồng phục viên ren dịu dàng, cộng với những đôi giày búp bê xinh xinh, nó không thích lắm cái sự tiêu thụ ấy, nhưng bức tranh phong cảnh ở nơi này lại cực hợp với cái sự tiêu thụ ấy. Ngôi biệt thự đã lâu không sáng đèn, mọi thứ đồ vỡ tan tành, máu đen đông lại không có ai tẩy rửa, nơi này chẳng có một bóng người nào cả. Đặt chiếc Vali kéo vào góc tường, nó gọi điện cho mấy người bạn cũ, hỏi thăm một chút tình hình rồi nháy cho tụi hai đứa nhóc lạnh chanh nhảy sang đây không đợi nó.

-20' !

Đúng 20' sau tụi nhóc có mặt trước cổng căn biệt thự nhà nó, tay còn xách theo mấy túi đồ ăn. Nó chỉ cười khi nhìn thấy mặt hai đứa, mỗi đứa còn ngậm kẹo mút trong miệng, đúng là mãi không lớn được.

-Cô chú khỏe không ?

-Khỏe! Còn dòn tụi em mấy vòng quanh sân thì biết rồi đấy !

Nó lại cười, ba mẹ của hai đứa này cũng teen vô cùng, sẵn sàng đánh mất hình tượng của những chủ tập đoàn lớn để dạy cho hai đứa quý tử một bài học.

-Dọn hộ chị !

Hai đứa chỉ biết nhìn nhau rồi tính xù luôn, nó chỉ để lại đứng một câu rồi leo lên phòng mình:

-Không dọn thì ra đường ở !

Nằm trong căn phòng tối không một chút ánh sáng, nó đưa tay vờn bắt tấm rèm cửa đung đưa, đôi mắt nó cứ trong suốt, nhìn không thấy đáy, giống y chang như hai mảnh thủy tinh sũng nước. Nó vẫn nghe loáng thoáng dưới nhà có những tiếng than vãn thờ dài, tiếng ho khù khụ, tiếng ca cảm ... đủ các thể loại từ hai anh em sinh đôi phá phách dưới nhà. Giây phút này bình yên quá.

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Máy tính bật sáng trong phòng, hai bàn tay nó như đang múa trên bàn phím, bên cạnh, hai đứa nhóc cũng trong tư thế y chang, mặt ai cũng căng thẳng thấy rõ. Các dữ liệu bị xóa sổ đều rất quan trọng, cũng may việc này chỉ có một số người trong nội bộ công ty biết, chứ nếu không thì hiện tại không thể yên bình đến mức này. Việc khôi phục các dữ liệu này khá khó bởi không chỉ xóa sổ những dữ liệu của công ty, chúng còn đưa vào chương trình một loại Virus đặc biệt, công nhận kẻ đứng sau khá là khó xoi. Nó nhào người ra ghế, chương trình vẫn đang chạy, nó lo phần xử lý đám Virus, cơ bản cũng đã tạm tạm, còn hai đứa kia thì lo làm việc khác, Hạ Thiên lo phần tìm lỗ hổng trong tường bảo vệ, đồng thời dò đường truyền đến máy chủ bên kia, nó đoán ở đó có thể vẫn còn lưu lại các dữ liệu, như thế chỉ cần hack lại là xong, nhưng cũng có thể chúng đã bị xóa mất và cần phải khôi phục lại thì khôi phục gián tiếp từ máy chủ bên đó cũng đơn giản hơn, còn Minh Tuấn khôi phục lại đám dữ liệu đã mất, việc này cần rất nhiều thời gian và chất xám, nó

đoán chừng có thể mất gần một tuần mới xong được. Anh Nhân mang hai túi đồ ăn lớn vào phòng, trong cả cái công ty này, người biết được chủ tịch công ty là ai chỉ có anh, anh là con trai của chị gái pa nuôi nó, là một người đáng tin cậy, pa thương nó nhiều nhưng thân với nó nhất lại là anh, anh có thể bỏ cả công việc của mình để chạy đến chơi với nó. Đừng nghĩ rằng anh có tình cảm với nó, anh đeo một chiếc khuyên tai màu đen bên tai phải, bạn có thể nghĩ là bình thường, nhưng đối với những ai liên quan đến ngành bác sĩ cũng sẽ nhận ra đó là một cách để phân biệt kẻ khác biệt với người bình thường, anh không hẳn là con trai, mà là một cầu vồng chính hiệu...

Nó lười biếng nằm dài ra bàn, đếm bước chân của anh, còn anh, quăng nhẹ đám đồ ăn lên mặt bàn rồi vòng ra sau ôm nó thật chặt.

-Cục cưng của anh, về không báo anh trước...!

Nó vịn nhẹ tay anh, quay ngược lại ghì chặt cổ anh rồi cười xấu xa...

-Anh tin em mang Hạ Thiên đi mất lun không hả, dám báo tin cho nó xong không báo cho em à...!

-Hi hi...đừng làm vậy với anh nhà cục cưng...!

Gỡ hẳn hai tay anh ra khỏi người mình, nó chun mũi, xoa xoa bụng, mắt chớp chớp tỏ vẻ ngại thò nhìn anh. Anh cười nhìn nó, vội chạy đến bên túi đồ ăn lục ra mấy hộp com và mấy ly nước cầm tay. Nó nghe răng gục gặc rồi cũng bắt đầu ăn, ăn xong mấy miếng com, nó lại ngược lên nhìn anh một lúc, miệng vẫn nhai com nhồm nhoàm, phàn :

-Vị vẫn như cũ, chẳng khác tí nào, Hạ Thiên có được anh đúng là sướng thật !

Anh lắc đầu nhìn nó, dư ly nước trước mặt nó:

-Ăn hết đi rồi hẳn nói, con gái con đũa mà xấu tính !

-Kệ em ....!

Nó hừ nhẹ rồi cầm đầu vào ăn, bên cạnh nó, hai đứa kia đã xông vào chiến gặm hết hai hộp com

...

-Sao rồi? Tụi em khôi phục được bao nhiêu % dữ liệu rồi ?

-Em đang chạy phân xử lý, không biết là có được không nữa...!

-Nếu em mà biết bọn chết tiệt này là ai, em xử đẹp tụi nó liền !

Nó chợt nghĩ đến cô gái bí ẩn trong phòng nó đột trước, có khi nào người đó đứng sau mọi chuyện...

-Chị Sa, em tìm ra đường truyền rồi...!

Nó bật dậy, nhìn vào màn hình máy tính của Hạ Thiên, cậu nhóc thì thích thú ra mặt, lạnh lùng lạnh lùng kích chuột ...Nó suy nghĩ đúng một giây, vội cầm thẳng nhóc lại nhưng không kịp, Hạ Thiên vừa kích chuột, màn hình liền tối om, nó chỉ biết nhắm mắt lắc đầu nhìn, biết thừa ba kẻ ngồi cạnh mặt đang tối đen thui.

-Chắc chắn bọn chúng không ngu đến độ để nguyên máy tính đấy cho mấy đứa lau chùi tụi em tha hồ phá hủy, xóa xong chương trình, lại còn cẩn thận cài virus, chắc chắn kẻ đứng sau không thiếu IQ, hẳn ở máy bên kia cũng đầy virus, tụi lạnh lùng, đầu to mà không chịu nghĩ kĩ! May chị cho mấy nhóc dùng máy tư không thì đi luôn mấy chủ rồi...!

Anh Nhân nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, còn hai anh em sinh đôi kia vẫn ngồi thừ ra nhìn cái màn hình máy tính tối đen thui, một lúc sau mới hoàn hồn trở lại..

-Cái chết tiệt..!

-Máy tính yêu quý của em. Hu. Hu. Hu...

Nó nhìn cái vẻ mặt tức tối cộng tiếu của của hai đứa trẻ bên cạnh mà không nhịn được cười, còn anh Nhân thì vỗ vỗ vai Hạ Thiên tỏ vẻ an ủi xong đỡ dành nó như con nít... hứa sẽ mua cho nhóc ấy máy tính mới (mặc dù em nó vùng tiền ra là mua được chục cái máy sịn hơn nhiều).

Thế là Hạ Thiên phải dò lại từ đầu trong khi nó ngồi chơi xoi nước và Minh Tuấn nghịch điện thoại, cũng may còn có anh Nhân giúp nó nếu không thì chắc chắn phải đến tầm nửa đêm Hạ Thiên mới có thể sửa hết lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thảm Kịch

"-Người đầu tiên nhé Angel !", kèm theo lời nhắn là hình ảnh dòng sông trong vắt xinh đẹp. Nó ngăn người ra nhìn vào cái màn hình máy tính trước mặt. Hạ Thiên và Minh Tuấn đang ở dưới lầu, anh Nhân đưa tụi nó về xong cũng phải rời đi ngay, nó lấy máy tính của mình xử lý nốt phần công việc còn dang dở, nhưng vừa mở máy ra, màn hình lập tức tối đen, nó cứ nghĩ máy có vấn đề nhưng một lúc sau dòng tin nhắn trên kèm theo bức ảnh đó nhảy lên khoảng đen thẫm trước mắt nó. Trong đầu nảy ra những dự cảm chẳng lành, hơi lắc nhẹ đầu, nó mỉm cười tự trấn tĩnh, có lẽ chỉ là do phải làm việc quá sức trong suốt mấy ngày hôm nay nên nó mới có những dự cảm đáng sợ đó, mà dù sao, trên thế giới này đã chẳng còn ai quan trọng đối với nó ngoài anh em Hạ Thiên và anh Nhân, mà họ lại luôn bên nó vào lúc này, sao có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn được chứ. Gấp chiếc máy tính để sang một bên, có lẽ nó cần nghỉ ngơi thật rồi...

Ánh sáng ban mai chiếu qua ô cửa sổ để ngỏ vào trong phòng, dịu dàng phủ lên thân hình cô gái nhỏ trên giường một tấm màn mỏng màu vàng ấm áp, khẽ vươn vai, người con gái đưa đôi tay mảnh khảnh lên dụi dụi đôi mắt... một thước phim thiên đường tuyệt đẹp, thật đáng tiếc khi vài giây sau đã bị tiếng nhạc chuông điện thoại cắt đứt. Nó uể oải vươn tay lấy điện thoại, dòng số trên màn hình làm nó chú ý, cô bạn lớp trưởng gọi nó vào giờ này không biết để làm gì, áp máy vào tai, thông tin cô bạn nói qua máy khiến nó thất thần, cô Thủy Di... mất tích, Thủy-nước... không thể nào, nó không biết rằng mình đang lo lắng, thái độ của nó lúc này không thể nói được bằng lời, chỉ biết rằng biểu cảm đó là thể hiện của một sự quan tâm sâu sắc, nó cũng chẳng biết từ lúc nào nó lại lo lắng cho cả những người chỉ mới chỉ tiếp xúc trong một thời gian ngắn ngủi. Hôm nay là ngày đầu của tuần thứ hai, hết tuần này là đến thời gian hẹn trước, nếu cô Thủy Di mới là người đầu tiên thì từ giờ đến lúc đó sẽ có thêm tám bảy con người nữa sẽ biến mất trước thời điểm này... Nghỉ ngơi một lúc, nó nhanh chóng chạy xuống tầng gọi hai đứa nhóc đang say sưa ngủ bù cho một tuần hành xác.

- Về ngay giờ hà chị ?

- Gọi cả anh Nhân nữa, chị gọi chuyên cơ rồi, mang theo cả máy tính nữa, công việc còn dở về đến nơi rồi làm, trong thời điểm này chị không yên tâm cho mấy người bên kia và cả tụi em nữa, tụi mình không thể tách ra ! Mấy đứa chuẩn bị đi !

Nửa tiếng sau, tiếng chuyên cơ vọng ầm ầm từ trên sân thượng xuống, anh Nhân nghe điện thoại của Hạ Thiên đã lập tức đến, hai đứa nhóc sinh đôi vác theo đồng hành lý của bọn nó leo lên không chút chậm trễ, còn nó vẫn một thân vấy trắng bám vào thanh chắn trên cửa máy bay, đôi mắt hướng về phía xa xăm, nó muốn thu hết cảnh vật của nơi này vào tâm trí, lần chia xa này, chẳng biết có còn cơ hội để quay lại Anh quốc nữa hay không, hoặc có lẽ sẽ phải chia xa mãi mãi, hoặc thậm chí nó sẽ ngủ lại tại nơi quê hương ruột thịt một thời mà nó gấn bó

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Ngày thứ ba liên tiếp nó nhận được những lời nhắn và tấm ảnh tượng trưng, mỗi dòng tin nhận được khiến nó càng ngày càng thêm lo lắng, mỗi dòng tin nhận được càng ngày càng khiến nó trở nên bất thần, lần lượt từng người ở xung quanh nó đều biến mất, biết bao đêm nó thức trắng để nghĩ cách dừng chuyện này lại, nó không muốn mắc nợ ai, càng không muốn làm liên lụy đến những người bên cạnh mình, niềm an ủi duy nhất của nó lúc này chỉ có những câu động viên của Thiên Tân, sự im lặng đầy cảm thông, chia sẻ của Trung Quý, cùng những vòng tay ấm áp của Hoàng Thu và những người xung quanh...

- Dừng nghĩ ngợi nhiều nữa Angel, cậu nghỉ ngơi đi !

Thiên Tân bước vào phòng nó, mang theo cho nó một ly sữa nóng cùng mấy lát bánh mì, cần nói thêm là từ hôm đầu tiên nhận được tin nhắn đến nay, nó chẳng chịu ăn bất cứ thứ gì, nhìn nó yếu đi trông thấy.

Nhắm nhẹ đôi mắt đã đỏ lừ lên vì phải chăm chú quá lâu vào máy tính, nó lắc nhẹ đầu, cổ họng nó khô khốc và đau rất khiến nó có muốn nói cũng chẳng được, cố gắng lắm nó mới có thể quay sang cười với cậu một cái méo mó để cậu có thể yên lòng, nhưng nó lại không hề nghĩ đến cảm xúc của cậu lúc đó, càng không nghĩ vì nó mà cậu đã lo lắng đến như thế nào, dường như nụ cười lúc đó của nó đã chạm đến ngưỡng chịu đựng cuối cùng của cậu... "Blapppppp..." Nó đưa tay sờ lên bên má đã đỏ ửng lên vì cú tát chẳng mấy nhẹ nhàng của Thiên Tân, nước mắt, cái thứ chất lỏng trong suốt đã ngừng chảy từ rất lâu bắt đầu lăn dài trên khuôn mặt trắng nõn của nó, càng vì căng thẳng và biếng ăn nên đã nọt nọt hơn rất nhiều lần. Cậu dang tay lay mạnh vai nó, người ta nói con trai không bao giờ khóc nhưng trên khóe mắt cậu lại đang rỉ ra hai giọt nước mặn đắng, cả đời cậu đã trải qua bao nhiêu nỗi khổ sở, không phải những bài tập nặng nề của ba nó, mà là những nhiệm vụ do người tay chân ông tin tưởng giao phó cho, dù chỉ là một cậu bé nhưng lại phải làm những việc quá sức của mình, bao lần cậu bị bắt lại, bao lần phải nếm chịu đòn roi, cố gắng lắm cậu mới có thể thoát khỏi cái nơi địa ngục trần gian toàn mạng, trải qua bao năm tháng cậu không thể rời bất cứ giọt nước mắt nào, chỉ có duy nhất lần này và cái lần ba mẹ nó mất, dù bao nhiệm vụ được giao như muốn cái mạng của cậu nhưng người đó vẫn hết sức thương yêu cậu, cậu không biết có phải mình làm tương không nhưng lại cảm thấy thứ tình cảm mà ông dành cho cậu không phải là một sự giả dối, cho đến mãi một lần khi cậu bị bắt lại, quá ba ngày vẫn không thể trốn thoát thì ông sai

người đến cứu cậu, trong khi cậu đã bị đánh đập đến độ mà nhìn qua hẳn ai nấy cũng lắc đầu ngán ngẩm bảo rằng với thương thế như thế, sau này ắt chỉ có thể là một phế nhân, thế nhưng ông cũng không nề hà gì, tốn bao công sức để có thể chữa khỏi cho cậu, phải thay thế những nơi không thể chữa được bằng bộ phận của người khác, đối với một con tốt thực sự như thế quá lãng phí...Buổi tối cái hôm mà cậu được cứu về ấy, cậu đã nghe thấy những lời răn của ba nó với người tay chân ông hết sức tín nhiệm, lại càng không ngờ chỉ vì một đứa trẻ không thân không thích là cậu mà xử phạt người đó thật nặng...

-Cậu làm ơn bình thường lại đi, làm ơn đi Angel, cậu thế này có biết chúng tớ đau thế nào không, có biết tất cả bọn tớ mệt mỏi thế nào không...!

Nó khóc đến độ có thể ngất đi được, tay chân vung loạn xạ lên để thoát khỏi cánh tay cậu nhưng không thể, cậu kéo nó vào lòng, ôm nó thật chặt, để cho nó được khóc thỏa thuê...

-Là tại tớ, tại tớ khiến mọi người bị liên lụy, tại tớ khiến mọi người phải chịu khổ !

-Đừng vậy, tại cậu, nếu giờ cậu có chuyện gì, bọn tớ sẽ hận cậu, tất cả bọn tớ,...nếu biết đều là lỗi của cậu thì làm ơn hãy cố lên, cậu phải sống để đòi lại công bằng cho những người xung quanh cậu chứ, cậu có biết không...!

Nó vẫn khóc, cứ khóc, mãi cho đến lúc nó thật sự lịm đi, Thiên Tân vẫn ôm lấy nó, tựa như che chở một thứ gì đó quý giá nhất đời, giọng nhẹ bẻ nó ngồi lên giường, cả cậu cũng đã quá mệt mỏi, cũng chẳng thể chịu nổi nữa nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn như thế này, nhắm khuôn mặt ngủ say vô thức trong lòng, vài hạt nước mắt vẫn vẫn vương trên gò má, cậu khẽ mỉm cười và rồi cứ thế, cậu cũng thiếp đi lúc nào không hay...

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, sau đó là tiếng cánh cửa bật mạnh ra khỏi bản lề, Thiên Tân nhanh chóng mở mắt nhìn về phía cửa phòng, sau đó khẽ cau mày nhìn vào con người đang ngủ ngon lành trong lòng cậu, người mới vào dường như cũng ý thức được sự đột ngột của mình, khuôn mặt đỏ ra một chút rồi ngay lập tức khôi phục lại trạng thái hốt hải ban đầu.- Thiên Tân, Hoàng Thu mất tích rồi !

Khẽ nhíu mày, Thiên Tân ngó về phía chiếc máy tính trên mặt bàn, Hoàng Huy cũng ngó theo, chỉ thấy trên màn hình tối đen như mực là một bức ảnh với cánh rừng đang đổ vào thu,những chiếc lá màu vàng cam chao nghiêng trong gió giữa một không gian toàn màu đỏ rực như lửa, cảnh đẹp đến nao lòng, những gam màu nóng đáng ra sẽ khiến lòng người trở nên ấm áp nhưng riêng bức ảnh này lại khiến những con người nhìn vào lạnh hết sống lưng, cơ hồ như có từng trận rừng mình thấu vào tận xương tủy. Nó khẽ xoay người trong lòng Thiên Tân, lại không hề biết rằng hành động vô ý đó lại khiến cho những người còn lại trong phòng không khỏi cảm thấy lo lắng. Cậu chăm chú ngắm gương mặt yên bình của nó, đôi lúc lại dụi dụi chiếc mũi nhỏ vào áo cậu như một chú mèo con thật đáng yêu, nghĩ ngợi một lúc, cậu quay sang Hoàng Huy nói nhỏ :

- Bọn cậu cố gắng đừng để Angel biết chuyện lúc này, cô ấy lâu lắm rồi mới có thể ngủ ngon như vậy, chắc chắn chẳng ai trong số chúng ta muốn cô ấy lại trở thành một cái xác không hồn như mấy hôm trước đâu !

Bác Tâm từ đâu tiến vào, đặt xuống bên giường nó một chiếc máy phát nhạc rồi lặng lẽ trở ra, trước khi bước xuống lầu, bác khẽ nói vọng lên:

- Hai cậu cũng nên đi ngủ đi, tiểu thư đã chịu nghỉ ngơi rồi nên bọn cậu hãy nghỉ đi, còn cô Hoàng Thu, mọi người đừng nên lo lắng quá, cô ấy sẽ không xảy ra mệnh hệ gì đâu !

Đối với những học viên của lớp 11B3, bác không còn xa lạ gì nữa, quá khứ họ gắn liền với tiểu thư của bác, tương lai cũng sẽ vậy,...chỉ sợ đến khi có thể nhớ lại, tiểu thư sẽ không khờ khạo được mình, đến khi đó, chính bác cũng không biết phải làm thế nào nếu không có người ấy...

Còn lại hai người Hoàng Huy và Thiên Tân trong phòng, đưa ánh mắt nhìn nhau, một lúc sau, Huy ngồi xuống bên giường, nhẹ đưa tay vuốt mái tóc nó, giọng nói của cậu vang lên trong không trung

-Trung Quý, cậu có thể dừng việc nghe lén của mình lại rồi đấy !

Không một tiếng động nào vang lên nhưng chỉ vài giây sau, một bóng người đã xuất hiện trong phòng, những tiếng bước chân vang lên, chứa đựng sự gay gắt và nổi tức giận, hòa trong niềm lo lắng của một cậu trai mới lớn, ngay sau đó, Hoàng Huy cảm thấy cổ áo mình bị kéo lên không thương tiếc...

-Cô ấy ở đâu ???

Thiên Tân im lặng nhìn hai người đang gây rối trước mắt, vô thức xiết chặt vòng tay đang ôm nó.

-Con bé...!!

Một cú đâm chuẩn bị dánh xuống mặt Huy bị chặn đứng, Thiên Tân nhìn thẳng vào mắt Trung Quý, ánh mắt không còn sự yêu thương và nuông chiều như lúc trước mà giờ đây tràn đầy sự băng lãnh, phải khó khăn lắm những âm thanh đang bị đè nén trong cổ họng cậu mới có thể thoát ra ngoài

-Cô ấy đang ngủ...! Muốn gây rối, đi chỗ khác !

Thiên Tân hoàn toàn không muốn phải tỏ thái độ gay gắt với bất kì ai trong lớp 11B3, bởi họ là gia đình duy nhất mà cậu có, thế nhưng sự mệt mỏi bao ngày cùng với nỗi lo lắng chất chứa khiến cho cậu chẳng thể nào kiểm soát được hành động và lời nói của mình.

-Cậu tưởng không ai lo lắng cho cô ấy chắc, cậu nghĩ rằng chẳng ai quan tâm đến cô ấy chắc, cảm xúc của cậu lúc này tôi hiểu rõ, nhưng cậu đừng khiến tình hình trở nên rối tinh lên nữa, mọi thứ quá mức chịu đựng rồi, không chỉ chúng ta mà còn có cả Angel nữa !

Nhắc thấy ánh mắt phản kháng của cậu bạn, Thiên Tân quăng ra một thông tin khiến cho tên bạn đông cứng

-Hoàng Thu và Hoàng Huy là hai anh em ruột, Hoàng Huy không phải họ Phan mà là họ Vũ, Hoàng Thu không phải là họ Thương mà cũng là họ Vũ...!

Một sự im lặng bao trùm trong không khí, bàn tay đang nắm áo bạn của Trung Quý khẽ nói lòng

-Tại sao hai người không nói ?

Mãi một lúc lâu sau, Trung Quý mới có thể nặn ra được một câu hỏi, Hoàng Huy khẽ cười nhưng cũng không trả lời bạn, Thiên Tân cũng đã lấy lại được bình tĩnh, đôi môi cậu nhếch thành một đường cong hình bán nguyệt...

-Cô ấy không muốn những liên kết có thể gây bất lợi cho cuộc chiến được phát tán, không chỉ có mối quan hệ giữa Huy, mà còn có cả cậu nữa đây Quý !

Nó vẫn nhắm mắt, nhưng đôi môi lại khẽ động đậy, đồng thời vùi sâu thêm khuôn mặt vào cái đệm mang tên Bùi Ngọc Thiên Tân, chẳng hề để ý đến những khuôn mặt đủ mọi thể loại cảm xúc của những người trong phòng

Bạn đang đọc truyện *Thực Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Hải Sa cố gắng đưa tay che một cái ngáp dài, tâm trạng của nó lúc này đã bớt đi được vài phần căng thẳng, nó biết rõ, dù bị bắt đi nhưng tính mạng của mọi người không bị đe dọa đến, vậy thì nó phải cố giữ vững tinh thần cho đến lúc ấy,...Lại một tấm ảnh nữa bất chợt xuất hiện trên màn hình, bức thư lần này dài hơn mấy chữ..."...Tôi thật muốn mang cả cậu đi quá Angel !" Khẽ rùng mình, trên người nổi từng đợt gai ốc, giọng điệu đó thân quen mà tàn nhẫn, từ ngữ triu mến mà ý tứ lại lạnh lùng...Một bàn tay vươn đến ôm nó từ sau lưng, làn hơi ấm phả vào gáy khiến nó cảm thấy nhột nhạt, đồng thời cũng giúp nó tỉnh táo hơn chút đỉnh, liếc mắt qua màn hình, Thiên Tân buông giọng chán nản hỏi nó

-Lại nữa à ?

Không trả lời, nó chỉ quay lại đằng sau để mắt đối mắt với cậu bạn, lại không nghĩ mặt hai người lại kề sát nhau đến độ có thể chạm vào được,...Thiên Tân vốn bình tĩnh mà nay mặt đỏ ửng không nói được câu nào, hình ảnh phóng đại khuôn mặt nó phản chiếu trên võng mạc cậu, vẻ đẹp thuần khiết khiến trái tim cậu loạn nhịp, còn nó, vô tư không để ý đến những ý nghĩ đang nhảy cá tung trong đầu cậu bạn, môi anh đào khẽ mấp máy...

-Cậu có biết cái người gửi ấy là ai không ?

Thờ dãi một hồi, Thiên Tân khẽ lắc đầu, vẻ chán nản lại hiện về...Nó phụng phịu phùng má, nhìn khuôn mặt nó, cậu thật muốn véo một cái...

-Này, thế còn chuyện ngày xưa, tớ đã cố lắm để nhớ lại nhưng hoàn toàn chẳng nhớ được gì cả, chỉ thấy đối với bọn cậu có chút quen thuộc,...lại còn, có chút đau lòng...!

Nghĩ đến đây, ruột gan nó có thất...Thiên Tân nhìn nó, môi cậu hé mở, cậu không muốn lừa dối nó, nhưng lại cũng muốn để nó quên đi, bởi cậu biết, nếu nhớ lại, nó sẽ rất đau lòng, quá khứ của nó, vốn không phải tự dung mà mất, tội cậu cũng đã đau lòng bao nhiêu chỉ vì bắt buộc phải là một phần trong chuỗi kí ức phải bị lãng quên của nó...Nghĩ đi nghĩ lại, cậu quyết định thôi, cậu không muốn nhìn thấy nó buồn, cũng không muốn nhìn thấy bất cứ giọt nước nào tràn ra khỏi hàng mi của nó nữa, mọi chuyện,...như thế là quá đủ rồi. Hít sâu một hơi, tránh ánh nhìn của nó, cậu nói khe khẽ...

-Khi nào cần nhớ, cậu sẽ nhớ,...nhưng tốt nhất cậu đừng nên cố gắng, mọi thứ đã qua thì cứ để nó qua đi !

Nói xong, cậu dợm bước ra ngoài, cậu sợ nếu còn ở lại thêm một chút nữa, cậu sẽ không thể kìm lòng lại mà kể hết mọi chuyện trong quá khứ cho nó biết...Chỉ còn lại một mình trong căn phòng, ánh đèn chiếu rọi khắp bốn bức tường, nó ngả người xuống ghế, những câu hỏi lại bắt đầu nhảy lóc cóc

trong đầu nó, sự thất vọng chẳng thể giấu diếm khi chứng kiến thái độ lạ lùng của Thiên Tân, và cái cảm giác khó chịu trong lòng nó vẫn tồn tại khi nghĩ về những điều nó đã từng biết, không những thế lại còn càng ngày càng khiến nó đau hơn, đau đến mức muốn nghẹt thở,...

Tại sao ?

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kết Thúc Hay Là Bắt Đầu, Hạnh Phúc Hay Là Khổ Đau...

Nó hấp háy đôi mắt, không biết chính mình đã thiếp đi được bao lâu, đầu nó,...đau, đau đến mức không tưởng được,...Khi đã lấy lại được đôi chút tỉnh táo, nó liếc nhìn xung quanh, nơi nó đang ở là một căn phòng khóa kín, được bao bọc bởi những bức tường thép lạnh đến gai người, mùi kim loại lẫn khuất trong không khí, bình thường, nó đã cảm thấy cô đơn, ở nơi này, nó càng thấy cái cảm giác ấy hiện lên rõ ràng hơn, như đang găm nhăm lỉnh hồn mình...Đau, đầu nó,...như muốn nổ tung, nơi này có một cái gì đó rất đáng sợ, ...nó thấy mình như đang muốn là đi, nhưng không thể nào dừng được sự đau đớn lan tỏa đến từng tế bào trong người ấy... Căn phòng này...Giữa từng cơn đau đớn, nó chợt nhận ra, có gì đó,...một gương mặt thân quen đến không ngờ, tuy mờ nhạt, nhưng khi nhìn vào bóng dáng ấy, nó thấy mắt mình như bông rớt, những giọt nước mắt đang rơi,...tại sao,...máu, rất nhiều máu,...và con người ấy dường như đang thều thào gọi một cái tên,...tên ai,...đau,đau quá,...nó, không thể tiếp tục được nữa...Cười, một nụ cười tàn nhẫn đang nở rộ trên gương mặt một cô gái,...nhưng sao trong nét sung sướng, lại có một nét gì đó cơ hồ như sự không đành lòng, thương, tiếc,...hay là vì sao...chẳng ai có thể biết câu trả lời chính xác...

Ngày hôm nay là cái ngày nó đã được hẹn trước, những tưởng mình sẽ tự đến nơi, không ngờ lại được người đến tận nhà đón,... cười giấu mình một tiếng, dù biết kẻ trước mặt hạ thuốc với mình nhưng nó vẫn bình tĩnh đến lạ thường, mặc kệ,...và có lẽ bây giờ nó đang hối hận về quyết định của mình lúc ấy, đáng ra, nó nên kháng cự lại,...chỉ vì cái sự chú quan ấy, mà giờ nó đang quần quai, trong hàng tá những thứ hỗn độn vồn xung quanh trí óc, và nước mắt nó, rơi, rơi mãi, thấm ướt mái tóc tím xòa tung, nhỏ từng giọt lên mặt sàn lạnh giá,...nó không thể dừng những cơn đau, cũng không thể dừng những hình ảnh cứ mãi quần quanh...

-Cha,...có lẽ,...đủ rồi,...con muốn kết thúc....!

Không có bất cứ tiếng nói nào đáp lại lời khẩn cầu của cô gái, cũng không nên gọi đó là một lời khẩn cầu, bởi giọng điệu của cô gái đó,...vô cùng,...vô cùng lạnh nhạt,...chỉ có ý tứ thì lại như cầu khẩn, một chút thôi. Mảnh hình trước mặt hai con người trong căn phòng máy lóe sáng rồi tắt phụt, cô gái chẳng nói bất cứ câu gì, lập tức đi ra ngoài, người đàn ông còn ở trong phòng không tỏ bất cứ thái độ nào, giống như ông ta không hề tồn tại, lại khiến cho người ta khó chịu bởi thứ áp lực vô hình tỏa ra xung quanh, như một tảng băng, ông ta chỉ tiếp tục ngồi yên một chỗ, không động đậy, không nói,...và gần như người ta sẽ tưởng ông ta không hề hít thở...

Hai người đàn ông cao lớn mở khóa chốt căn phòng nhốt nó, nhanh chóng lôi cái thân hình nhũn như tàu lá của nó ra ngoài, kéo lê dưới mặt sàn,...nó cảm thấy đau, nỗi đau thể xác chẳng là gì so với nỗi đau mà nó vừa trải qua chỉ cách đây vài phút, thật đáng sợ,...và nó ngất đi, thấy kẻ người ta làm gì với mình,...nó không còn muốn quan tâm một chút nào đến nữa...

Cảm nhận có một bàn tay đang chạm vào da thịt, nó thật muốn mở mắt nhìn thử xem đó là ai, nhưng lại như vô lực không thể làm bất cứ thứ gì,...chỉ cảm thấy, bàn tay ấy mềm mại, nhưng lạnh, lướt đi trên cơ thể nó, nỗi đau, dường như dịu đi một phần, đôi bàn tay ấy, như tay của...đau, đầu nó lại đau,...

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 24

Một gáo nước lạnh tạt thẳng vào thân hình bé nhỏ của nó, cảm giác khó chịu, bị đánh, tay chân nó, như đang bị trói chặt,...mắt nó, chẳng thể nhìn thấy gì, như bị bịt bởi một tấm khăn đen thô dày,... rồi những tiếng xôn xao lọt vào tai,...tiếng đế giày gỗ lộp bộp trên sàn nhà,...sau đó là dải ánh sáng chói lóa rọi thẳng vào mắt khiến nó choáng váng,...rồi dần dần, mọi thứ rõ ràng hơn, những hình ảnh bắt đầu phản chiếu trên võng mạc nó, một cô gái, đứng ngay cạnh nó, ánh mắt lạnh như băng ngàn năm mang sắc tro xám tàn tạ, tang thương,...bàn tay ấy, cời những làn dây trời trên người nó, nhưng, đôi mắt, nó không thể nhìn thấy bất cứ sự quan tâm nào, giống như người đó, không hề nhìn thấy nó, tại sao, đôi mắt ấy lại khiến nó cảm thấy đau...Chẳng nói, chẳng rằng, cô ấy quay lưng về phía nó, và cảm giác mất mát trong nó chợt nổi lên, cổ họng nó, nóng, khô khốc, nhưng vẫn cố thoát ra một chút âm thanh, như

sự níu kéo,...trước khi nó kịp định thần xem mình đang làm cái gì...Cúi gầm mặt, giả như đang xem xét thương tích trên người, nó trốn tránh cái ánh nhìn của cô gái xa lạ...Đến lúc này, nó, mới nhận ra mình không thể cử động được, một chút cũng không, dù dây trói đã được cởi ra, nhưng cả người nó như mất hết đi cảm giác, không chịu nghe lời, cũng không chịu nhúc nhích...Ánh mắt của cô gái kì lạ, dường như đang chăm chú vào nó, và chẳng đợi bất kì ai có phản ứng, cô đến bên nó, đỡ nó ngồi xuống khỏi chiếc ghế và đặt nó dựa lưng vào một chiếc thùng gỗ ở gần đó... những muốn nói câu cảm ơn, mà nó chẳng thể thốt lên được bất cứ lời nào...cô gái, lại nhanh chóng rời xa, bước về phía người đàn ông ngồi trên đài cao, và ánh mắt cô không dời về phía nó một lần nào nữa, khiến nó cảm thấy hụt hẫng...-A !!!

Tiếng rên rĩ phát ra từ phía góc phòng, thanh âm đó, quá đỗi quen thuộc,...nó buột miệng gọi một tiếng "Papa", và ngay sau đó, chuỗi rên rĩ lại càng thêm lương hơn, cái tên được lặp đi lặp lại trong chuỗi thanh âm run rẩy ấy..."Hải Sa ?" Nó không thể kiềm lại cơn rung mình, nhất thời, khoảng không lại im lặng, nó chẳng biết nên nói sao cho đúng. Lại những thanh âm khác cất lên, không phải rên rĩ, chuỗi thanh âm đó, rất khó để nói thành lời, nó có trách cứ, có cảm hận, có lo lắng...đủ mọi loại cảm xúc cay đắng trộn lẫn vào nhau, trái tim nó co thắt lại, cơn đau lại dội về, nhưng mà là ở trong tim...những cơn quý ấy, đã làm gì những người thân yêu của nó thế này. Đánh ánh mắt cảm hận về phía người đàn ông đang ngồi trên kia như một pho tượng, những đường nét trên khuôn mặt người ấy khiến nó chỉ muốn nôn nao, đôi mắt có nét giống đến tám, chín phần đôi mắt ba nó, không ai khác, chính là ông bác quý hóa của nó,...nó tự hỏi mình, tại sao lại không hề cảm thấy bất ngờ khi nhìn thấy khuôn mặt đó, đáng ra nó nên có chút không tin, đằng này lại thấy thâm tâm mình yên ả như một mặt hồ rộng lớn, và mặt hồ đó, chỉ đang gợn sóng vì những tiếng rên rĩ kéo dài trong góc tối ngoài tầm của chùm ánh sáng mà nó không thể nào thấy rõ được...Muốn đứng lên, lại gần, cho người đàn ông đó một cái bạt tai, nhưng cả người vô lực, nó chẳng làm được gì hơn ngoài ngồi yên tại chỗ và nhìn, nhìn đến mức mí mắt nó muốn rách ra, và hai cơn người như muốn rơi hẳn ra ngoài. Không có cơn rơi, nhưng lại tra tấn tinh thần đã sớm kiệt của nó...thật quá tàn nhẫn...Nhưng đó lại là cái cách mà một người bác ruột thịt làm với người cháu chung một dòng máu với mình.

-Giống, quả thật rất giống !

Người đàn ông khẽ buông ra lời tán thưởng, ánh mắt ông ta, từ khi nó được mở khăn bịt mắt vẫn chưa từng rời khỏi chút nào, bình lặng theo dõi, bình lặng ngắm nhìn, bình lặng đánh giá,...và giờ cái bức tượng ấy mở miệng nói, không phải là một lời day nghiền,...lời lẽ đó, thật, rất thật, mà giả, cũng rất giả,...trong thoáng chốc, nó ngỡ như thấy một chút tiếc thương trong đôi mắt của ông ta,...mà cơn buồn nôn chấp chới cao vọt trong cuống họng, đáng khinh, đó là những từ mà nó nghĩ trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Cố để giữ chút tỉnh táo trong đầu, nó chớp chớp mắt,...có cảm tưởng nếu tiếp tục trừng mắt với ông ta, hẳn hai mắt nó sẽ lòi ra ngoài mắt. Một ánh đèn khác chiếu qua vào góc phòng, thỉnh thoảng lại khiến mắt nó trợn ngược lên, những cơn người ấy, từng rất đỗi thân quen, thế nhưng giờ đây, nó không thể chịu nổi hình ảnh lọt vào trong mắt lúc này, cơ thể ai cũng chỗ xanh, chỗ tím, máu khô kết lại trên vàng trán, trên tóc, những vết thương còn chưa ngấm miệng rỉ ra những giọt máu đỏ thẫm, nhìn Papa nó là thảm thương nhất, cơ hồ, nếu nhìn qua, nó không thể nhận ra ông trong từng đầy người. Đã nghĩ đến hình ảnh của họ lúc trước, nhưng nó cũng không nghĩ là thảm thương đến vậy...Lại một cơn rung mình không thể kiềm chế, từng thớ cơ trên người nó đau nhức nhưng đã có thể tìm lại chút cảm giác, tròng mắt nó đã dần chuyển sang đỏ ngầu...nó hận, nó hận những cơn quý trước mắt này, bọn chúng không phải là cơn người nữa,máu mắt nó đỏ sẫm và dữ dội đến độ có thể ăn tươi nuốt sống người ta được,...chỉ một ánh mắt, vậy mà lại khiến cho tất cả mọi kẻ trong căn phòng như hóa đá tại chỗ, ánh mắt đó, thể hiện sự khát máu không thể kiềm chế, chỉ có một cơn đã thú mới có cái ánh mắt kinh khủng đến vậy...Ánh mắt nó dừng lại trên người đàn ông vẫn mang cái dáng vẻ cao cao tại thượng trên mặt, lại chẳng hề hướng đến cô gái bên cạnh một chút, giống như một sự phân biệt đối xử...Thình lình, một bóng người lướt qua, ôm chặt nó vào trong lòng, mùi hương của nắng gần gũi, và đôi mắt nó, bắt đầu chuyển lại trạng thái ban đầu. Thiên Tân không một phút lơ là rời mắt khỏi những kẻ trước mặt, nhưng ánh mắt vẫn gắt gao theo dõi từng cử động của nó, cậu biết, nếu để nó mất khống chế ngay lúc này đây, chắc chắn sẽ chẳng có ai được sống sót. Nó nhắm đôi mắt đau rát của mình lại, yếu đuối gục lên bả vai cậu bạn...sau đó, nó chỉ nghe thấy một tiếng cười,sắc lạnh, xuyên qua bóng tối...

-Các người có thể ra khỏi chỗ trốn rồi đấy, một lũ chuột nhắt....!

Rồi từng bóng người bước ra vùng ánh sáng, những khuôn mặt quen thuộc khiến nó đau lòng, nó không chung dòng máu với bọn họ nhưng bọn họ lại bắt chắp cả tính mạng mình vì nó, on này, nó đến đáp sao nổi, đầu nó lại đau, đau như búa bổ,...mắt nó mờ đi, nhưng lại chẳng thể gục xuống lúc này, những hình ảnh mập mờ, vờn quanh, bắt đầu dần rõ nét nhưng chỉ mang đến cho nó chút ấn tượng nhỏ bé, đầu óc nó lúc này chẳng thể phân biệt được sự thật lẫn khuất sau đó là gì...

-Toàn là khách quý nhĩ? chúng ta, sẽ tiếp đón các người thật đầy đủ !

Lại một tràng cười khiến người ta không rét mà run, khuôn mặt của các thành viên 11B3 vì căng thẳng và lo lắng mà đầm đìa mồ hôi, lúc này, trán họ nhăn tít lại, chỉ còn một số người giữ lại được bộ mặt không cảm xúc, mà những người đó cũng chỉ có Trung Quý và Thiên Tân, nó vẫn quần quai trong cơn cảm xúc hỗn loạn mà không thể dứt ra..., những kẻ vệ sĩ được huấn luyện nghiêm ngặt đứng xung quanh đó, bắt đầu di chuyển, càng ngày càng đến gần những thành viên của lớp, trong nhóm này, chỉ thiếu có anh Nhân và hai anh em sinh đôi Minh Tuấn và Hạ Thiên...Nhắm mắt cũng biết được sắp tới sẽ có chuyện gì xảy ra, nó vẫn một mực không quan tâm, sợ mình không thể khống chế được khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Những tiếng động không ngừng vang lên, vài tiếng rên rỉ, tiếng máu nhỏ tong tong xuống sàn, tiếng kêu, tiếng hét,...nó cũng vì thế mà bị kích động, muốn mở mắt ra để nhìn cho rõ, dù mới trước đó, nó vẫn còn sợ,...nhưng Thiên Tân, hết lần này đến lần khác chặn tầm mắt nó, ngăn cho nó nhìn thấy cảnh tượng đầm máu đang xảy ra, từng người, từng người dần gục xuống, các vết thương trên mình họ chẳng có vết nào là trí mạng nhưng nó lại rút sạch sức lực của họ. Cuối cùng, đám vệ sĩ gục gần hết, chỉ còn lại vài ba tên dè chừng nhìn lại chỗ này, còn phía bên nó, tình trạng cũng rất thảm thương, người gục gần hết, chỉ còn lại Trung Quý, Hoàng Huy, Thiên Tân đang ôm nó, và một vài bạn khác nhưng cũng trong tình trạng hết sức chật vật, cuộc chiến tạm thời dừng lại,...nó cố gắng gạt cánh tay của Thiên Tân ra nhưng không được...tuy chỉ là một cậu chàng tuổi thiếu niên, thể nhưng Thiên Tân lại mạnh mẽ không ngờ được...Đột nhiên, đám vệ sĩ xung quanh lui xa ra, cô gái đứng trên bục vốn yên lặng theo dõi, bỗng nở một nụ cười, dịu dàng như nắng ấm...

-Nhìn tôi nào cô bạn ! Cô có thể nhận ra tôi chứ !

Từng thanh âm thoát ra khỏi cánh môi anh đào dần khiến mọi người chết lặng, giọng nói ấy quá giống một người, Thiên Tân khẽ buông lỏng cánh tay và nó dễ dàng thoát ra khỏi sự bao bọc của cậu, hướng về phía cô gái, mắt nó đầy sự nghi hoặc, đầu nó lại nổi lên những cơn đau dữ dội... Tại sao...

-Với hình dạng này, cậu không nhận ra cũng phải ! Nhưng thế này thì sao ?

Nói rồi, cô gái đưa tay lên, lật bỏ bộ tóc giả, để lộ ra mái tóc màu đồng xoắn nhẹ dài ngang hông, đôi kính áp tròng được tháo xuống, màu mắt xanh lá cây hiện ra,...chiếc khăn tay không biết đã cầm tự khi nào, nhẹ lau đi lớp phấn trên mặt, làn da trắng nõn và đôi môi hồng phấn chúm chím,...đẹp đến độ khiến người ta khó thở... khuôn mặt sau lớp mặt nạ ấy làm cho toàn bộ người phía nó không thể tin vào mắt mình,...rõ ràng người đó đã...

Bạn đang đọc truyện *Thực Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Toàn bộ khuôn mặt ấy in dấu trên võng mạc nó, cơn đau đầu dội lại, khiến nó choáng váng hơn bao giờ hết, nhưng mắt lại không hề chớp lấy một lần, chỉ có những giọt mồ hôi lăn trên trán là cho thấy nó đang cực kì khó chịu, những hình ảnh dần rõ nét, gương mặt ấy, giọng nói ấy, đã có nét thay đổi, nhưng vẫn giống như ban đầu, vẫn rất thân thuộc,...bỗng có thứ gì lướt qua trong tâm mắt, theo phản xạ nó đưa tay bắt lấy, một mặt dây chuyền màu đồng với những đường nét cổ điển của người phương Tây, lại có sự ấm áp, gần gũi của người phương Đông, y như cô gái đó trong tiềm thức, một nửa dòng máu của người Anh, một nửa dòng máu của người Hàn, khuôn mặt pha cả nét của người Á và người Âu. Những ngón tay run run của nó xoay nhẹ cạnh của mặt dây chuyền, nắp mặt dây bật mở, bên trong đó là bức ảnh của hai cô bé, nét cười hồn nhiên và trong sáng... đến đau lòng. Thiên Tân sau khi nhìn thấy tấm ảnh, khuôn mặt đã tái mét đi vài phần, cậu càng gắng sức ôm nó chặt hơn, còn nó, chăm chú nhìn sợi dây trên tay, trên mặt vẫn chẳng biểu lộ một chút cảm xúc, nhưng chỉ có chính nó biết, hiện tại đầu mình đang rối đến mức nào. Thanh âm non nớt vọng lại từ cổ xa xăm, những mẩu chuyện xưa cũ, những vòng tay ấm áp,... đột nhiên một cái tên xuất hiện trong đầu, nó chẳng kịp ngăn mình buột miệng gọi lên...-Ren !

Cô gái có vẻ ngạc nhiên khi nghe thấy cái tên này, nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh lá tuyết đẹp ấy, nó nhận thấy có rất nhiều những cơn sóng đập dềnh, sự căng co trong tâm hồn của cô gái đều phản chiếu trên võng mạc, dù chỉ là vô tình nhưng cũng khiến nó thấy đau...Đôi môi cô khẽ mấp máy như muốn nói điều gì đó, nhưng thanh âm chưa kịp thoát ra đã bị tiếng súng sắc lạnh át đi, màu đỏ thẩm ứot trước ngực cô gái, đôi mắt cô lộ vẻ bàng hoàng rồi nhanh chóng mất đi ánh sáng, cả thân hình người con gái đó đổ ập về phía trước,...Đi,...lại đi mất rồi,...lại xa rồi...

-Khôngggg.....!

Tiếng kêu đau đớn như xé toạc thanh quản nó, con người ấy, lại một lần nữa xa rồi, lần này sẽ mãi mãi không trở lại, máu, tại sao không gian chỉ tràn ngập một màu máu, nó khó chịu....Trông mắt nó mất đi vẻ linh động và hoạt bát thường ngày, giờ chỉ còn một chuỗi lạnh thấu tận xương tủy của người đứng gần, đôi mắt nó chuyển sang màu đỏ huyết yêu mị, ...và trước khi mọi người biết được chuyện gì vừa đến thì nó đã vùng ra khỏi vòng tay của Thiên Tân, như một cái bóng của tử thần lao đi giữa không gian thiếu ánh sáng, gặp bất kỳ vật cản đường nào đều phá hủy, người chặn lối lập tức ngã xuống dưới chân, máu chảy dài thành một đường theo bước nó, màu đỏ phủ kín khắp căn phòng,... Người đàn ông ngồi trên kia lúc trước mang cái vẻ cao cao tại thượng, giờ đây lại hốt hoảng nhìn nó, mắt tràn ngập sợ hãi và bất ngờ,... Ông ta vội vã tóm lấy khẩu súng trên mặt bàn, nhắm thẳng vào ngực nó, nhưng viên đạn từ nòng súng chưa kịp chuyển dịch, nó đã xông thẳng đến trước mặt ông ta, giành lấy cây súng trắng có ký hiệu hình giọt nước mà ông ta đoạt của ba nó, từng phát súng đấm vào tai nó, những viên đạn găm vào chân, tay,...máu trên người ông ta loang lổ chảy dài, lan cả xuống dưới đài cao,...thời gian quá ngắn, không ai kịp phản ứng, ngay cả Thiên Tân cũng không biết phải làm gì, còn nó, lạnh lùng, tàn nhẫn, khắp người nhuốm đầy thứ chất lỏng đặc quánh tanh tưởi, không ngừng găm thêm những viên đạn vào cánh tay và chân của bác mình...Ngắm nhìn thành quả trước mắt, không một chút xúc cảm, nó hướng nòng súng vào thái dương ông ta, chuẩn bị cho một kết thúc bi thảm...Nhưng hành động của nó nhanh chóng bị chặn đứng bởi một thanh âm quen thuộc, xuyên qua sự mất lý trí của nó, đâm thẳng vào những mảng ký ức chưa kịp xóa mờ...

-NGUYỄN NGỌC HẢI SA! EM DỪNG LẠI!...

Một bóng người hắt văng cây súng ra khỏi tay nó, hơi ẩm bao phủ, mùi hương trên người ai đó quá đỗi quen thuộc,...Những tiếng thì thầm không ngừng vang lên bên tai, nó thấy mắt mình dần nhắm lại, chỉ kịp thu vào trong võng mạc hình ảnh của một con người giống hệt nó, như hai giọt nước...

Chương 27

- Hải Sa ! Đến gặp bạn đi con ! Một người đàn ông nắm tay nó của năm năm tuổi, thậm chí xanh mượt mà như tấm đệm của thiên nhiên, nó thấy những đứa trẻ tầm tuổi nó đang chơi đùa, vui vẻ, tiếng cười thánh thót vang vọng....Chút ngập ngừng, bỗng ngỡ ban đầu dần bị lãng quên, trẻ con mà, nó nhanh chóng hòa vào đám bạn, cùng chơi đùa như họ. Hiếm ai biết, vì thân phận tiểu thư của mình mà nó rất cô đơn, bởi bao lâu nay, những thứ vây quanh nó đều mang nét giả dối, không nhiều thì ít, chỉ có ba mẹ và anh hai là mang lại cho nó chút hơi ấm nên dần dần, nó trở nên bền bỉ, nó không còn thích những chốn náo nhiệt đông người kể từ khi biết nhớ. Nhưng ngày hôm nay, lần đầu tiên nó thấy sự ngọt ngào đến từ những trái tim không cùng chung dòng máu, không có những ánh mắt dè chừng, không có sự gượng gạo,...tất cả chỉ có sự chân thành...

Ba nó đứng đằng xa, thỉnh thoảng lại giơ chiếc máy ảnh lên ghi lại những khoảnh khắc vui vẻ của nó, bên cạnh ông là một người phụ nữ nhìn trẻ vô cùng, trên mặt trái đầy sự yên bình, và nụ cười tươi màu nắng hòa vào cái ấm áp của không gian, người đó, là mẹ... Nó nghịch ngợm, chạy tới chạy lui, rồi lại có lúc đến níu vạt váy mẹ, áp khuôn mặt đỏ bừng vì mệt vào thân người mẹ, và mẹ xoa đầu nó, dịu dàng đầy yêu thương. Đó là ngày đầu tiên nó gặp mặt học sinh lớp 11B3. Thời gian, xa mau quá !

31 người bạn cho con, cùng cất tiếng khóc với con gái và con trai mình vào chung thời khắc, ba nó thương họ như con ruột, đây, giống như là một món quà sinh nhật quý giá nhất mà ông dành tặng cho hai bảo bối trong suốt những năm tháng mà chúng sống trên đời, để cho con gái mình, và cả anh trai nó không phải chịu sự cô đơn khi sống giữa tình người ghẻ lạnh, để cho hai đứa có được chỗ dựa tâm hồn vững chắc nếu ông, và mẹ nó phải rời xa... Trên đời này, ai mà chẳng có chút sự ích kỷ trong lòng, không nhiều thì ít, sự ích kỷ của ông chính là gia đình của mình, ông sẵn sàng vứt bỏ mọi thứ đang có để bảo vệ họ,...Nhưng không phải mọi thứ đều có thể xảy ra theo ý thích của con người, chính ông cũng biết rằng khi đã ngồi lên vị trí của trưởng dòng họ Nguyễn Ngọc, tất cả đều phải bước sang một trang khác, mà ở đó, gia đình của ông, những người mà ông yêu quý đều sẽ gặp nguy hiểm, nhưng trách nhiệm không cho ông chạy trốn,...Hỡi! Cho ông một lần được ích kỷ, khi đặt lên vai những đứa trẻ khác trách nhiệm của mình đối với hai con, đưa chúng vào vòng hiểm nguy mà đáng ra chúng không hề liên quan,...Ông, sẽ ích kỷ, chỉ duy một lần này thôi...!

*** 8 năm trở về trước...

-Ông bà chủ, tiểu thư Ren vẫn chưa được tìm thấy!

-Nhanh chóng, tiếp tục tìm cho bằng được con bé, không được phép để nó bị tổn hại, gia tăng thêm người trợ giúp, bằng bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ an toàn cho con bé...!

Cả tòa nhà sáng bừng lên trong đêm tối, người người náo loạn chỉ vì một đứa trẻ... Ren kém tuổi nó, khi ba nó đưa Ren về là lúc nó đang chấp chững biết đi, hai đứa sống cùng nhau, chia sẻ mọi thứ với nhau, gắn bó với nhau còn hơn cả ruột thịt,...nhưng cái ngày hôm đó, Ren đi mãi không về, nó thậm chí lo lắng đến độ không thể biểu hiện bất cứ cảm xúc gì, khuôn mặt nó trắng bệch, và mắt nó tối đen, mất hẳn đi sự linh động thường thấy. Anh hai cũng lo lắng, chính anh dẫn thân đi tìm người, chỉ duy nó là bị bắt ở nhà, ép phải ngồi nguyên một chỗ...Rồi đột nhiên, nó thấy mình nghe được âm thanh lạ, liền tìm cách lên ra ngoài, vừa đặt chân xuống thảm cỏ ẩm sương đêm bên dưới, nó liền cảm thấy chóng mặt rồi bóng đêm xung quanh như đậm hơn, che mờ đôi mắt nó. Khi tỉnh dậy, nó đã ở trong căn phòng ánh thép lạnh lẽo, Ren thì bất tỉnh bên cạnh, máu bết khắp người, mái tóc màu đồng xoắn tung, ngay cả trong cơn mơ cũng rên rĩ từng hồi, nó thấy mình khóc, cố gắng ôm thật chặt cô bạn, mong truyền được chút hơi ấm cho cô, đôi môi cô bạn mấp máy gọi tên...nó... Rồi nó lại ngất đi,...khi nhận thức rõ ràng, nó đã thấy mình ở một nơi quen, nhưng cũng lạ lắm.. Một đám người vây quanh nó, sát khi tỏa ra nồng nặc, nhưng trong mắt nó lại không hề toát lên một tia sợ hãi, tất cả sự chú ý của nó đều đặt trên cơ thể lạnh lẽo của người con gái nằm gục dưới nền đất ẩm, những ngón tay nó lướt trên mặt cô bạn, vuốt lên hàng mi và đôi môi đã từng cười nói, từng ngon đàn vào mái tóc dày rối tung lẫn cả máu, cả đất, cả sương đêm, cả mồ hôi và nước mắt,...Màu đỏ, ngập tràn trong không gian, và nó hoàn toàn chẳng biết gì xảy ra tiếp theo, chỉ biết những kẻ mới đứng xung quanh giờ phút này đều gục hết, máu nhuộm thấm khoảng đất tro bụi,...Và một tiếng kêu như xé ruột xé gan, nó ngất đi...

Chương 28

Đã nguyên hai tuần nay nó thiếp đi không tỉnh lại, bầu không khí của căn biệt thự bao trùm bởi hơi thở lạnh lẽo, lòng ai cũng mang nặng một nỗi sầu, một nỗi lo lắng dài và rộng như biển cả, chỉ có nó là vẫn yên bình nằm đó, yên bình nhắm mắt...thành thói...Bao ngày, Thiên Tân đều cố chấp ở bên cạnh nó, cơm không buồn ăn, ngay cả nước cũng chẳng buồn uống, tay cậu luôn nắm chặt tay nó, như thể chỉ cần lơ là một giây, một phút là nó sẽ tan biến, như một giấc mơ, như một lần sương mong manh. Cốc, cốc, cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên khiến cho Tân khẽ giật mình, vẫn ngồi yên lặng ở chỗ cũ, đôi mắt cậu chỉ hơi hơi nhướn lên về phía cửa, ngay sau đó, anh Lâm bước vào, theo sau anh là cả một đoàn người, Thiên Tân nhìn nhẹ chân mày nhìn khuôn mặt nó, một tiếng cũng không nói, anh Lâm cũng vậy, mọi người trong phòng chỉ yên lặng trông người con gái với sắc mặt trắng bệch nổi bật trên làn tóc xõa tung màu tím xinh đẹp...Chớp khe khẽ đôi mắt màu tro xám, anh Lâm cố cười một nụ cười méo mó :

-Cậu, giờ phải gọi tôi là anh nhì !

Một ít tiếng cười nhỏ chiếu lệ vang lên trong phòng, ngay sau đó không gian lại im lặng trở lại, tựa như ngay cả tiếng thở cũng có thể nghe thấy rõ mồn một, anh thờ dài, đoạn kéo ghế ngồi xuống cạnh giường, mắt vẫn không rời bóng hình nó một khắc...

-Cậu có muốn biết vì sao con bé lại bị như vậy không ?

Không có tiếng trả lời, anh Lâm cũng không để ý, liền bắt đầu kể :

-Đây giống như là một căn bệnh di truyền vậy, nghe ba nói thì mẹ anh ngày xưa cũng bị như vậy, vốn dĩ căn bệnh này cũng không nguy hiểm, và cũng không dễ bộc phát, nhưng con bé lại gặp phải những biến cố đặc biệt khi còn quá nhỏ...vậy nên...Cứ mỗi khi nhìn thấy quá nhiều máu không phải của mình, nó sẽ không thể kiềm chế được bản năng, đặc biệt là khi thấy một người nào đó quan trọng với mình gặp nguy hiểm,...Năm mà Ren biến mất, nó đã giết nguyên gần chục người đàn ông lực lưỡng khi mà còn quá nhỏ, đó cũng chính là lý do mà ba mẹ anh quyết định để nó tách ra khỏi mọi người, ba mẹ muốn con bé quên hết mọi chuyện liên quan đến Ren và cả cái căn bệnh quái quỷ này nữa, hệ lụy sau khi bệnh bộc phát là con bé sẽ hôn mê bất tỉnh vài tuần, thậm chí là vài tháng, khi tỉnh dậy thì bị mất trí nhớ tạm thời và sức khỏe thì yếu trầm trọng, ban đầu ba mẹ cũng không có ý định tách con bé ra khỏi mọi người, nhưng cơ bản là đến khi nhớ lại, con bé lại có dấu hiệu bị mất không chế,...nên lựa chọn cuối cùng của hai người là sử dụng thuốc và thôi miên để xóa ký ức của nó đồng thời đưa nó xa khỏi những thứ có liên quan đến sự việc...!

-Chẳng lẽ...căn bệnh này không thể chữa trị...!

Nhếch nhẹ khóe môi, một nụ cười đắng chát hiện lên trên môi anh :

-Nếu có thể...cậu nghĩ rằng chúng tôi không thử sao...? Chỉ tiếc là căn bệnh này là vô phương...không bao giờ có thể chữa khỏi !

Ngừng một lúc, như thể ngăn mình không đánh rơi giọt nước mắt thương cảm, anh khẽ háng giọng...

-Dù sao thì giờ cũng ổn rồi ! Có mọi người, con bé sẽ không phải khổ nữa, cũng không phải...đau...!

-Cho em hỏi chút ! Em có xem ảnh hồi nhỏ của chị Sa, sao thấy hồi đấy tóc chị ấy màu đen mà, giờ lại là màu tím tự nhiên ?

Nhắm lại đôi mắt xám huyền ảo, anh ngả lưng xuống thành ghế, đoạn như chìm lại vào một chuỗi ký ức xa xăm, chỉ là khuôn mặt anh lại bình thản, như một mặt hồ phẳng lặng không gợn sóng.

-Con bé bị ung thư, phải thay máu...Một thời gian sau thì tóc hoàn toàn đổi thành màu tím như người cho máu !

Lấy được câu trả lời mà mình muốn, Hạ Thiên tựa nhẹ đầu lên vòm ngực của anh Nhân, cậu cũng thấy mệt rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chương Chap 29 :

"Sao em cứ ngủ vậy, tỉnh dậy đi em, để anh được ngắm nhìn nụ cười của em lần nữa"Vài tia nắng khẽ khàng lọt qua khung cửa kính, đùa nghịch với những lọn tóc tím bất động trên chiếc giường bệnh trắng, Thiên Tân ngắm nhìn nó, đôi mắt cậu mơ màng nhớ về những ký ức xưa...Nó của hồi năm tuổi, hồn nhiên, vui vẻ, và có đôi chút nét nhút nhát của trẻ nhỏ, cậu và nó, cái hồi đấy chưa bao giờ được gặp mặt trực tiếp, có khi, nó chưa bao giờ biết đến sự tồn tại của cậu, nhưng cậu thì biết quá rõ nó, luôn phải ngắm nhìn nó từ xa, lớp 11B3, ngay cả thành viên trong lớp đó bao năm cũng không biết đến cậu, nhưng trực giác của những kẻ được huấn luyện cho họ biết có ai đó gần bên, họ biết về sự hiện diện của cậu quanh mình, nhưng chưa bao giờ có thể bắt gặp cậu, bởi vì cậu khác họ, họ là một tập thể, còn cậu là một cá nhân tách biệt,...nhưng rồi thì mọi thứ vẫn lộ ra ngoài, hành tung của cậu dù có khó nắm bắt đến mấy, và hơn từng thành viên trong họ ra sao, thế nhưng đến cuối cùng, khi đối mặt với những trí óc thất chặt vào nhau như họ, cậu bị sa chân vào tấm lưới giăng sẵn và lần đầu tiên bước ra khỏi bóng tối để xuất hiện dưới ánh sáng mặt trời...

Trí óc cậu đi xa, xa mãi về miền hoài niệm, cậu chẳng chú ý rằng nó bắt đầu có chuyển biến mới, đôi bàn tay mà cậu đang nắm chặt bắt đầu cử động, những khớp ngón tay nhẹ nhàng ngoay, như chuẩn bị cho sự thức tỉnh của một thiên thần, đa số mọi người đều mỗi một nhắm mắt, tựa đầu vào người bên cạnh mà thiếp đi, khi đôi mắt nó bị choán đầy bởi ánh sáng, lần đầu tiên nó thấy mình như được sống lại, ký ức không bị mất đi, thậm chí còn quay về, mọi câu hỏi, đa phần đều có lời giải đáp, nhưng vẫn có một nỗi đau trải dài miên man vương vấn, Tân đã ngủ gục ngay bên cạnh nó, nhưng bàn tay

vẫn chưa chịu buông bỏ, vẫn nắm chặt không muốn buông, nhìn chăm chăm vào đôi tay mình, nó vốn ghét bị người khác chạm vào, thế nhưng, lần này, sao nó lại thấy ấm đến vậy, nó thấy mình như lệ thuộc vào đôi bàn tay ấy, lệ thuộc vào hơi ấm quá đỗi thân quen... Tựa tấm lưng vào thành giường lạnh, mắt nó dõi ra ngoài khung cửa kính, một không gian sáng và thoáng đãng, cây cối và mọi thứ xung quanh khiến nó thấy dễ chịu, nó muốn ngủ, nhưng có lẽ vì đã thiếp đi khá lâu nên mí mắt không thể nào sụp xuống, và thế nên nó cứ ngồi như vậy, tay trong tay với một chàng trai lạ mặt mới gặp có vài lần...sự bình yên trải dài, khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu.

Chẳng biết đã qua bao lâu, tay nó tê rần rần vì cái nắm quá chặt và lưng nó cũng đã mỏi nhừ vì phải giữ nguyên một tư thế khá lâu, chợt, một cái ôm chầm và mùi hương quen thuộc vẫn vương nơi cánh mũi, nó thấy mắt mình hơi ươn ướt, là nó đang mơ, hay thực sự đã tỉnh, ...anh hai...đã trở về rồi ư...

Mọi người trong phòng lần lượt thoát ra khỏi giấc ngủ, một sự vui sướng không thể nói thành lời lan tỏa, họ bất động, dường như cũng chưa thể thực sự tin vào mắt mình, rồi không gian đột ngột vỡ òa, trong những tiếng nức nở, tiếng hỏi han, sự quan tâm...mọi thứ bao trùm, lấy nó làm trung tâm, anh hai nhanh chóng bị đẩy ra xa, để cho Hạ Thiên len vào lòng nó, rồi đến Hoàng Thu,...Đôi mắt họ dõi theo nó, như sợ nó tan đi, biến vào hư vô...Thiên Tân đã tỉnh lại, nhìn nó vui vẻ mà trên môi nở một nụ cười nhàn nhạt...

Em như một tia nắng, vội đến và vội đi, nhưng cảm giác ấm áp thì mãi mãi không phai mờ...

Ánh nhìn của cậu chạm phải ánh nhìn của nó, khoe môi lại chếch lên một chút, không còn là cái cười tựa có chút khinh khỉnh của tuổi trẻ nữa, là một nụ cười đúng nghĩa đẹp đẽ, nó cũng cười, ánh mắt lấp lánh tựa hai vì sao sa, vào khoảnh khắc đó, trái tim của hai con người đột nhiên như xích lại gần hơn, và hình như có tia nắng đang len lỏi vào trong cõi lòng ai đó

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Khởi Đầu Mới,...là Đây Chẳng ?

Một sáng nắng nhàn nhạt, 35 đưa học sinh tinh nghịch vừa cười vừa nói bước đi trên đường, những vẻ đẹp hồn nhiên không hề che dấu khiến cho bao người ngang qua phải ngoái lại, không chỉ vì vẻ đẹp của 35 đưa học trò đó, mà còn vì hành động của chúng. Nó giống như một thời tươi trẻ của họ, và họ ngoái lại nhìn như thể đang được xem lại những thước phim xưa cũ mà lâu nay họ lãng quên vì mục đích sống... Nó dút hai tay vào túi quần, môi hơi nhếch lên thành một nụ cười, khẽ bước chân theo nhịp điệu của bản nhạc đang phát trong tai phone, chiếc mũ hip-hop bị nó quay ngược ra sau, mái tóc ngắn kiểu Hàn bị che gần hết dưới vàng mũ, còn những đoạn lộ ra ngoài thì ánh lên màu tím xinh đẹp trong nắng...Hoàng Thu luôn dạo bước song song bên cạnh, còn lại những người khác không ngừng đùa nghịch với nhau, rộn rã trên bao cung đường... Mùa thu năm nay nắng nhiều hơn thường lệ, dù đã là tháng mười nhưng cái nóng vẫn quấn quanh, hương hoa sữa nhạt dần theo ngày, để đến giờ, khắp mọi nơi chỉ có màu vàng của nắng mà chẳng còn cái hương hăng hắc đặc trưng mùa thu sang, nó có cảm tưởng như vẫn đang sống trong những tháng hè rộn rã vậy...Một cánh tay khoác lên vai nó, sức nặng khiến nó nhăn mặt, không cần thiết phải quay lại, nó cũng đủ biết tác giả của hành động vô lương tâm đó là ai...-Thiên Tân...!!!

Và kèm theo tiếng gằn mạnh đó là cánh tay của Thiên Tân không thương tiếc bị hất xuống dưới, anh Lâm lập tức chen sang đứng ngay bên cạnh nó, không quên liếc tên đang sau cánh cáo, nó cười cười rồi hơi ngước mắt lên bầu trời, những đám mây trắng trôi lơ lửng trên nền xanh trong, đưa một bàn tay lên trước mắt, ngay hướng mặt trời đang lên, nó có cảm giác như mình có thể nắm lấy mặt trời và giữ quả cầu phát sáng đó làm của riêng. Lại những tiếng cười đùa vang vọng, chẳng mấy chốc mà tụi nó đến học viện. Học viện Sakura buổi sớm không đông, thế nhưng khi tụi nó băng qua khoảng sân vắng vẫn có những đôi mắt ngạc nhiên pha lẫn ngưỡng mộ dõi theo. Nói thực, nó thích không khí học tập ở nơi này, giáo viên thân thiện, sẵn sàng giải đáp mọi thắc mắc cho học sinh, còn người theo học ở đây, tuy đa số thuộc diện con nhà có điều kiện nhưng không giống như những kẻ ăn trên ngồi chốc, có thể ăn diện, có thể tỏ ra bất cần đời nhưng chắc chắn không hề xấu, tính cách mỗi người một khác nhưng học sinh ở trường này không hề đáng ghét. Mãi sau này, nó mới biết người muốn theo học trong học viện Angel đều phải được đăng kí từ năm lên sáu, dù rằng khả năng học tập trước khi vào trường có thể không cao nhưng họ phải giữ được nguyên nét tính cách của riêng mình, đặc biệt, họ không bao giờ được cho phép mình ngồi trên người khác,...vào đây học rồi, họ mới dần được bồi dưỡng về sức học thực sự...cách thể hiện sự ngưỡng mộ của họ cũng khác xa nhiều kẻ khác, họ cũng vỗ vập, cũng thích thú ra mặt khi được gặp thần tượng, thế nhưng sẽ không bao giờ làm cho người mình ngưỡng mộ phải khó xử, luôn để cho người đó có được những không gian riêng và cũng không soi mói quá mức về người đó,... Nó chung, đây giống như là một học viện trong mơ mà bất cứ ai cũng muốn theo học...

Giờ ra chơi, cả học viện dường như đều chìm ngập trong một không khí khó tả, mọi học sinh đều đổ xô ra sân vận động sau dãy nhà học, nơi có 35 con người đang tụ tập chơi bóng rổ. Nó đáp cái mũ sang một bên sau đó nhanh chóng nhập cuộc với đám bạn, từng đường chuyền đẹp mắt, tiếng ồ lên, tiếng cổ vũ, tiếng hoan hô náo động, không khí nóng lên đầy hào hứng, 35 con người, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, ấy mà vẫn chơi tiếp, còn người xem gần như bị hút luôn vào trận đấu, chuồng reng vào lớp, có vào người do dự muốn vào, nhưng có nhiều người vẫn cố nán lại một chút, nó cười một nụ cười rạng rỡ sau khi đưa trái bóng tròn màu da cam vào rổ đội bạn...Vài phút sau có loa nhà trường thông báo tiết sau được nghỉ, không khí lại càng thêm hào hứng bội phần, tiếng hò reo phấn khích rộn rã...

***

Cuộc chơi ồn ào bị bỏ lại sau lưng, buổi chiều thu với những cơn gió nhẹ nhàng và tia nắng vàng ngọt cuối ngày phủ lên không gian, ở nơi mà nó đang đứng, xa xa, một người con trai đang khóc, nước mắt rơi đều đều trên khuôn mặt đẹp giống nó y như đúc,...bên cạnh anh, tấm bia mộ được chạm khắc thêm những đôi cánh của thiên thần và vài dòng chữ nổi là lạ...

-Ren...!!!

Thời gian chậm chậm trôi qua, nó nghe thấy tiếng lao xao, đến lúc này, khi gió nổi lên mạnh hơn, nó mới biết nước mắt nó cũng như ai kia đang rơi không ngừng bởi cái lạnh buốt trên gương mặt...Nó quay lưng lại, kệ cho gió thổi như muốn thổi bay thân hình, thì vừa đúng lúc đó, nó thấy...Một bóng người xinh đẹp, mái tóc nâu lăn trong màu đen của màn đêm, cô gái ấy, giống, quá giống, và nước mắt trên khuôn mặt của cô ấy vẫn rơi, từng bước chân của cô gái, nó thấy rõ sự không vững vàng, những muốn chạy lại đỡ lấy thân hình bé nhỏ như sắp sửa bị nuốt chửng bởi đêm đen ấy nhưng hai chân nó như bị dính chặt lấy nền đất, anh nó vẫn chưa dứt được khỏi con xúc động và chẳng biết có người đang đến gần, cho đến khi cô ấy vòng tay qua cổ anh, nó mới thấy cả người anh rung động, nó quay đi, bỏ chạy nhanh thật nhanh, nó chẳng biết vì sao nhưng vẫn cứ chạy, dường như nó sợ, sợ rằng cái hình ảnh nó vừa thấy chỉ là ảo giác, sợ rằng nếu cứ tiếp tục ở đó, nó sẽ lại phải thấy người con gái đó tan đi một lần nữa, nó sợ, rất rất sợ...

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Bình minh lên mang theo những tia nắng mới, sắc vàng đỏ và cam phủ đầy nơi chân trời, nó khẽ đứng đưa đôi chân, nguyên đêm nó không ngủ để nghĩ về những chuyện đã qua, nó muốn mình có đủ rộng lượng để thứ tha, thế nhưng nó không thể, người mà nó hận nhất thì giờ đang được cứu chữa trong phòng bệnh, nó vừa muốn để ông ta sống, lại vừa muốn tự tay giết chết ông ta, có lẽ bởi cùng chung dòng máu nên nó không nỡ lòng, và cả khuôn mặt giống hệt ba nó nữa, nhưng mỗi thù phá tan cả gia đình nó thì nó không bỏ qua được, nó phải làm gì đây? Và cả Ren nữa... Tâm trạng nó hôm nay không được tốt, và nó mang cả mớ rối bòng bong đó lên lớp, cô Thủy Di chỉ hơi cười khi thấy vẻ mặt đó, còn lũ bạn thì liên tục nhảy vào trêu chọc. Tiết đầu tiên của hôm thứ 5 là tiết sinh hoạt, tụi nó chỉ ngồi tám với nhau cho đến khi hết tiết rồi mới bắt đầu học từ tiết hai, nó không thấy anh hai đâu nhưng cũng chẳng thắc mắc nhiều, khả năng của anh nó nắm rõ, và chắc chắn sẽ chẳng có chuyện gì bất ổn xảy ra cho anh, cái mà nó thấy lạ đó chính là thái độ của mọi người, nó cảm thấy ở đây có một cái gì đó không đúng, và mãi đến khi tiết đầu tiên kết thúc thì nó mới biết được lý do...

Dáng người thanh mảnh, mái tóc màu nâu xoắn nhẹ, đôi mắt màu xanh lá cây tuyệt đẹp trong veo...nó chết sững...

...Ren!

Dường như nó chẳng thể tin nổi vào mắt mình, nó vẫn cứ ngỡ hình ảnh hôm qua nhìn thấy chỉ là một ảo giác, thế nhưng người con gái ấy đang đứng đây, ngay trước mắt nó, nó những muốn chạy ngay đến ôm chặt lấy cô, nhưng như có một sức mạnh vô hình buộc chặt lấy nó, nó chẳng thể cử động, còn nước mắt, nó cứ ngỡ nước mắt nó sẽ rơi, nhưng không, thứ chất lỏng mặn chát đó chẳng hề rơi lấy một giọt, và trong khoảnh khắc, nó chẳng biết nên làm gì, nên cư xử như thế nào

-Angel...!

Trong mắt Ren có bao dòng xoáy hỗn độn mà càng nhìn vào đó, nó càng không thể thoát ra, không gian bị bao trùm bởi sự im lặng đến ngột ngạt, và hơn ba mươi thành viên của lớp 11B3 như đang phải gồng mình lên để gánh chịu áp lực đó...Cô Thủy Di đã ra ngoài và xin phép cả cô giáo bộ môn tiết sau cho tụi nó nghỉ, ở đây, chỉ có tụi nó, những người bạn bị thời gian và quá khứ chia cắt, nhưng, giờ, mọi thứ đã về đúng với vị trí và quỹ đạo ban đầu...Mỗi nó, nở một nụ cười, và trong phút giây, mọi thứ được buông bỏ, hận thù, khổ đau,...tất cả mọi thứ, đều bị vứt lại sau lưng và không gian nhanh chóng ngập trong một thứ cảm xúc ấm áp dịu ngọt.

Đứng đằng xa quan sát nó, ba ánh mắt khác nhau, đến từ ba con người khác nhau, nhưng cùng chung một suy nghĩ

"Luôn luôn cười nhé em, dù cho cả thế giới này có sụp xuống, anh cũng sẽ bên cạnh em, và bảo vệ em

Luôn luôn vui vẻ nhé em, đừng để mình chìm vào những nỗi đau buồn của quá khứ, tương lai mới là nơi bước chân em dừng lại

Hải Sa, tức là cát biển, những hạt cát nhỏ nhoi nhưng lại mang vẻ đẹp đặc biệt, những hạt cát nơi biển cả ấy rất mạnh mẽ, và anh mong em cũng mạnh mẽ như vậy, tất cả mọi người đều mong như vậy...

Hãy sống thật tốt, thật trọn vẹn nha em, anh không muốn khi thời gian qua đi em sẽ phải nuối tiếc vì điều mình đã lỡ

Em như một cánh chim trên bầu trời, và cánh chim ấy sẽ chẳng bao giờ lẻ loi đâu, cho dù em có bay xa thế nào thì sẽ vẫn luôn có những người bạn đồng hành, là anh, là họ..."

Một ánh nhìn từ ngoài cửa lớp với màn nước phủ qua mắt, hai ánh nhìn từ trong lớp, và có một cái gì đó thật đặc biệt trong mắt của họ.

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Câu Trả Lời...

Nó bước vào trong căn phòng nồng nặc mùi thuốc sát trùng, anh hai nó theo sau, cùng với Ren và Thiên Tân, ông bác nó đã tỉnh lại, ánh mắt vô hồn nhìn về phía xa qua ô cửa sổ để ngỏ, nghe tiếng động chỉ hơi quay lại rồi lại để ánh mắt hướng về vô định. Nó đứng bất động nhìn dáng hình đó, những hồi tưởng về quãng thời gian bên gia đình xuyên suốt trong tâm trí, khẽ lắc đầu, nó ngồi xuống bên cạnh giường, ông bác nó vẫn không có bất cứ thái độ gì - ...Bác.... ổn chứ?

Cố gắng lắm nó mới có thể nói trọn vẹn cái câu hỏi mang tính giả tạo đáng sợ ấy, đối với con người trước mặt, nó vừa có cảm giác ghê tởm, vừa có những xúc cảm không nói nên lời. Ren nhìn mọi chuyện diễn ra mà thấy lòng mình như đang nhỏ xuống từng giọt máu. Thật nực cười, cha mẹ mình bị người đàn ông kia giết hại, đến gia đình nuôi của mình cũng vậy, vậy mà suốt bao nhiêu năm cô lại gọi người đó là cha, làm bao nhiêu chuyện đáng kinh tởm, chỉ vì cái màn kịch mà ông ta dựng lên, thật nực cười, quá nực cười, và chẳng thể kiềm nổi mình, những giọt nước mắt mặn đắng tuôn rơi trên khuôn mặt xinh đẹp, anh nó nhanh chóng kéo Ren ra ngoài, cuối cùng chỉ còn có nó và Tân ở lại, cậu tiến đến gần, đặt một bàn tay lên vai nó, khẽ mỉm cười đáp lại, nó gật đầu nhẹ với cậu rồi quay lại phía người bác của mình, lúc này ông ta đã bỏ bầu trời mà chăm chú nhìn khuôn mặt nó, nó thấy mắt ông ta vẫn đỏ...

-Minh Minh!

Cái thanh âm run run bật ra một cách khó khăn trong cổ họng của ông bác, nó có nén con giận của mình lại, Minh Minh, là tên mẹ...

-Cháu là Hải Sa! Cháu muốn biết lý do mà bác...lại muốn hại cả gia đình cháu!

Gần như nó nói câu ấy qua cái nghiêng răng, rồi không gian lại rơi vào im lặng, ông bác vẫn nhìn chăm chăm nó một lúc nữa rồi mới bắt đầu kể, rõ ràng mọi hy vọng sống và ý thức của ông ta đã bị ăn mòn trong suốt những ngày nằm trong bệnh viện.

-Ta yêu Minh Minh! Ta và Minh Minh gặp nhau trong một chuyến du lịch nước ngoài, cô ấy thật đẹp! Ta và cô ấy trao đổi thông tin và số điện thoại, chúng ta thường xuyên nói chuyện với nhau hàng giờ liền, bằng đi một thời gian, vì một số việc của dòng họ mà ta và cô ấy không thể liên lạc được. Một ngày, thằng Hoàng đến gặp ta và cười ngượng, nó nói muốn ta đi gặp cô bạn nó có tình cảm, lúc đó, ta và nó vẫn rất thương nhau, cho đến khi ta biết cô gái mà nó có tình cảm... lại là Minh Minh... Có vẻ như cô ấy hoàn toàn không nhớ ta là ai, thất vọng, đau khổ, từ đó quan hệ giữa hai anh em mới dần bị nứt gãy,...ta chờ, ta đã chờ cái ngày đó, cái ngày mà ta giết thẳng em đáng chết ấy để dành lại Minh Minh, ta muốn đợi khi nó đã có một gia đình toàn vẹn rồi mới phá nát mọi hạnh phúc của nó...Nhưng mà cô ấy lại sống ra đờ ẹt cho nó, cô ấy chết trong vòng tay nó, cả đời ta không thể nào quên được ánh mắt của cô ấy trước khi chết, nó như một con dao nhọn đâm thẳng vào tim ta...Ta giết thẳng Hoàng, sau đó dàn dựng thành một vụ tai nạn, ta giữ lại mạng sống cho mày và thằng Lâm đến ngày hôm nay là bởi vì bọn mày quá giống cô ấy, và, ta cũng muốn nhìn cái cảnh tự tay hai anh em mày tàn sát lẫn nhau,...thế nhưng kế hoạch tuyệt vời của ta lại sụp đổ...Ha ha ha...!!!

Ông ta cười sặc sụa như bị lên cơn điên, nó sững người, cả cơ thể như đông cứng lại, nó không ngờ, mọi chuyện lại như vậy...

-Mẹ cháu...chưa từng ra nước ngoài!...Suốt rất nhiều năm mẹ bị nhốt ở trong hầm kín do cái quy tắc chết tiệt của gia tộc, mãi cho đến khi chính cha cháu là người đã phát hiện ra mẹ và tìm đủ mọi cách cứu bà ra, mẹ cháu được cứu ra tầm 1 năm sau đã lấy ba cháu,...! Không thể có chuyện bà và bác gặp nhau trước đó!

Ông ta nhìn chăm chăm nó...

Hiểu nhầm, mọi sự lại là hiểu nhầm!

Ba nó bỏ mạng, mẹ nó không còn, rốt cuộc là vì cái gì chứ... Cuộc đời này ...cũng thật là trớ trêu mà...

Nó thấy một hàng nước rì ra từ đôi mắt của ông bác, nỗi hận trong lòng nó vơi đi được một ít, và đến lúc này, nó cảm thấy ông thật đáng thương...ba mẹ nó cũng thật đáng thương...anh em nó thật đáng thương...Nó không biết ông có hiểu, có nghe những điều nó nói hay không, nhưng sự thật là sự thật, cuốn nhật ký mẹ nó đã viết như thế, và bao nhiêu lâu nay nó vẫn tin như thế...Có lẽ nào...

-Cô Hoài...là chị gái của mẹ cháu,...hai người có nhiều nét giống nhau dù không phải là sinh đôi! Có lẽ, người mà bác nhắc đến...là cô Hoài...!

Nước mắt cứ thế không ngừng rơi trên khuôn mặt của bác nó, năm tháng làm chai sạn con người, và vào cái thời khắc yếu đuối nhất, mọi vết chai sạn cả trên thể xác và tâm hồn mới hiện ra rõ nét. Cả căn phòng trắng đượm một nỗi bi thương, sự hối hận, sự đau buồn quện lẫn, và cái mùi mặn chát của nước mắt đặc những tinh thể muối, tất cả như khiến lòng người ta bị cào xé, và tiếng nức nở vọng khắp đây hành lang...vỡ vụn...

Chương 33: Start...!!!

Sân trường vàng ruộm nắng, nó cùng tụi bạn lại tiếp tục quần nhau trên sân bóng rổ không biết mệt...Dường như chỉ có tiếp tục hoạt động nó mới có thể quên hết những muộn phiền vì thế nên nguyên mấy tuần nay nó liên tục bắt mình không được nghỉ ngơi chỉ vì sợ nếu như dừng lại nó sẽ tiếp tục nghĩ suy về những chuyện đã qua...Tất cả mọi người đều không nói gì, đều giả tảng như mọi thứ vẫn diễn ra bình thường, vẫn vui vẫn đùa vẫn cười...Gió thổi qua khiến cho những bóng nắng xáo động, tiếng xào xạc của tàng cây nhỏ thổi mà cũng như khiến không gian chao đảo, không một ai chú ý những nó đột nhiên thất thần, khẽ nghiêng mặt, nó liếc nhìn về phía xa xa, ngay sau đó hướng về phía mọi người như không có bất cứ chuyện gì xảy ra, vẫn giữ nguyên điệu bộ ấy nó thông báo giải tán, mọi chuyện diễn ra quá nhanh, quá đột ngột, chẳng ai hiểu gì, chỉ có Thiên Tân hơi nhíu chân mày khi phát hiện ra thứ lấp ló giữa những khe ngón tay của nó-một chiếc kim mảnh, màu sắc chiếc kim ánh lên một cách bất thường...

-Anh Nhân, chiều nay anh và Hạ Thiên ngay lập tức đi khỏi Việt Nam, coi như là nghỉ ngơi cho công sức mọi người đã bỏ ra suốt thời gian qua ! Còn Tuấn, em lập tức trở về Anh!

Không khí nặng trĩu, chưa có ai từng thấy nó có thái độ như thế, lúc này nó giống như chủ nhân còn bọn họ trở thành những kẻ thuộc hạ dưới quyền không hề có khả năng phản kháng lại mệnh lệnh của nó...Họ đưa mắt nhìn nhau, trao cho nhau những tia khó hiểu cùng sự nghi ngờ hiện rõ. Sau khi nghe những điều nó nói, hai anh em sinh đôi kia không hện mà cùng bấu môi muốn lên tiếng phản đối nhưng ngay lập tức bị ánh mắt của nó khiến cho đông cứng, lại một cái gật đầu đồng thời từ cả hai người, ánh mắt cả hai đột nhiên trở nên rất khó hiểu, sự thay đổi đột ngột khiến cho cả phòng rung mình tự hỏi không biết hai đứa trẻ trước mắt có thực sự là trẻ con hay đã trải đời gấp mình rất nhiều lần...

Nó thở dài một hơi ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, xong đầu đầu mới từ tốn nói rõ mọi chuyện:

-Các cậu có thấy mọi chuyện với bọn mình xảy ra quá đơn giản k, mọi chuyện rắc rối trong quá khứ đều được giải quyết nhanh gọn nhẹ...

Khẽ có tiếng xì xào rồi mọi âm thanh lại lắng xuống trong sự chờ đợi, nó lại tiếp nối bằng một giọng điệu hết sức bình thản...

-Thế lực đứng đằng sau dòng họ Nguyễn Ngọc rất đặc biệt, chắc bọn cậu biết người kế thừa phải qua tuyển chọn hết sức khắc nghiệt, có quy luật kế thừa nhưng đối với trường hợp của tớ tức là con gái của trường họ nhưng bố tớ lại bị giết có nghĩa là quyền thừa kế của tớ cũng mất...

Hít một hơi thật sâu, nó nhìn tất cả mọi người dường như muốn thu hết từng ấy khuôn mặt vào trí óc

-...Bắt đầu rồi! Cuộc tuyển chọn khởi động ngay từ khi tớ thắng kế hoạch của ông bác, và nếu lần này tớ thua...sẽ phải trả giá bằng mạng sống...!

-Và cậu không muốn bọn tớ tham gia?!

Nó không trả lời, cũng tránh mắt mình đi chỗ khác, thú thật nó rất sợ, rất sợ mất đi bất cứ ai khác bên cạnh mình, nó thà rằng gánh hết mọi thứ trên vai còn hơn là để cho ai đó giúp đỡ rồi cuối cùng lại vì nó mà gặp nguy hiểm, hơn nữa, họ còn là những người hết sức đặc biệt đối với nó. Nếu như nó thất bại, họ sẽ vì nó mà chịu sự săn đuổi của cái dòng họ đáng khinh kia, làm sao mà nó có thể chịu nổi khi để họ vì mình mà đánh đổi tính mạng, nó sẽ không để điều đó xảy ra.

-Bọn tớ sẽ không bỏ cậu Angel, mãi mãi là như thế, bọn tớ sống vì cậu và cũng chết vì cậu, đối với bọn tớ cậu là tất cả, trận chiến này nếu như không thể tránh thì chúng ta sẽ cùng đối mặt, tụi tớ tin ở cậu!

Nó khóc nức lên, đâm mạnh vào vai Thiên Tân đứng sau, giọng nói cũng vì thế mà run rẩy:

-Không, bọn cậu không hiểu đâu,...tớ đâu có đáng,...Tớ không muốn bọn cậu bị gì hết,...làm ơn...làm ơn đi mà...hãy tránh xa tớ ra...!

Có vòng tay của ai đó bao gọn nó lại, rồi những cánh tay khác dần vây lấy nó, ấm quá...Nó mệt mỏi dựa đầu vào hõm vai Thiên Tân, đôi mắt khẽ nhắm lại chỉ có hàng nước mắt vẫn tuôn rơi...Những người xung quanh nhìn nó mà cũng không thể cầm dòng lệ, họ lặng lẽ khóc, lặng lẽ xoa dịu cho nhau...Dựa tấm lưng lên lễ cửa lạnh ngắt, Thiên Tân nhìn em gái, trên mặt anh không hề biểu lộ bất cứ cảm xúc gì, chỉ có nắm tay là khẽ xiết chặt đến độ móng tay găm vào da thịt đến chảy máu, anh thấy hận cái dòng họ ấy, tuyển chọn khắc nghiệt, trả giá bằng máu của kẻ thua,...nức cười...Anh ước gì mình không sinh ra ở đó, đúng hơn là ba không sinh ra ở đó, vậy thì mọi chuyện sẽ không đến mức này, nếu thế, có lẽ cả gia đình đã không phải xa nhau...

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

_ Hình như nơi này có chuột !

Nó nhếch nhẹ môi cười khi nhận ra những tiếng xột xoạt phát ra trong những lùm cây gần đó.

Nơi mà nó và mọi người đang đứng là một khoảng đất trống giữa khu rừng sinh thái, xung quanh là thảm thực vật và những lùm cây rậm rạp, bóng tối bao trùm và phủ lên cảnh vật một màu tang tóc ghê rợn. Đẹp thật.....

Ngửa cổ ra sau, nó khẽ xoay xoay vai, người đã đến, nếu như không tiếp đón từ tế hân là sẽ mang tiếng thất lễ mất. Tiếng lưỡi dao xé gió bay đến, nó điểm nhẹ chân tránh sang một bên, ánh thép sáng bạc lướt qua rồi một tiếng 'phập' vang lên phá vỡ cái u tịch của núi rừng thăm thẳm, lưỡi dao nhọn cắm ngập vào thân cây đằng sau và giữ nguyên vị trí trên đó. Nó lùi lại hai bước để mọi người đứng lên, sau đó quay mặt lại nhảy lên đỉnh ngọn cây. Giữa những khe hở của tầng lá, nó dễ dàng quan sát mọi chuyện diễn ra bên dưới, máu trong huyết quản dường như đang sôi lên sùng sục, rút chiếc mặt nạ trong ba lô ra, đôi mắt màu tro của nó hiện lên vài tia sắc bén.

Vòng vây càng ngày càng khép chặt, những vị khách không mời lộ ra khỏi vùng tối của những bóng cây để đứng dưới luồng ánh sáng lạnh lẽo của vầng trăng bạc trên cao, đôi mắt nó đảo liên hồi, dường như chỉ muốn mọi thứ kết thúc thật nhanh, người đứng dưới-cũng là kẻ cầm đầu-chị họ của nó. Cô gái mặc áo phong trắng, khoác ngoài bằng áo da ba-lô đen, quần bò dài hơi bó, gầy để bết cao cổ và mái tóc cột đuôi ngựa, ánh trắng bao phủ xung quanh khiến cho cô dường như có cái vẻ gì đó rất khó tả, đẹp, và sắc như một lưỡi thép bén nhọn. Đôi mắt cô dường như đang tìm kiếm một điều gì đó, một gương mặt ai đó, nó khẽ cười, người mà cô đang tìm kiếm-là nó-giờ đang ngồi vắt vẻo trên cây chờ đón màn diễn sôi động mà cô mang tới. Vẻ thất vọng hiện rõ trên mặt cô gái, chẳng nói chẳng rằng, cô lui xuống với sự chán nản và uể oải lười biếng, đám người đằng sau tự động tránh đường rồi tiến lên trước, khúc côn, gậy gộc trên tay họ bắt sáng lấp lánh.

Khúc dạo đầu chỉ diễn ra trong vài phút, hai nhóm người ban nãy hãy còn tách biệt mang dáng vẻ đối lập mà hiện giờ đã hòa vào nhau. Trận chiến được xử lý bằng vũ lực giữa hai phe, nó không rảnh rỗi căng mắt dõi theo, thỉnh thoảng sử dụng ám khí xử mấy kẻ đánh lén để bảo đảm an toàn cho mọi người, dù không muốn phải trở thành kẻ ngoài cuộc, nhưng nó không phủ nhận nếu như nó trực tiếp tham gia mọi chuyện sẽ rắc rối hơn rất nhiều và hơn nữa sự an toàn của bạn bè, người thân nó sẽ càng không được bảo toàn. Mắt có thể thấy phe bên kia đã trở nên yếu thế, nó thờ phào một hơi nhẹ nhõm, đoạn phi chiếc kim châm thuốc mê vào một tên định xông về phía bạn mình, đột nhiên nhận thấy không khí có điểm dị thường, nó bật lên một chạc cây khác, chỉ biết rằng vài giây sau đã có thêm một tiếng 'phập' và chỗ ngồi ban đầu của nó đã có thêm một con dao cắm ngập gần đến chuôi, mắt nó thoát cái trở nên lạnh lùng.. Được lắm

Đu người sang những cành cây khác, nó uyển chuyển đến gần điểm tiếp cận như một con báo xinh đẹp rình mồi, rồi không có bất cứ hiệu lệnh gì báo trước, nó thả buông cơ thể rơi xuống mặt đất, lá bài vài giây trước trong tay đã rạch không khí thành một đường bay về phía ba người, một cô gái và hai chàng trai đang đứng tách biệt khỏi trận chiến chiêm ngưỡng thời cuộc. Cả ba kẻ đó đều dễ dàng thoát được công kích từ nó-chỉ cần dịch ra một chút là có thể thoát hiểm, nhanh chóng một sợi dây xích mảnh được phóng ra, tưởng chừng có thể trói chặt lấy cả vai và một bên cánh tay nó nhưng không may cho họ, nó lấy đà bật sang bên, bàn tay cũng không hề nhàn rỗi mà liên tục phi những lá bài khác nhằm cản lại sự truy đuổi của sợi dây xích. Mọi hành động của trận chiến đằng sau dần chậm lại rồi dần dần trở thành bất động. Qua kẽ hở của chiếc mặt nạ, nó lần nữa quan sát kĩ ba khuôn mặt rất đỗi quen thuộc trước mắt...

-Em họ! Chào mừng trở về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

***

Sau một hồi để cho mình yếu đuối, nó khẽ đưa tay lau chút nước mắt vẫn vương trên hàng mi, đẩy nhẹ Thiên Tân ra sau đó nhìn khắp mọi người một lượt, lấy lại vị thế của kẻ đứng đầu, ánh mắt của nó đột nhiên trở nên sắc bén như dao.

-Nếu như mọi người đã quyết định, tớ biết tớ sẽ chẳng thể ngăn cản...NHƯNG...Tớ mặc kệ kết quả có ra sao, bọn cậu đều sẽ phải tự bảo vệ được chính mình, bất cứ ai nếu như không thể đảm bảo mình **ÔN THÌ LẬP TỨC RÚT LUI!!!**

Nó gằn mạnh những chữ cuối cùng, không biết lúc đó trông nó dữ dội ra sao, chỉ biết những người bạn của nó hoàn toàn không dám nhìn lên khi nghe nó nói, thế nhưng ngay sau đó, từng người, từng người ngẩng dậy, với một ánh mắt kiên định xoáy thẳng vào mắt nó...khiến trái tim nó khẽ run. Ren tiến lên một bên, gần như cùng lúc Hoàng Thu cũng tiến lên và họ chòang tay qua vai nó, hơi thở nóng ấm pha đều đều sau gáy khiến cho nó dần bình tâm, nhắm nhẹ mắt lại, hơi thở của nó dần ổn định rồi lặng lẽ, nó cũng siết vòng tay ôm hai người bạn của mình...

Sau đợt thi học kì hai, nó kí quyết định tổ chức cắm trại cuối năm cho học sinh trường. Vứt mọi lo lắng và phiền muộn sau lưng, nó khoác vai những

người bạn thân thiết của mình lên đường. Cái gì phải đến sẽ đến, lo nhiều cũng vô ích, tương lai? Còn ở mãi đằng trước kia....!!!

Mảnh rừng nguyên sinh xanh rì rục lên trong cái nắng của mùa hạ, gió thổi qua từng con đờn hương tươi mát cuốn qua từng góc ngách, lướt qua vai áo từng người rồi cuốn tất cả lên cao, thỉnh thoảng, vài chú sóc nhỏ nhỏ chuyển mình tự do trong cành lá rậm rạp, mọi thứ đều tuyệt vời quá đỗi...Nó nghịch ngợm bật mình lên cao, giật lấy cái mũ của tên bạn đi đằng trước rồi đu mình lên cây đuổi theo mấy chú sóc,...không biết có phải vì vội vã hay không, đột nhiên nó trượt chân, đương nhiên với khoảng cách tầm hơn hai mét như thế này nó có thể thoải mái tiếp đất đẹp mắt, thế nhưng trước khi xuống đến nơi thì nó đã rơi vào lòng ngực của một ai đó, mùi nắng ấm dễ sợ, nó chẳng biết từ lúc nào đã nhắm tịt mắt lại, nằm yên trong vòng tay của người ta như một chú mèo con vô lo vô nghĩ. Mãi đến khi có tiếng mấy người bạn khúc khích cười cạnh bên nó mới đỏ mặt thoát ra khỏi vòng tay Thiên Tân, bối rối vò xù tung mái tóc.

-Cậu đừng có mà lợi dụng cơ hội nhá, em gái tôi không phải là cậu muốn ôm thì ôm đâu!

Mặc dù lời nói của anh Lâm rõ ràng rất nghiêm túc nhưng mà nhìn khỏe mỗi anh giần giật từng hồi khiến đầu nó như bốc hỏa, mọi người được thể càng cười ầm lên, mặt nó thì càng đỏ tợn, vừa ngượng, vừa tức, đang lúc chỉ muốn xông lên đập cho hai tên đầu xỏ một trận thì nó nhắc thấy bóng Ren ở đằng sau, có cảm tưởng như một cái bóng đèn 220 w vừa bật sáng rồi nổ bung như pháo hoa trong đầu nó. Nhanh như cắt, chỉ vài giây sau nó đã đứng cạnh Ren, một tay quảng mạnh lên vai cô nàng như đánh dấu chủ quyền, lại còn kiễng chân lên hôn đánh 'chụt' vào một bên má của cô bạn khiến cô nàng ban đầu thì đơ người như pho tượng rồi khuôn mặt trắng trẻo nhanh chóng ửng hai rặng mây hồng, và cùng một lúc có hai tiếng gầm-'khiến cho chim bay tán loạn' xuyên thủng màng nhĩ mọi người. Nó cười toe toét như trẻ con nhảy giật lùi về sau mấy bước sau đó chạy thật nhanh không dám nhìn lại, nó thừa biết nếu bị ông anh trai và Thiên Tân bắt được thì chắc chắn nó lĩnh đủ, lại thêm Ren sau khi hoàn hồn thì cũng dùng ánh mắt sắc lẹm đi đi lại lại trên người nó...Hắc hắc,...nhưng mà vui phát sợ...

Nửa đêm, nó giật mình tỉnh dậy, không khí xung quanh mang một cái gì đó rất lạ...Nó bước ra khỏi lều, ánh trăng sáng vàng vạc dịu dàng phủ trên người nó nhắc nó nhớ về một miền ký ức xa xôi, hai bờ mi khép lại, cảm nhận những cơn gió lạnh lạnh thổi qua. Không biết từ lúc nào anh Lâm đã bước đến đằng sau, vòng tay ôm lấy thân hình nhỏ bé của nó, nó chẳng thể kiềm được những đợt run rẩy chạy dọc theo cơ thể...

-...Em nhớ ba mẹ rất nhiều...!

Tiếng của nó rất nhỏ, nhỏ đến độ hòa tan vào những cơn gió, nhưng Lâm vẫn nghe được, khẽ siết chặt vòng tay, anh vùi đầu vào mái tóc mềm của nó, đoạn thở dài trong lòng, rồi cũng nhanh như khi xuất hiện, anh buông nó ra, khuôn mặt lại trở về trạng thái lạnh lùng vốn có, ánh mắt có chút gì đó xa vắng rồi khỏe mỗi anh chợt nhếch lên một chút, dưới ánh trăng sự ngao ngễ càng trở nên nổi bật.

-Mọi người cũng dậy rồi, em nên đi chào hỏi họ hàng một chút đi !

Hất đầu về phía sau, anh nháy mắt, rõ ràng trong mắt anh có một ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội, nó bắt giác giật mình, ánh mắt ấy...

Hơi chu chu môi, nó phồng má giận dỗi

-Chán chết đi được, nhanh thế này đã đánh hơi ra rồi thì còn gì thú vị nữa !

Rồi đưa tay bắt lấy chiếc ba-lô của mình vừa để trong lều mà ai đó đã mang ra giúp ném cho, khoác một bên quai cặp lên vai, tiện tay nó rút ra mấy lá bài bắt ánh trăng sáng lóa

***

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Quay lại với 'buổi họp mặt náo nhiệt', nó hơi hơi nhếch môi khi nghe lời chào hỏi 'thân thiết' từ bà chị họ, thật có thành ý.-Người một nhà cả, tại sao cần phải che mặt vậy chứ em? À! Còn kia là cô bé Ren phải không, càng lớn nhìn em càng xinh đẹp ấy, anh cứ tưởng em phải bám dính lấy ông bác bắt tài vô dụng của anh như một con chó chứ? Mà nói như vậy thì nhục cho loài chó quá, nhỉ???

Cái giọng điệu cợt nhả của người anh họ chọc cho mọi người bên phe nó muốn tức điên lên, Ren siết chặt hai hàm răng, ánh mắt cô như chỉ muốn xé những kẻ đứng trước mặt thành nhiều mảnh, còn anh Lâm, mặt vẫn không cảm xúc nhưng trong lòng thì không được yên ả như thế, đương nhiên rồi, người con gái mà anh yêu bị sỉ nhục, làm sao mà anh có thể giữ nổi bình tĩnh? Tiếng mọi người bắt đầu tràn vào tai nó, tay vẫn lăm lăm những lá bài sắc lẹm, nó chỉ đứng yên, không có bất cứ lời nói hay hành động nào, chỉ có đôi mắt chăm chú là bùng lên sinh khí.

-Sao cứ yên lặng mãi vậy em họ, hay là trốn chui trốn lủi lâu quá rồi liền quên mất luôn cả ngôn ngữ loài người, không nghe không hiểu được? Có cần anh dạy lại cho không?

Đám người ở phe đối diện che miệng cười, còn riêng hai kẻ họ hàng đứng cạnh tên anh họ đáng ghét thì trực tiếp cười to ra tiếng, nó vẫn không lên tiếng.

-Oh! Chẳng lẽ anh đoán đúng, em họ của anh chẳng lẽ lại bị thoái hóa đến cái dạng này rồi???> Ha ha ha...

Im lặng, im lặng...

-Anh không biết im lặng là đỉnh cao của sự khinh bỉ sao?

Chỉ nhẹ giọng nói ra một câu, nó liền đem cả một đám người đang không ngớt cười im bật, còn tên anh họ thì ghen hòng hoàn toàn không biết nói gì, còn nguyên cả lớp B1 thì nhìn nó trân trối, Angel của bọn họ thật quá tuyệt rồi...

-Nói nhảm! Với cái đầu của cô em thì chắc là biết ý định của tụi này khi theo đến tận đây rồi chứ? Hoặc là trực tiếp từ bỏ ngôi vị tối cao, hoặc là theo chúng tôi về!

Nó vẫn nhìn, dù cho cái dòng họ ấy có khắc nghiệt đến đâu, nó cũng không nghĩ rằng họ lại có thể phá hủy những đứa trẻ là tương lai của họ đến mức này, nó nhớ khoảng thời gian thơ ấu, họ, cùng nó thân thiết cỡ nào, nó biết họ không xấu, nhưng quy định của họ Nguyễn Ngọc chỉ chấp nhận kẻ chiến thắng, dần dà, kẻ cả có cố gắng không rơi vào vòng xoáy thì cuối cùng tay vẫn dính bùn, riêng đối với những đứa trẻ sinh trưởng ở đó, một khi cuộc chiến đã khởi động thì họ chính là những kẻ đầu tiên bị phá hủy... Những ảo tưởng về một cuộc sống có tình thương thực quá xa vời với chính họ bởi ngay cả ba mẹ họ lòng cũng đã bị quyền lợi, địa vị, âm mưu bào mòn, chỉ là người trong cuộc thì lại không thể nhìn rõ ràng điều ấy.

Hơi ngập ngừng, rồi cuối cùng nó đưa tay lên, chiếc mặt nạ được nó tháo xuống, khuôn mặt chân chính của nó lộ ra dưới ánh trăng, rồi nó cười, một nụ cười đẹp thật đẹp nhưng man mác buồn. Lợi dụng lúc ba người đang trước còn đang ngỡ ngàng, những lá bài tây từ tay nó xé không khí lướt đi, và khi họ nhận ra chuyện gì đang xảy ra thì mí mắt đã sụp xuống, trên mặt họ đột nhiên lại có vẻ thanh thản đến lạ. Năm phút sau, những kẻ khác phe đều bị xử lý sạch sẽ, nó ngược nhìn lên bầu trời, tương lai dòng họ Nguyễn Ngọc sẽ không còn tồn tại, dù phải trả cái giá đắt cỡ nào nó cũng sẽ xóa sổ cái nơi không khác gì ngục tù ấy, chắc chắn là vậy, nó không thể để thế hệ sau của mình cũng bị hủy hoại trở thành những cái vỏ trống rỗng không còn cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Lộ Diện

Nó kéo nhẹ khóa môi khi nhìn thấy khu biệt thự riêng của dòng họ Nguyễn Ngọc, đôi mắt nó phủ một màu mờ mịt, nơi này nó đã từng đến trong những ngày còn nhỏ, không nhiều nhưng vẫn có những ấn tượng không dễ quên, là anh họ, chị họ vui tính, là sự bảo bọc của người trong nhà, nó đâu có biết rằng mọi thứ lúc đó chỉ là một sự giả tạo đến đáng khinh. Chân trời phía xa ánh lên một màu đỏ tuyệt đẹp, ánh sáng tràn lên như một thứ chất lỏng vô hình phủ qua mọi thứ, gió thổi qua miên man, tóc nó bay theo chiều gió và mắt nó bắt ánh sáng lấp lánh. Bỏ qua buổi cắm trại, sau vụ viếng thăm đột xuất của họ hàng, nó hiểu rằng không thể tiếp tục che giấu hành tung của mình, quyết định lộ diện tức là nhận lấy nguy hiểm, thế nhưng đây là lựa chọn duy nhất mà nó có thể, một tiếng cuối cùng bên mọi người, nó tựa đầu lên vai Tần phóng tầm mắt ra xa vào màn đêm huyền ảo, những người còn lại cũng lặng yên đứng đấy, những suy nghĩ thành hình rồi lại chợt tan ra, những ý tưởng vụt qua rồi chợt biến mất bởi tất cả đã không còn có ý nghĩa nữa rồi, giờ phút này có thể sẽ là những phút giây cuối cùng họ được ở bên nhau trọn vẹn...Cánh cổng sắt nặng nề mở, không có những nghi thức rườm rà đón cô chủ cũ, mọi người chỉ đơn giản đứng lặng im nhìn nó bước vào, khuôn mặt nó lại được che kín bởi chiếc mặt nạ đen, mái tóc tím buộc cao, giữa sự chăm chú của gần trăm người nó vẫn bình thản bước đi, sóng vai cạnh bên là anh hai và Thiên Tần, đằng sau là ba người họ hàng bại trận. Đi gần hết hàng người thì một người đàn ông trung niên bước đến trước mặt nó và nở nụ cười thân thiện, nó hơi ngần ra rồi cũng cười chào đáp lại, dù cho nụ cười gương ếp đến cùng cực.

- Cô Hải Sa, ông chủ cho gọi cô !

Ông Hoàng hòa nhã nhìn nó, ông cũng nhận ra sự gương ếp của nụ cười trên môi nó, đoán biết nó đã quên mình, ông cũng không thể trách, có lẽ ở cái dòng họ Nguyễn Ngọc này chỉ có ông và ông chủ là thực sự quan tâm đến nó. Cái ngày mà nó bước chân qua cánh cổng này gần chục năm trước, nó đã thổi bùng lên sức sống của cả căn biệt thự u ám, nó hồn nhiên, nó chân thật, nó giống như tạo vật đẹp đẽ nhất mà sự sống đẽo gọt thành. Ông vẫn còn nhớ rõ cô bé sẵn sàng lao mình ra sát đầu ô tô để cứu bạn, cô bé giúp cho cậu Lam cười, cô bé sẵn sàng tin tưởng ông dù cho trước đó ông đối xử với cô không tốt và sẵn sàng đứng ra bảo vệ ông lúc đó mặc kệ những lời khuyên bảo của kẻ bày trò... Cũng đã gần chục năm trôi qua rồi...

Nó nhìn anh hai và Tần, khi thấy hai người khẽ gật đầu thì lại nhìn ông Hoàng, thay vì trả lời thì ông thể hiện bằng hành động đưa tay ra mời và ba người bước theo ông không chút do dự. Theo những lối đi trải sỏi quanh co, cuối cùng đến khu biệt viện nằm cách biệt thự cả một quãng dài, ông Hoàng đẩy cánh cửa bằng gỗ, trước khi nó bước vào ông nói:

- Hơn mười năm, cô chủ nhỏ đổi khác quá nhiều, thế cũng tốt vì nơi này không còn an toàn như những ngày xưa nữa !

Dưới chiếc mặt nạ, nó khẽ nhú mày rồi một mình bước vào căn nhà gỗ, anh Lâm và Thiên Tần đứng ngoài dõi theo, hề thấy bất cứ động tĩnh gì liền có thể lập tức xông vào trợ giúp.

- Ông chủ đợi cô ở hành lang phải, nơi nhìn ra hồ cá.

Nó bước theo chỉ dẫn của ông Hoàng, ánh mắt của nó hơi mê ly khi nhìn thấy khung cảnh trước mắt, hồ cá rộng, trên mặt nước có những chiếc lá rụng lững lờ trôi bởi làn gió thoảng qua hay là do cá đớp động, màu xanh xung quanh bạt ngàn, nó cứ ngỡ như mình mới lạc vào miền sơn cước, giờ đang độ hè sang, nắng gay gắt chiếu, nhưng nơi này lại đầy hương ẩm ướt, chẳng thấy bất cứ giọt nắng nào đọng lại trên khung cảnh, mùi thiên nhiên tươi mát hòa lẫn trong không gian dễ chịu vô cùng.

- Bé Sa, lại đây con!

Đột nhiên nghe thấy người gọi, nó không khỏi giật mình, khi nhìn lại thì thấy một khuôn mặt già nua đang nhìn nó, cái nhìn trĩu mến đầy thương nhớ trong ánh mắt khiến cõi lòng nó chao nghiêng, nó như trẻ con vội ngồi xuống một bên bàn trà nghỉ ngơi khỏi chăm chú nhìn ông, đáng ông hơi gầy, lưng còn thẳng, ông hơi cúi người xuống rót trà vào hai cái tách nhỏ trên bàn rồi lại ngẩng lên nhìn nó, nụ cười hiền từ khiến ánh mắt nó gọn lên lần sống, nó chợt nhớ về những ngày xa xưa ở đây và không thể kim lòng bật thốt lên:

- Ông nội!

Ông đặt trước nó một tách trà, rồi đưa cho nó miếng điểm tâm trên mặt bàn, dục nó thử. Cảm giác vị ngọt thanh tan trên đầu lưỡi y như năm nào, đôi mắt nó híp lại vui vẻ

- Con thấy chỗ này đẹp không, ta xây nó như bức vẽ của con và bé Lam ngày xưa đấy !

Nó nhìn lại quang cảnh một lượt, cũng nhớ ra bức vẽ ngày đó, không ngờ khi thành hình lại đẹp như vậy. Cho đến khi cầm lên tách trà thì đồng tử nó chợt co rút lại, trong trà có độc, là thứ độc ngấm dần vào từng tế bào và gây "chết" từ từ, ngược mắt lên nhìn ông, nó thấy ông đang nhấp trà, hoàn toàn không biết thứ này là độc dược. Đặt tách trà xuống bàn, nó im lặng nhìn ông, ông biết nó nhìn nhưng vẫn ngồi y nguyên, tách trà hết voi rồi lại đây, cho đến khi ông chuẩn bị uống sang tách thứ hai nó chợt đưa tay giằng lại cái tách, nước trong tách vẫn đầy nguyên sánh cả ra tay nó, hơi nhăn mặt vì đau, nó lên tiếng:

- Trong trà này có độc !

Ông bật ra tiếng ho nhẹ, khuôn mặt ông đỏ lên, nó buông tách trà sang một bên rồi dịch sang vuốt lưng cho ông, trong mắt nó là nỗi đậm âu lo. Đờ ông về giường nghỉ, nó lại bước ra ngoài, thấy ngay vạt nắng vàng ươm ở trước nhà. Gỡ chiếc mặt nạ ra, nó nhìn ông Hoàng chăm chú

- Con muốn biết có thể tin tưởng bác như xưa được không ?

Ông Hoàng cười, vẫn cái cười nhẹ ấy.

- Tùy tiểu thư thôi !

- Cho con biết trà mà ông nội hay uống lấy từ đâu, có những ai biết !

- Có chuyện gì sao hả Sa ?

Anh Lâm lo lắng hỏi nó.

- Trong trà của ông nội có độc, là độc ngấm từ từ, trước hết bác đi lấy cho con mấy vị thuốc này đã còn chuyện kia để sau !

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Tạo Nên Sóng Gió

Nó nhào lặn người ra ngoài ban công, để cho màn nước mưa xối thẳng vào người, đầu tóc, quần áo nó ướt đẫm. Nhắm mắt lại, nó tựa người vào lan can bằng sắt, từng giọt run rẩy truyền khắp sống lưng, cái lạnh đi khắp các tế bào, nó đưa tay ôm lấy người, sự cô đơn và trống vắng giữa cơn mưa xám buồn trở nên đặc quánh bao xung quanh, lúc này đây, nó cảm thấy cả người như không còn sức lực mà chỉ còn như một cái vỏ trống rỗng. Ước gì quá khứ đừng đẹp đẽ và ngọt ngào như thế thì may ra cho đến giờ phút này nó cũng không cảm thấy như vậy. Hôm nay... Là ngày giỗ của ba mẹ nó. Nước mưa vẫn xối xả, như trút nỗi buồn hộ cô gái nhỏ, sự bông rất trên da thịt nó dần dịu bớt đi, mưa giống như đang dần bao bọc nó lại trong vòng tay của mình. Đột ngột có hơi ấm từ vòng tay ai đó, cái siết mạnh khiến nó giật mình, vội mở choàng mắt ra, nó vô tình để cho những giọt nước mưa lọt vào mắt, khóe mắt cay, nó vội nhắm lại, hai người cứ ngồi như thế, trong mưa, giữa màn nước lạnh giá... Anh Lâm đứng đằng sau, nửa người anh cũng bị nước mưa tạt vào ướt đẫm, nhìn Tân ôm chặt nó, anh chỉ khẽ thở dài, chính anh còn cảm thấy như thế, nói gì nó, kể cả vui mừng thế nào khi có thể tìm thấy người thân một lần nữa sau những biến cố xảy ra thì trong cả hai người đều tồn tại một nỗi cô đơn, cả sự phòng ngự và không tin tưởng dù biết rõ đối phương là người quan trọng nhất với mình, những thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, sớm muộn rồi anh với nó cũng sẽ như xưa, chỉ là không biết tương lai có

lại tàn nhẫn cướp nó khỏi anh hoặc cướp anh khỏi nó...một lần nữa.

Mưa tạnh, Thiên Tân vẫn ngồi ôm nó thêm một lúc, giống như cậu sợ nó tùy thời đều có thể tan biến mất giữa đất trời, những ngón tay nó lạnh cóng chạm vào mu bàn tay cậu, như khẳng định rằng nó vẫn còn đây, ngay trong vòng tay cậu này, rồi chính những ngón tay ấy tách ra vòng tay cậu, nó đứng dậy, lại cứng cỏi như chưa hề có việc gì xảy ra. Sau cơn mưa rào mùa hạ không hề có cầu vồng, nhưng không khí thì tươi mát và dễ chịu đến không ngờ, bầu trời vội trở nên trong suốt, thứ ánh sáng bàng bạc phủ xuống cảnh vật, mọi thứ như vừa được gột rửa. Nó nhìn về phía chân trời một lần nữa rồi cúi xuống, giờ một tay ra kéo Tân đứng dậy, hai bàn tay giao nhau trong không khí, sự mạnh mẽ và niềm tin tuyệt đối của Tân truyền đến nó, khóe môi nó chột nhếch lên thành một nụ cười.

Nguyễn Ngọc Hải Sa nó - đứa con của kẻ bại trận, hôm nay, ở nơi này, nó chỉ có hai lựa chọn: hoặc chết hoặc là kẻ cuối cùng còn đứng vững. Đôi mắt màu tro xám đặc thù hơi nheo lại sau chiếc mặt nạ ánh kim loại, nó nhìn những người đứng đối diện, từng người, từng người, có cả những con kẻ đã từng quen, có cả những kẻ chưa từng thấy mặt, tầm chục người vây nó ở giữa, gió thổi qua làm lay động mái tóc tím dài, nó cứ đứng yên lặng như thế, ngao ngễ như chủ nhân chứ không phải tử thù của những kẻ xung quanh.

- Quy tắc cũ, mười lăm phút để quyết định thắng thua.

Nó chẳng nói gì, mười lăm phút đối với nó vẫn là dài, nó có đủ thời gian để giải quyết xong những người này, gió lại thổi qua...

Đứng trên tầng nhìn xuống, hai nắm tay Thiên Tân bắt giác nắm chặt - cậu lo lắng, đang định lao xuống giúp đỡ nó thì một bàn tay đằng sau nắm chặt lấy vai áo cậu giữ lại, Tân nhìn sang, thấy Lâm nhẹ lắc đầu, anh tin tưởng nó có thể thắng, trận chiến này phải để nó tự lực, anh và cậu chỉ có thể đứng đằng sau hỗ trợ khi mọi thứ vượt quá tầm kiểm soát, nhưng Tân không hiểu điều đó, cậu giật mạnh vai mình ra khỏi sự kìm hãm của Lâm, hai mắt cậu dán vào thân người bên dưới với những phản ứng mau lẹ hoàn hảo để tránh đòn, chỉ đứng nhìn nó như vậy, cậu thực không thể yên tâm.

- Cậu muốn Sa an toàn thì đứng yên đây, con bé chỉ có thể tự mình vượt qua mới chiếm được sự công nhận, nó thực sự cũng không cần đến chúng ta bảo vệ, người cần bảo vệ là chúng ta, chỉ một chút sơ suất chúng ta tùy lúc cũng đều có thể trở thành sự uy hiếp đối với Sa Sa.

Nó chủ yếu chỉ tránh đòn, bóng dáng nó nhoáng qua lại giữa đám người, mười phút trôi qua mà dài như cả thế kỉ, nó cũng bắt đầu cảm thấy hơi hơi mệt, nhưng sự hưng phấn trong huyết quản dường như chỉ tăng lên, đối thủ càng mạnh thì mong muốn chinh phục càng lớn, sự hưng phấn càng cũng càng dâng lên. Chỉ còn gần ba phút, nó tính toán vừa chuẩn thời gian để phản đòn, nhân lúc chuyển động của những người kia hơi chậm lại, nó đẩy nhanh tốc độ của mình, lưỡi dao bén ngọt xuất hiện trong tay, những vết cắt mảnh lướt qua chục người, chưa đầy ba giây sau, cả chục người đều gục xuống, nó rút trong túi ra một chiếc khăn tay rồi lau nhẹ lưỡi dao dính chút máu đỏ thẫm từ vết thương của những người kia, đoạn lấy ra một quả pháo nhỏ rồi đốt lên, tiếng nổ vang lên giữa thính không vắng lặng. Rất nhiều người đổ xô đến, chỉ trong vài phút họ đến nơi nó đã đứng vững trên lan can tầng hai nơi ở của mình, ngay dưới khuỷu tay là anh Lâm và Thiên Tân mặt chẳng có một chút cảm xúc ngắm nhìn tàn cuộc.

- Những gì các người nợ tôi, tôi sẽ đòi lại bằng sạch ! Trong vòng hai tháng, mọi chuyện phải kết thúc, nếu đến khi thời khắc cuối cùng đã định mà tôi vẫn còn sống thì các người biết đấy ! Hải Sa này chính là người sẽ quyết định sự sống chết của các người, đó là luật !

Lời khiêu chiến theo gió dần trải trong không trung, những người ở đây đều nghe thấy rõ những điều chính miệng nó vừa nói, những âm thanh xôn xao rộ lên rồi dần tàn mát ra, đám đông vừa tụ tập giờ gần như đã chẳng còn một ai, nó đã bước vào nhà từ bao giờ, vừa khuất sau cánh cửa nó liền thở hắt ra một hơi, tháo chiếc mặt nạ quăng sang một bên, nó trực tiếp đổ rầm xuống nền, trên người có vài vết thương nhỏ không đáng kể nhưng vẫn khiến nó cảm thấy hơi đau, mặt mũi nó nhăn nhó nhìn anh Lâm và Tân đang khúc khích cười, tiện tay quơ lấy cái điều khiển đang nằm chổng chơ trên sàn, nó ném mạnh về phía hai người.

- Mệt chết em ! Hai người con cười được.

Đùa vui là thế nhưng cả ba người đều biết, chắc chắn sự việc hôm nay sẽ nhắc lên một trận sóng gió lớn chờ nó phía trước, nhưng dù có thế nào nó cũng sẽ không bỏ cuộc, vì tương lai là do chính mình quyết định, và còn vì những người đặc biệt...

Bạn đang đọc truyện *Thức Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.